

နေမျိုး

ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်

NAY MYO
COLLECTION

ရှုမျှော်ခင်း
(မြင်ကွင်းကျယ် အချစ်ဝတ္ထု)

ထိုနေ့က...

မိုးကောင်းကင်တစ်ခုလုံးမှာ စိတ်ငြိမ်ဆေးသောက်သော လူနာတစ်ယောက်လို ထုံထိုင်းမှိုင်းမှုန်နေသည်။ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးနှင့် ပို၍ တူသော မည်းညစ်ညစ် မိုးတိမ်တိုက်တစ်ခုက တအိအိမျောပါနေ၏။ ထိုတိမ်တိုက်အစိုင်အခဲသည် မြို့ကလေး၏ ခေါင်မိုးများ ပေါ်မှ တအိအိနှင့် ပေါလောမျောလိမ့်ကာ ဖြတ်ကျော်ရန် ကြိုးစားနေလေသည်။ ကောင်းကင်မှာ သတ္တုသားတစ်ချပ်ဟု ထင်မှတ်ရအောင်ကိုပင် အရောင်အဆင်း ကင်းမဲ့ လျက် ငြိမ်သက်နေ၏။ စက္ကန့်များ သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ကိုက်ခဲဝါးမျိုပစ်ရန်အတွက် ခြကောင်များ ပမာ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ကျလာနေကြသည်။ ထိုခြကောင်များ သည် ဓာတ်တိုင်အောက်တွင် လဲပြိုနေသော အမူးသမားအဘိုးကြီးကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားကြလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက်ဆိုလျှင် ထိုနေ့နံနက်စောစောပိုင်းလောက်ကပင် အဘိုးကြီးသည် ဒယီးဒယိုင်နှင့် လမ်းသလားကာ အချစ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အော်နေခဲ့သေး၏။

ဝေဟင်ထဲတွင် တအိအိ လိမ့်နေသော ကျောက်တုံးကြီးနှင့် တူသည့် တိမ်စိုင်ခဲသည် တဖြည်းဖြည်း လေးလံအိကျလာကာ တစ်နေရာ၌ ရပ်

တန့်သွားဟန်တူသည် ။ ထိုနေ့က...

(၁)

ဆောင်းရာသီမှာ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီ။

နွေသည် သူ၏ ကြုံလှီခြောက်သွေ့သော လက်ချောင်းများ ဖြင့် ကုန်ခြစ်ကာ ဂိမန္တပြတင်းတံခါးကို ဖွင့် လိုက်လေသည် ။ သစ်ရွက်များ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျလျက် ရှိ၏။ ကြွေကျသွားသော သစ်ရွက်ခြောက်များ သာ လေ၌ လွင့်လေသည် ။ တိုက်ခတ်နေသော လေက တေလေကြမ်းပိုးတစ်ကောင်လို စိတ်ထင်ရာ စွတ်သွားနေတော့ ၏။ နွေ နေ့များ ။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်အလုပ်ကိုပင် ကောင်းကောင်း မလုပ်နိုင်တော့ ပါ။ နေ့လယ်ခင်းချိန်များ ၌ အပူရှိန်သည် တရိပ်ရိပ် မြင့်တက်လာတတ် ၏။ စားပွဲခုံပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်များ ပင် လူးလွန့်ကာ ကောက်တိကော က်ကွေး ဖြစ်နေကြလေပြီ။ ကျွန်တော့် အခန်းကလေးမှာ လှောင်အိုက် ကာ မွန်းကျပ်လာတော့၏။ တပ်ဆင်ထားသော ပြတင်းပေါက် သုံးခုစ လုံးကိုလည်း ညအခါမှ လွဲ၍ မဖွင့်ရဲ။ အပူငွေ့များ တရှိန်ရှိန်ထလျက် ရဲ တင်းလွန်းသော နေရောင်ခြည်က ကျွန်တော့်အခန်းကလေးထဲသို့ ဝင် ရောက်ရန် ကြိုးစားလျက် ရှိ၏။ ကျွန်တော့်မှာ အခန်းကျဉ်းကျနေသူ တစ်ဦးနှင့် ပင် တူနေပါသေးတော့သည် ။ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ သည် အို က်စပ်စပ်ဖြစ်နေသော အရေပြားမှ ယိုစိမ့်ထွက်ကျလျက် ရှိကြ၏။ ပိုးမျှင် များ ၊ ဖုန်မှုန့်များ ဖြင့် လုံးထွေးနေသော စာအုပ်ပုံကြီးကိုလည်း မထိရဲ မ ကိုင်ရဲနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည် ။ စွတ်စိုနေသော ချွေးစေးများ ပေါ်သို့ ပိုးမျှင်နှင့် ဖုန် မှုန့်များ ပေကျံသွားလျှင် ကျွန်တော့်အဖို့ လှောင်ပိတ်ခံ

ထားရသော တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်နှင့် မခြား ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့်အခန်းထဲတွင် ယခင်က ရှိခဲ့ဖူးသော မှန်တစ်ချပ်ကို စောစီးစွာကပင် ရိုက်ခွဲ၍ လွင့်ပစ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် တော်ပါသေး၏။ မှန်ထဲတွင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပုံပန်းမကျ ဖြစ်နေမည့် မိမိပုံကို စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ မြင်တွေ့နေရသည် ထက် မမြင်ရသည် က ပို၍ ကောင်းပါသည် ။ ယခင်က ရှိခဲ့ဖူးသော မှန်ချပ်နေရာတွင် "မိုဒဲရက်ခ်"၏ ရုပ်ပုံကားချပ်ကို ကျွန်တော်က အစားထိုးတပ်ဆင်ထားပါသည် ။ "မိုဒဲရက်ခ်"ကို ကျွန်တော်က နှစ်သက် စွဲလမ်းသဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားခြင်း မဟုတ်ပါ။ (ကျွန်တော် စွဲလမ်းခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်မှာ ခပ်ပိန်ပိန်ကလေးမျှသာ ဖြစ်ပါသည် ။) ထိုရုပ်ရှင်မင်းသမီး၏ ရုပ်ပုံ ကားချပ်မှာ တစ်ခါတစ်ရံ ဇောက်ထိုးဖြစ်လိုက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကန့်လန့်ကြီး ဖြစ်သွားလိုက် အမျိုးမျိုး ဖြစ်နေတတ်ပါသည် ။ ကျွန်တော် စိတ်ရှူးထသည့် အခါမျိုးတွင် ရုပ်ပုံကားချပ်ထဲမှ မင်သမီးခမျာ အတော် ကသိကအောက် ဖြစ်ရှာပါလိမ့်မည်။ ဥပမာ-ကျွန်တော် မူးနေသည့် အခါမျိုးတွင် ထိုရုပ်ပုံကို အမျိုးမျိုးလှည့်ကာပြောင်းကာ မျက်စိနောက်လောက်အောင်ပင် လျှောက်လုပ်နေမိတော့၏။ ဒါပေမဲ့ "မိုဒဲရက်ခ်"ကတော့ ဘယ်တော့မှ မြင်းစီးမပျက်ပါ။

ကျွန်တော့်အခန်းထောင့်တွင် တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းရှိ၏။ ထိုတံမြက်စည်းမှာ အခန်းကလေးထဲသို့ ကျွန်တော့်ထက် စောစီးစွာ ရောက်ရှိနေနှင့် သူ ဖြစ်၏။

ထိုတံမြက်စည်းကို ကျွန်တော် ကိုင်တွယ်အသုံးမပြုသည် မှာ ကြာပြီ ။ မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်တော်နှင့် ထိုတံမြက်စည်း နှစ်ကြိမ်မျှသာ တွေ့ထိဖူး၏။ တစ်ကြိမ်မှာ ဤအခန်းကလေးသို့ ကျွန်တော် စတင်ရောက်သည့်

နေ့ကပင် ဖြစ်၏။ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သည် နှင့် ခလုတ်တိုက်ကာ ကျွန်တော် ယိုင်လဲသွား၏။ ကျွန်တော်နှင့် ခလုတ် တိုက်မိသော အရာဝတ္ထုမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကိုးလိုးကန့်လန့် ဖြစ်နေသော တံမြက်စည်း တစ်ချောင်းပင် ဖြစ်သည် ။ (ဤသည် မှာ တစ်ကြိမ်) ထိုနေ့က ကျွန်တော်နှင့် ခလုတ်တိုက်မိသော တံမြက်စည်းကို အခန်းထောင့်သို့ လှမ်းပစ်လိုက်ပါသည် ။ ထိုအခါမှ စ၍ တံမြက်စည်းကလေးသည် အခန်းထောင့်နံရံကိုမှီကာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင် ရှိနေခဲ့ပါ တော့သည် ။

တစ်ကြိမ်က ကျွန်တော့်စာရွက်များကို ကြွက်များ ကိုက်ဖြတ်ခံရစဉ်က ဖြစ်ပါ သည် ။ ကျွန်တော်သည် နဂိုက ကြွက်များကို မုန်းတီးတတ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ထိုနေ့က ကျွန်တော့်စာရွက်များကို ကိုက်ဖြတ်သွားသော ကြွက်များအား တော်တော် ဒေါသထွက်နေမိခဲ့သည် ။ စုတ်ပြတ်ကြေမွနေသော စာအုပ်များကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်နေခိုက် ကြွက်တစ်ကောင်ည် ကျွန်တော့်ရှေ့မှ (ပမာမခန့်) ဖြတ် လျှောက်သွားသည် ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ (ထိုကြွက်မှာ ကျွန်တော့်စာရွက်များကို ကိုက်ဖြတ်ရာတွင် ပါဝင်ခဲ့သူ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်စာအုပ်များကို ကိုက်ဖြတ်သွားသည် မှာ ကြွက်မှ လွဲ၍ အခြားသတ္တဝါ မဖြစ်နိုင်တာ အလွန် သေချာပါသည် ။) ကျွန်တော်သည် ထိုကြွက်ကို ဖမ်းရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည် နှင့် သူက လှစ်ခနဲပြေး၍ အခန်းထောင့်ရှိ တံမြက်စည်းမွေးစုတ်ဖွားများ အောက်သို့ ဝင်ရောက် ပုန်းအောင်းနေလိုက်၏။ (ထိုတံမြက်စည်းကို ကြွက်များ အသုံးချနေကြသည် မှာ အတော်ပင် ကြာမြင့်ခဲ့ဟန်တူပါသည် ။ တံမြက်စည်းကလေးမှာ ကြွက်များ အတွက် အသိုက်တစ်ခုသဖွယ် အသုံးဝင်၍ ဟန်ကျနေပုံရပါ၏။) ကျွန်တော်သည် တံမြက်စည်း ရိုးကို ဆွဲကိုင်မြှောက်ကာ အားရပါးရ ရိုက်ချလိုက်ပါသည် ။ (ကြွက်များကို ဤနည်း ဖြင့် နှိမ်

နင်းခြင်းမှာ အချည်းအနီးသာဖြစ်ကြောင်း နောင်တွင် ကျွန်တော် သိလာရပါသည်။ ။) ကျွန်တော် ရိုက်ချလိုက်သော တံမြက်စည်းက ကြမ်းနှင့် မထိမီမှာ ပင် ကြွက်ကလေးက ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်သို့ ခုန်ချကာ ဆံပင်များ ပေါ်မှ တစ်ဆင့် သူတို့ ၏ လျှို့ဝှက်လမ်းကြောင်းအတိုင်း ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားပါတော့သည်။ ။ (ကြွက်များ သည် အစာကို အာသာငမ်းငမ်း တပ်မက်ပုံမှာ လူနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်သော်လည်း လွတ်လမ်းနှင့် ထွက်ပေါက် ရှာတတ်ရာတွင် လူထက်ပင် သာလွန်သော အရည်အချင်း ရှိကြ၏။) ကျွန်တော်သည် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ တံမြက်စည်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ကြွက်တစ်ကောင်ရဲ့ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ပုံကို စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်၍ ချီးကျူးလိုက်မိပါ၏။

ထိုအခါမှ စ၍ တံမြက်စည်းကလေးကို အခန်းထောင့်သို့ ပြောင်း၍ ပြန်ထောင်ထားလိုက်သည် မှာ ယနေ့ထက်တိုင်အောင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်လည်း ကြွက်များ နှင့် ရန်ဖြစ်ရလောက်အောင် ညံ့ဖျင်းမိုက်မဲသူတစ်ဦး မဟုတ်တော့ချေ။

စကားမစပ်၊ ကျွန်တော့်သက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် ခပ်ပျော့ပျော့ကဗျာများ ၊ အညံ့စားကဗျာများ ဖတ်ခဲ့မိဖူး၏။ ထိုအထဲက အညံ့တကာ အညံ့ဆုံး ကဗျာရေးဖွဲ့သူ ကဗျာဆရာကို ထိုကြွက်စုတ်တစ်ကောင်လောက် လက်ဆောင်ပေးလိုက်ချင်ပါသည်။ ။ (မိတ်ဆွေ သဘောတူပါသလား...။)

(၂)

အနည်းငယ် ဟနေသော ပြတင်းတံခါးမှ ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်မည်

ဆိုပါလျှင် ဗာဒံပင်ကို လက်နှစ်ဖက် မြှောက်ပြနေသော အရိုးစု ကမ္မဋ္ဌာန်းကောင်အလား တွေ့မြင်ကြရလိမ့်မည်။ တိုက်ခတ်နေသော လေသည် သူရူးတစ်ယောက်လောက်မှ ပင် ဣန္ဒြေမရဘဲ ဖြစ်နေ၏။ နွေ နေ့လယ်ခင်းကား အရေးအသားညံ့ဖျင်းလှသော ခေတ်ပေါ် ဝတ္ထုတစ်ပု ဒ် ဖတ်ရှုနေရသလို ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းလှတော့၏။ ပျင်းရိထုံထိုင်းလှ န်းသူ တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေရသလို စိတ်လှုပ်ရှားမှု ကင်းမဲ့ကာ ငြီးငွေ့စိတ်ပျက်ဖွယ်လည်း ကောင်းနေပြန်သေးတော့၏။ စားပွဲပေါ်မှ ဖ ယောင်းတိုင်များမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကွေးညွတ်ထားသလို အပူဒ ဏ်သင့်ကာ ယိုင်တွန့်ကွေးကောက်နေကြ၏။

စားပွဲပေါ်မှ နာမည်ကျော် ကဗျာဆရာတစ်ဦး၏ "စိမ်းလန်းသော အိ ဝ်မက်များ " အမည်ရှိ ကဗျာစာအုပ်ရှိ၏။ ထိုစာအုပ်ထဲမှ ပုံနှိပ်စာလုံးများ (သို့မဟုတ်) ကဗျာများကို တစ်စုံတစ်ယောက်အား ကျွန် တော် ဖတ်ပြနေချင်မိသည် ။ ထိုကဗျာဆရာကို ကျွန်တော် မတွေ့ဖူး သေးပါ။ သူ့ကဗျာများကိုတော့ ကျွန်တော် သဘောတွေ့မိသည် မှာ သေ ချာပါသည် ။ သူ့ကဗျာများကို ဖတ်နေရသည် မှာ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ခု ကြ ည့်နေရသလို၊ သီချင်းတစ်ပုဒ် နားထောင်နေရသလို၊ ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ် တွက်ချ က်နေရသလို နှစ်သက်ကြည်နူးအံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေသည် ။ (သူ့ ကဗျာများက ကဗျာနှင့် တူလွန်းမနေခြင်းကပင် ကျွန်တော့်ကို ဆွဲဆောင် နိုင်ခဲ့သည် ။) ထိုကဗျာဆရာနှင့် တွေ့ဆုံမှ ကျွန်တော့်ဖယောင်းတိုင်များ အကြောင်းကို ကဗျာတစ်ကြောင်းတလေလောက်ဖြစ်ဖြစ် ရေးဖွဲ့ဖို့ ပြောကြည့်ချင်ပါသေးသည် ။

ဤမြို့ကလေး၏ ရာသီဥတုမှာ အတော်ပင် ပြင်းထန်ဆိုးရွားပေ၏။ ဆောင်းရာသီတုန်းက ချမ်းစိမ့်ခဲ့ပုံမှာ အရိုးများ ကွဲအက်မတတ်ပင် ထင် မှတ်ရ၏။ ထိုစဉ်က တိုက်ခတ်သော လေမှာ အသွားထက်ထက် ဓားတစ်

လက်နှင့် တို့ ထိပွတ်တိုက်သွားသလို စိမ့်ခနဲ ကျောချမ်းစရာကောင်းလှ၏။ တိုက်တာ အိမ်ရာ အဆောက်အအုံ ဓာတ်တိုင်လမ်းမများ နှင့် မြို့ကလေး တစ်ခုလုံးမှာ ရေခဲစိမ့်ထားသည့် နှယ် အေးစက်စက် ဖြစ်နေခဲ့၏။ ကျွန်တော် သည် မေးချင်း တဂတ်ဂတ်ရိုက်နေခဲ့ရ၏။ (နောင်လာမည့် နှစ် သန်းပေါင်းတစ်ရာခန့်တွင် အပူအအေး ကွာဟချက်ကြီးမားသော ဤမြို့ကလေးသည် သဲကန္တာရကြီးတစ်ခု၏ ဗဟိုချက်မ၊ တစ်နေရာတွင် ဖြစ်လာနိုင်စရာ ရှိသည် ။

ဆောင်းညများ တွင် နှင်းများ တအိအိ ကျဆင်းလာပုံ၊ ပြာမှိုင်းမှိုင်း နှင်းများက လူတစ်ယောက်ကိုပင် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားစေပုံ၊ နှင်းစက်များ ဖြင့် အေးစက်စက် ဖြစ်နေသော မြက်ခင်းတစ်ခုထဲမှာ မူးမူးရူးရူး ချမ်းချမ်းစီးစီးနှင့် ကျွန်တော် လျှောက်သွားနေခဲ့ပုံတို့ မှာ ယခုလို မွန်းကျ ပ်လှောင်အိုက်လှသော နွေနေ့များ တွင် ပြန်လည် အမှတ်ရဖွယ် ဖြစ်နေပြန်သည် ။ ဆောင်းဦးပေါက်ညတစ်ညတွင် ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသော သစ်တော် သီးကလေး နှစ်လုံးကိုတောင် ပြန်လည်သတိရလာမိ၏။ ကျွန်တော် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ဖူးသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို သတိရလာမိ၏။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဖျားနေခဲ့သော ညများကိုလည်း သတိရလာမိသည် ။

ဆောင်းညများ တွင် ကျွန်တော် ဖျားနေခဲ့သေး။ ကျွန်တော့်မှာ အိပ်ရာထဲတွင် လဲကာ ပြုစုမည့် သူ၊ မေးမြန်းမည့် သူ မရှိဘဲ ဖြစ်နေခဲ့ပါသည် ။ ယခင်က ထိုသို့ ကျွန်တော် ဖျားနာလေ့မရှိ။ တစ်ခုသော ဆောင်းည နက်နက်တွင် မြက်ခင်းပြင် တစ်ခုမှ အမူးပြယ်ကာ နီးထလာခဲ့၏။ ကျွန်တော့်အခန်းကလေးသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည် ။ ကျွန်တော့် အခန်းကလေးသို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် နံနက်ခင်းသောအခါတွင် တဟွတ်ဟွတ်နှင့် နှာစေးချောင်းဆိုးနေခဲ့ပါသည် ။ ခြေဖျား၊ လက်ဖျားများ လည်း အေးစက်

နေခဲ့၏။ နောက်တော့ ကျွန်တော် ဖျားသည် ။ ကျွန်တော်သည် အဖျားဒဏ်ကြောင့် အိပ်ရာထဲတွင် လဲပါတော့သည် ။ အိပ်ရာထက်တွင် စစ်စောင့်ကြီးကိုခြုံ၍ လဲလျောင်းကာ နှစ်ရက်တိတိ ကုန်ဆုံးအောင် နေခဲ့ရ၏။ (တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်က အစာမစားဘဲ နှစ်ရက် သုံးရက်မျှ နေနိုင်စွမ်း ရှိပါသည် ။) ကျွန်တော့်မှာ ပြုစုမည့် သူ၊ ကုသမည့် သူမရှိဘဲ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်အောင် အိပ်ရာထဲတွင် လဲနေခဲ့ရပါသည် ။ သို့သော် ကံအားလျော်စွာပင် သုံးရက် မြောက်သောနေ့၌ တံခါးခေါက်သံကို အိပ်ရာထဲမှာ ပထမဆုံး စတင်ကြားရလေသည် ။ တံခါးခေါက်သံ တဒေါက်ဒေါက်မှာ နံရံများကို ထိမှန်ကာ တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းလေးထဲ၌ အဆက်မပြတ် လွင့်စင်ပေါ်ထွက်လာသည် ။ ကျွန်တော်သည် မျက်နှာပေါ်ထိ အုပ်ထားသော စောင်ကို ဆွဲချလိုက်သည် ။ တံခါးခေါက်သံ တဒေါက်ဒေါက်က အခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ထွက်ပေါ်နေဆဲပင်။

"အဟွတ်...အဟွတ်...အွတ်...အွတ်...ဟွတ်...အဟွတ်"

ကျွန်တော့်ချောင်းဆိုးသံသည် ဒဃီးဒယိုင်ဖြစ်ကာ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ကျသွားလေသည် ။ ကျွန်တော်သည် တအွတ်အွတ် မြည်နေသော တံခါးခေါက်သံများ တိခနဲ ရပ်သွားသည် ။ ကျွန်တော့်အခန်းတံခါးမှာ ဆွဲဖွင့်၍ ရသော အမျိုးအစား မဟုတ်ပါ။ အတွင်းဘက်က တပ်ဆင်ထားသည် ဖြစ်ရာ တွန်းဖွင့်လိုက်ပါက အလွယ်တကူ ပွင့်သွားမည်သာ ဖြစ်လေသည် ။ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာထက်မှ စားပွဲပေါ်ရှိ ဆေးလိပ်တစ်တိုကို လှမ်းယူလိုက်သည် ။ ထိုအခိုက်မှာ ပင်တံခါးပေါက်သည် ကျွီ...ခနဲ ပွင့်သွားတော့၏။

"ဝင်ခဲ့မယ်နော်"

"အဟွတ်...အွတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ အွတ်...ခင်ဗျ အဟွတ်...အဟွတ်"

"အို...ရှင် နေမကောင်းဘူးထင်တယ်၊ ဖျားများ နေသလား"

အစပထမတွင် ကျွန်တော်က ဦးခေါင်းကို ယမ်းပြရန် ကြံလိုက်သေး၏။ သို့သော် ဧည့်သည် က ကျွန်တော့်အနီးသို့ ရောက်လာကာ လက်ကို (ခွင့်ပင် တောင်းတော့ ဘဲ) ဆုပ်ကိုင်ကြည့်ပြီး...

"ဟုတ်တာပေါ့၊ ရှင် ဖျားနေတာကိုး"

ကျွန်တော် မည်သို့မျှ မငြင်းနိုင်တော့ဘဲ ဦးခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်ရတော့သည် ။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ကျွန်တော် ဖတ်လက်စစာအုပ်များကို ဆွဲယူဖယ်ရှားရင်း သူ့ကို ထိုင်ဖို့ ပြောလိုက်သည် ။

"ခု...ဘာဆေးတွေ သောက်ထားသလဲ"

ဧည့်သည် မသည် အတော်အမေးအမြန်းထူ၍ စပ်စပ်စုစုနိုင်ပုံရ၏။ ကျွန်တော်က မဖြေသေးဘဲ ဆေးလိပ်တိုကို ကောက်ယူကာ နှုတ်ခမ်းတွင် တပ်ဆင်လိုက်သည် ။ ပြီးမှ ...

"အဲဒီစာအုပ်ပေါ်မှာ မီးခြစ်လှမ်းလိုက်စမ်းပါဗျာ"

သူမသည် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါတွန့်လိုက်ရင်း မီးခြစ်ဘူးကို လှမ်းယူကာ ကျွန်တော့်ကို ပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်က မီးခြစ်ကို ဆွဲခြစ်ကာ ဆေးလိပ်တိုကို အားပါး တရ ဖွာရှိုက်ပစ်လိုက်သည် ။

"အဟွတ်...ဟွတ်...ကျွန်တော် ဆေးမသောက်ဖြစ်ဘူး၊ ဆေးလိပ်ပဲ သောက် ဖြစ်တယ်"

သူမသည် လုံးထွေးထွက်လာသော မီးခိုးငွေ့များကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်း ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပြန်သည် ။

"ဆေးလိပ်သောက်လို့ ရှင်ကိုယ်ရှင် ပြန်ကျန်းမာလာမယ် ထင်နေသ

လား"

"နေစမ်းပါဦး...ခင်ဗျားက ဒီကိုလာတာ ဘာကိစ္စလဲ၊ ခင်ဗျားက ဆရာဝန်လား"

ကျွန်တော်က သူမကိုပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်သောအခါ ဧည့်သည် မကစားပွဲခုံကို သွယ်လှသော လက်ချောင်းများ ဖြင့် တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်နေတော့၏။ ဆေးလိပ်မီးခိုးများ နောက်ကွယ်မှ သူမ မျက်နှာကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည် ။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများမှာ ပိရိ၍ ပါးလွှာပုံရ၏။ ဆေးရောင်ခြယ်မထားသော်လည်း အနီသွေး ကြွနေ၏။ (နောင်တွင် ထိုနှုတ်ခမ်းများ ပူနွေးနေကြောင်းကိုပါ ကျွန်တော် သိခဲ့ရ၏။ ဤအကြောင်းများကို နောင်၌ အလျဉ်းသင့်သလို ကျွန်တော်ဖော်ပြသွားပါမည်။) နှာတံမှာ ဖြောင့်စင်း၍ အနည်းငယ် ချွန်ထက်သယောင်ထင်ရ၏။ မျက်လုံးများကတော့ ဝိုင်းဝိုင်း စက်စက်ပါပဲ၊ လှသည် ။ ဖရိုဖရဲ ဝဲကျနေသော ဆံစများကို ဆွေ့ခနဲ ခါယမ်းလိုက်ရင်း

"ဒီလိုရှင်... ကျွန်မ ဒီအိမ်ရောင်းမယ်ကြားလို့ "

"ဒါနဲ့ ...ရှင်က ဒီအိမ်ရှင်လား"

ကျွန်တော်လည်း ဤတစ်ခါမှ ဦးခေါင်းကို ယမ်းပြဖြစ်တော့သည် ။

"ကျွန်မလည်း ထင်တော့ထင်ပါတယ်လေ၊ အောက်ထပ်အခန်းမှာ သော့ခတ်ထားတာတွေ့လို့ အပေါ်တက်လာခဲ့တာ"

"ကျွန်တော်က အိမ်ရှင်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအိမ်မှာ နေတဲ့ လူပါ"

"ခင်ဗျား ဒီလိုနေရာကို ဘာစိတ်ကူးများ ရလို့ ဝယ်ချင်ရတာလဲဗျာ၊ အင်းပါလေ... အဘိုးကြီးခရီးထွက်သွားတယ်ခင်ဗျာ၊ သူနဲ့ စကားပြောကြည့်ရင်တော့ ခင်ဗျား သိရမှာ ပါ၊ ကျွန်တော် ဒီအိမ်မှာ နေပေမယ့် ဒီအိမ်

အကြောင်း ဘာမှ သိပ်မသိဘူး"

"ရှင်က အိမ်ငှားနေတာလား"

"ဆိုပါတော့ဗျာ"

"တစ်လ ဘယ်လောက်ပေးရသတုံး"

"အင်း... ကျွန်တော် အိမ်လခ မပေးဖြစ်တာ ဘာလိုလိုနဲ့ တော်တော် ကြာသွားပြီဗျ"

သူမထံမှ နောက်ထပ် စကားသံ ထွက်မလာတော့။ ကျွန်တော့်အခြေ အနေကို ရိပ်စားမိဟန် တူပါသည် ။ ကျွန်တော်နှင့် အဘိုးကြီးဆက်ဆံ ရေး နည်းနည်းတော့ ကြောင်စီစီနိုင်သည် မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည် ။

ကျွန်တော် ဤအိမ်ကလေးကို ရောက်စကတော့ အခန်းငှားတစ် ယောက် ဖြစ်သည် ။ အဘိုးကြီးကို လစဉ် ကျသင့်ငွေ ပေးချေခဲ့၏။ ဤအိ မ်ကလေးမှာ မြို့စွန် အဖျားပိုင်းကျ၏။ ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းသော နေရာ တစ်ခုဖြစ်သည် ။ လမ်းကြားကလေးထဲမှာ လှုပ်ရှားမှုဟူ၍ တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် တခွပ်ခွပ်ဖြတ်သွားသော မြင်းလှည်းတစ်စီးနှင့် ဒယီးဒ ယိုင် ဖြတ်လျှောက်တတ်သော အရက်သမားအိုကြီးတစ်ဦးသာ ရှိ၏။ တ ခွပ်ခွပ် ဖြတ်မောင်းသွားသော မြင်းလှည်းတစ်စီးကို နံနက်စောစောတစ်ကြိမ်၊ ည မိုးချုပ်စ တစ်ကြိမ် တွေ့ရ၏။ ဤလမ်းက လေးထဲမှ မြို့ထဲသို့ အငှားလိုက်သော မြင်းလှည်းတစ်စီး ဖြစ်သည် ။

တစ်ခါတစ်ရံ ရာသီဥတုကောင်းမွန်သော နေ့များ တွင် မြို့ကလေး ကိုဖြတ်၍ ပျံသန်းသွားသော လေယာဉ်တစ်စင်းကို ကောင်းကင်ထဲမှာ ယင်ကောင်လေးတစ်ကောင်လို မြင်ရတတ်၏။ လေယာဉ်အင်ဂျင်စက် သံ တိုးသဲ့သဲ့ကိုလည်း လေသင့်ပါက ကြားရတတ်သည် ။ အခြားဘာမျှ

စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ သိပ်မရှိချေ။ (ဤနေရာမှ ခပ်ဝေးဝေး တစ်နေရာရှိ ဘူတာရုံကလေးကတော့ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါသည်။) တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်း၊ ဝန်းကျင်အနှောင့်အယှက် နည်းပါးခြင်းတို့ ကြောင့် ဤနေရာကလေးမှာ နေထိုင်ဖို့ ကောင်းမွန်သော နေရာတစ်ခုဖြစ်နေပြန်သည်။

အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို စတွေ့စအချိန်ကပင် ယုံကြည်စိတ်ချ သွားပုံရ၏။ သူနှင့် ကျွန်တော်၏ ဆက်ဆံရေးမှာ အနည်းငယ် ကြောင်စီစီနိုင်သည် မှ အပ အဆင်ပြေပါသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ကြစဉ်က သူသည် လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ဖြင့် သူ့မျက်နှာကို သူပြန်ထိုးကာ...

"ဟေ့...ဒီမှာ မောင်ရင်၊ ဒီမျက်နှာကို သေချာကြည့်စမ်း၊ ဒါ အခန်းငှားစားမယ့်ကောင်ရဲ့ မျက်နှာမျိုးလားကွ"

"မထင်ပါဘူး ခင်ဗျာ..ထင်ရာစွတ်ပြောတတ်တဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာမျိုးပဲလို့ ယူဆပါရစေ၊ နို့ပေမယ့် နဖူးကြီးကတော့ လိုအပ်တာထက် ပိုပြောင်နေသလိုပဲ ခင်ဗျ"

နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အဆင်ပြေသွားခဲ့ကြသည်။ ယခင်က ကျွန်တော်သည် ဤအိမ်တွင် အခန်းငှားနေထိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း အဘိုးကြီး ခရီးထွက်နေချိန်တွင် မူ အခန်းငှားနေသူတစ်ယောက်မဟုတ်တော့။ ခုချိန်မှာ ကျွန်တော် အိမ်စောင့်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။

"အိမ်ရောင်းမယ်လို့ တော့ ကျွန်တော် မကြားမိဘူးဗျ"

"ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးအနေနဲ့ ရောင်းမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို အသိပေးစရာမှ မလိုဘဲ"

"မဟုတ်လား ခင်ဗျာ"

ကျွန်တော်က အိမ်နှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းများကို ပြောဆိုနေသော်လည်း ဧည့်သည် အမျိုးသမီးသည် ဘာကိုမျှ ပြန်မပြောချေ။ ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်မှ ရှုပ်ပွနေသော စာအုပ်များကို တစ်အုပ်ချင်း ဆွဲယူကာ ကြည့်နေတော့၏။ သူမသည် အိမ်ကိစ္စကို စိတ်ပါဝင်စားခြင်း ရှိပုံမရတော့။ ရှုပ်ပွနေအောင် ကျွန်တော်ရေးခြစ်ထားသော စာရွက်များကို တောင် စီထပ်ပေးလိုက်သေး၏။ သူမသည် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကိုင်ကြည့်နေရာမှ မျက်လုံးများက တစ်နေရာသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။

"အဟင်း ဟင်း...ရှင်က တော်တော်ရယ်ရတဲ့ လူပဲ"

သူမက မြင်းစီးရင်း ဇောက်ထိုးဖြစ်နေသော "ဗိုဒဲရက်ခ်"ကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ဆေးလိပ်မှာ တစ်စထက် တစ်စ တို လာလေပြီ။ အခန်းကလေး တစ်ခုလုံးမှာ လည်း ဆေးလိပ်မီး ခိုးများ ပျံ့နှံ့နေတော့၏။ ကျွန်တော်သည် ဤမျှ စပ်စပ်စုစုနိုင်သော အမျိုးသမီးကို မတွေ့ဖူးသေးပါ။

"ဒီမှာ ဗျာ အဲဒီရုပ်ပုံကို ပြန်တည့်ပေးလိုက်စမ်းပါ"

သူမသည် ဇောက်ထိုးဖြစ်နေသော "ဗိုဒဲရက်ခ်"၏ ရုပ်ပုံကားချပ်ကိုကြည့်ကာ ရယ်မောနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

"နေပါစေလားရှင်၊ ဒီအတိုင်းလည်း ကြည့်ကောင်းသားပဲဟာ"

"နေပါဦး၊ ဒါနဲ့ ရှင်က ပန်းချီဆရာများ လား"

သူမသည် ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်ပြန်၏။ စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှသာ ကြာသော ဤမေးခွန်းကို အကောင်းဆုံးဖြေနိုင်ရန်အတွက် နှစ်အနည်းငယ်မျှ အချိန်ယူရပါဦးမည်။ ဤအမျိုးသမီးသည် အမေးအမြန်းထူ

ပေစွ။ စပ်စုပေစွ။ ဘူးထဲမှ ဆေးလိပ်များကို ရပ်တန့်သွားစေရန် တစ်ခုခု တော့ လုပ်ရလိမ့်မည်။

"ကဲ ရှေ့... ဆေးလိပ်သောက်ဦး"

သူမသည် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို ကောက်ယူလိုက်သေး၏။ ပြီးမှ ...

"ကျွန်မ ဆေးလိပ်မသောက်တတ်ပါဘူးရှင်"

သူမသည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထကာ အခန်းကို အတန်ကြာအောင် လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုနေပြန်သည် ။ မီးခလုတ်များ ၊ ဝိုးမျှင်များ ၊ ဖုန်မှုန့်များ ၊ စာအုပ်ပုံ၊ ထင်းရှူးသေတ္တာ၊ ဆေးလိပ်တိုများ ၊ ကြွက်ထောင်ချောက်နှစ်ခု၊ ပုလင်းခွံတွေ။ သူမသည် ဦးခေါင်းကို ချာခနဲလှည့်ပစ်လိုက်သည် ။

"ရှင်ဟာ ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုခုကို တိမ်းရှောင်နေတဲ့ သူတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်"

ကျွန်တော်သည် ဤမျှ စပ်စပ်စုစုနိုင်သော အမျိုးသမီးနှင့် ဆက်လက်၍ အမေးအဖြေ ပြုလုပ်ရန် မလိုအပ်တော့မှန်း သိလိုက်သည် ။ စေးထန်းထန်းချွေးစများကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သပ်ချလိုက်ရင်း...

"တစ်ဆိတ်ကလေး...ဒီမှာ ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘာမေးခွန်းမှ မမေးဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး မနေနိုင်ဘူးလား"

"ကျုပ်သာ ရာဇဝင်လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်ဆိုရင်လေ ခင်ဗျား ဘယ်လွယ်လိမ့် မလဲဗျာ၊ ဟုတ်လား"

သူမသည် အလွန်အမင်း ကြောက်ရွံ့သွားပုံမျိုးဖြင့် (အမှန်မှာ လုံးဝ ကြောက်ရွံ့မှု မရှိဘဲလျက်) ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကပျာကယာ တွန့်ပြ လိုက်လေ၏။

ကျယ်ပြန့်ခြောက်သွေ့ လွင်တီးခေါင်၊

မွေးနေ့လက်ဆောင်တဲ့ ။

သဲကန္တာရတစ်ခု၊

သူမက လက်ဆောင်ပေးတယ်။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကဗျာဆရာတစ်ယောက်၏ စာရွက်ကလေးမှာ တွန်းဝှေ့လိုက်သော လေထဲတွင် ဖျတ်ခနဲ လွင့်ပါသွား၏။ နေရောင်ခြည် သည် ခပ်ဟဟ စေ့ထားသော ပြတင်းပေါက်မှ ပါးလွှာတောက်ပသော အဝတ်တစ်စ ဆွဲဖြန့်လိုက်သလို အခန်းထဲသို့ လွင့်ကျနေ၏။ ကြွက်တစ်ကောင်သည် ထိုအဝတ်စကို ကိုက်ခဲပစ်ရန်အတွက် အခန်းထောင့် တစ်နေရာမှ ချောင်းမြောင်းနေပုံရ၏။ နာရီစက်သွားသံများ သည် တချောက်ချောက်နှင့် ။ ထင်းရှူးသေတ္တာပုံး၏ နောက်ကွယ်တွင် ရှိ ကြွက်ထောင်ချောက်မှာ ညောင်းညာကိုက်ခဲစွာ ရပ်တန့်နေ၏။ ကြွက်ထောင်ချောက် သဖွယ် ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံလည်း တင်းမာလေးလံကာ ကိုက်ခဲလာပြန်၏။ (စင်စစ် ကျွန်တော့်စိတ်ကူးများ အညောင်း မိနေခဲ့သည် မှာ ရက်အတော်ပင် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည် ။)

"ဒီမှာ ရှင့်...လူဆိုးကြီး၊ ဘာတွေများ တွေးတောပြီး ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးလို ငြိမ်သက်နေရတာလဲ"

"ဧည့်သည် ကို တစ်ဆိတ်ကလေး ကျေးဇူးပြုပြီး ဧည့်ခံစကားလေးများ ပြောပါ ဦးလားရှင်"

နူးညံ့သော အသံလှိုင်းတစ်ခုသည် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဖြတ်စီးသွားသည် ။ ဧည့်သည် အမျိုးသမီး သူမသည် ကျွန်တော့်ကို တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပသော မျက်ဝန်းများ ဖြင့် ကြည့်နေဆဲ...

"အေးဗျာ...ဆောရီးပဲ"

"ဒီလောက် ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ အခန်းထဲမှာ ခင်ဗျား ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ဖြင့် စိတ်ကူးတောင် မကြည့်မိခဲ့ဘူး"

"ဒီလောက် ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ အခန်း ဟုတ်လား၊ ကျွန်မတော့ အဲဒီလို မထင်မိပါလားရှင်"

သူမသည် ရယ်သံစွက်၍ ပြောလိုက်ပြန်၏။ သူမ၏ အသံမှာ ပျိုမြစ်၍ ဂီတ ဆန်နေသည် ။ (ဤသည် မှာ ကျွန်တော့်အထင်ကို ပြောခြင်းသာ ဖြစ်သည် ။ ဂီတအကြောင်းကို ကျွန်တော် ဘာမျှ ဟု ဖွဲ့ပတ္တိ နားလည် သိရှိထားသူ မဟုတ်၊ ဂီတသံများ ပေါ်ထွက်လာအောင် တီးခတ်တတ်သူ မဟုတ်။ အခြားတစ်ပါး၌ မူ ကျွန်တော်သည် စန္ဒရား ခလုတ်များ ပေါ်ကြွက်တစ်ကောင် ဖြတ်လျှောက်သွားသည့် သံစဉ်များကို ကောင်းမွန်စွာ သရုပ်တု တီးခတ်တတ်သူတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်နိုင်ကောင်းသည် ။)

ကျွန်တော်သည် ဧည့်သည် အမျိုးသမီးအား အနည်းငယ် အားနာလိုက်မိသည် ။ ဒါပေမဲ့ အမျိုးသမီးတွေဟာ အားနာမှုကို အမြဲတစေ အလိုမရှိတတ်ကြ။ အမျိုးသမီးများ နှင့် ပတ်သက်၍ ဤမျှလောက်တော့ ကျွန်တော် သိရှိထားသည် ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် နှုတ်မှ လွတ်ခနဲ ထွက်သွားလိုက်မိ၏။

"ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အားနာလိုက်တာဗျာ"

"အားနာတယ်ဟုတ်လား၊ ဘယ်နားလေးက နာတာလဲ၊ ကျွန်မသိအောင် ပြစမ်းပါဦး"

အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်စကားကို ပြန်လှန်ပြောဆိုရင်း ရယ်မောနေပြန်သည် ခက်နေပါလား ဧည့်သည် မရေ။ ကျွန်တော်သည် အူမြူးနေ

သော ဧည့်သည် မကို ကြည့်ကာ စိတ်အိုက်လာ၏။ သူမ၏ ရှေ့မှောက်၌ အနေအထိုင် ကျပ်လာ၏။ သို့သော် တော်ပါသေး၏။ စက္ကန့်အနည်းငယ် အတွင်းမှာ ကျွန်တော် ကံကောင်းလာသည် ။ အကျဉ်းအကျပ်မှ လှလှပပ လွတ်မြောက်သွားသည် ။

"အား..."

သူမသည် အလန့်တကြားအော်ကာ တိုးဝင်လာသည် ။ မည်သည့် နေရာမှ မသိ၊ ကြွက်စုတ်များက သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ တဖုတ်ဖုတ် ခုန်ချလိုက်၏။ သူမသည် ကြွက်များကို ထိတ်လန့်တတ်သူတစ်ယောက်ပါ တကား။ သူမသည် ကြွက်များကို ကြောက်လန့်တတ်သူဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ချိန်တွင် သူမသည် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်နေလေပြီ။ ကျွန်တော့်ကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်ထားလေတော့၏။ ချစ်လှစွာသော ကြွက်စုတ်ကလေးရေ...။ ဧည့်သည် မကလေးရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာဟာ သိမ်မွေ့စွာ အေးမြနေ သေးရဲ့ ...။

"မကြောက်ပါနဲ့ ကွယ်"

"ကျွန်မ ကြွက်တွေကို ကြောက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့...ရှင့်ကိုတော့ မကြောက်ဘူး ကိုကြွက်စုတ်"

ကြွက်ထောင်ချောက်မှ "ဂျိုင်း"ခနဲ မြည်သံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်မိသည် ထင်၏။

(၃)

အရောင်ချွတ်ထားသော ဓာတ်ပြားတစ်ချပ် ဝဲနေသလို ကောင်းကင်

ထဲမှ တိမ်တိုက်များကြားမှ လဝန်းကို တွေ့ရသည် ။ လဓာတ်ပြားကို စက်ထဲထည့်၍ ဖွင့်ကြည့်လျှင် ကမ္ဘာကြီး စတင်ဖြစ်ပေါ်လာပုံအကြောင်း ဖွဲ့ဆိုထားသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကြားရလိမ့်မည်လား။ ကမ္ဘာဦးအစက သည် ဓာတ်ပြားကြီးအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ သိပ်မသိကြပါ။ ယခုအခါ လဓာတ်ပြားသည် ကောင်းကင်ထဲမှာ ဝဲပျံကာ တိတ်ဆိတ်သော ဂီတကို ထုတ်လွှင့်ပေးလျက်ရှိ၏။ ထိုဂီတသည် လူသားတို့ ၏ စိတ်အာရုံကို စေ့ဆော်နိုင်စွမ်းရှိသည် မှာ တကယ် သေချာပါသည် ။

ည...။

နွေည...။

လပြည့်ည...။

နွေညများကို ကျွန်တော် ချစ်သည် ။ လပြည့်ညများကို ကျွန်တော်တပ်မက်သည် ။ ကြယ်တာရာတွေ ထွန်းလင်းတဲ့ ညများကို ကျွန်တော် နှစ်သက်သည် ။ ကျွန်တော်တို့ ဟာ မိမိရရှိတဲ့ ညများကို အိပ်စက်တဲ့ နည်းတစ်ခုတည်းနဲ့ ကုန်အောင်သုံးပစ်ဖို့ မသင့်ဘူး။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ ညဟာ အရေးပါလှတဲ့ အရာဝတ္ထုဖြစ်သည် ။ ညရဲ့ အသုံးဝင်ပုံကို အိပ်စက်တာထက် ပိုပြီး ကျွန်တော်တို့ မသိသင့်ဘူးလား။ ညသည် ကြာပန်းတစ်မျိုးကို ပွင့်စေသည် ။ ထရီဂျင်မြင်းကြီးကို အသက်ဝင်စေခဲ့သည် ။ အိပ်မက်များကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည် ။ ကမ္ဘာ့ထောင့်စွန်းကနေ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ကြံပေါက်ပစ်တတ်သည် ။

ကျွန်တော်သည် တိတ်ဆိတ်လှသော လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့၏။ လေတရွှံ့ရွှံ့ချွန်ရင်း မပျင်းမရိ လမ်းလျှောက်တတ်သူ၊ ရယ်စရာမောစရာများ ခပ်သောသော ပြောတတ်သူ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို သတိရလာမိသည် ။ မန္တလေးမြို့၏ နွေညများ သည် သူနှင့်

ကျွန်တော့်အတွက် ပျော်ရွှင်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ ယခုလို မိုးချုပ်စအချိန်လောက်ဆိုလျှင် သူ၏ ညပိုင်းစာအုပ်ဟောင်းဆိုင်ကလေးမှာ လူသူ ရှင်းလင်းသလောက် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ။ ညဈေးစာအုပ်ဆိုင်တန်းမှာ လည်း တိတ်ဆိတ်စ ပြု လာပြီဖြစ်သည်။ ။ ညဦးပိုင်း ခပ်စောစောကပင် ရောက်ရှိနေတတ်သော ကျွန်တော်ကလည်း သူ့စာအုပ်ကလေးကို ကူညီသိမ်းဆည်းပေးရင်း ပြန်ဖို့ ကို သတိမရ ဖြစ်နေတတ်သည်။ ။ ခပ်စောစောပိုင်းလောက်ကမူ သူနှင့် ကျွန်တော်သည် စီးကရက်တစ်ဘူးကို ဖောက်ကာ ဖွာရှိုက်ကြရင်း စာအုပ်အဟောင်းဆိုင်ကလေးများ ဘက်သို့ မျက်စိလည် လမ်းမှားကာ ရောက်ရှိလာဟန်တူသူများကို ကြည့်ကာ လူတို့ ၏ ရယ်မောဖွယ်ကောင်းပုံများကို ပြော ဖြစ်ကြသည်။ ။

နောက်က လူလိုက်ခြင်းခံရသလို မလုံမလဲ အမူအရာမျိုးဖြင့် ဘေးဘီဝဲယာကို မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ် ပုတ်ခတ်ကြည့်ပြီး ဦးခေါင်းကိုညှုတ်ကာ လေသံတိမ်တိမ်ကလေးဖြင့် "ရဲဘော်... ဒီမှာ အရင်းကျမ်းဆလက်တက်ဝါဒနဲ့ ယင်အန်းမိန့်ခွန်းတွေ ရနိုင်မလား" ဟု မေးတတ်သော လူတစ်ယောက်၏ အမူအရာကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ဖူးသမျှထဲတွင် အရယ်ရဆုံးနှင့် သနားစရာအကောင်းဆုံး ပြက်လုံးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ ထံမှ မရှိဘူး၊ ရှိတယ်ဟူသော အကြောင်းပြန်ကြားချက် တစ်စုံတစ်ရာကို ရယူပြီးသောအခါ သူသည် ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်၏ အရေးပါလှသော ဟန်ပန်အမူအရာမျိုးဖြင့် ကုပ်ချောင်းချောင်း ထွက်ခွာသွားလေ့ရှိ၏။ သူ၏ အမူအရာကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာမှတ်မိနေခဲ့သည်။ ။ ယခုအချိန်တွင် မူ ထိုသူ ရှိမည်မထင်တော့ပါ။

ခင်းကျင်းပြသထားသော ရောင်းကုန်မှာ ခပ်ဟောင်းဟောင်း စာအုပ်များ သာ ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ဝင်စားသူ သိပ်မရှိ။ လူအနည်းငယ်သာလျှင်

ဤဆိုင်ကလေးမှ စာအုပ် အဟောင်းများကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကြည့်ရှု တတ်၏။ ဝယ်သူ ရောက်လာလျှင် သူနှင့် ကျွန်တော်သည် စာအုပ်အ ဟောင်းများ ၏ ရှားပါးပုံ၊ စာပေအနုပညာ အဆင့်အတန်း မြင့်မားပုံနှင့် အဖိုးနှုန်း မကြီးမြင့်လှကြောင်းတို့ ကို အလျဉ်းသင့်သလို ပြောကြပါ တော့ သည် ။

"ဟုတ်ကဲ့...ယူကြည့်ပါ ခင်ဗျာ၊ စာအုပ်ကတော့ တော်တော်ကလေး ဟောင်းနေပြီပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီစာအုပ်က လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ရာနီးပါးလောက် က အင်္ဂလန်မှာ ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ စာအုပ်ပါပဲ၊ ပြီးတော့ ဒီစာအုပ်က တော် တော်လေး ရှားပါတယ်၊ တစ်မြို့လုံးမှာ သုံးအုပ်ပဲ ရှိတယ်ဗျ၊ ရှားလော့ဗ ရွန်တေရဲ့ အသိမ်မွေ့ဆုံး အထက်မြက်ဆုံး လက်ရာလို့ ဆိုကြပါတယ်၊ မ များ ပါဘူး၊ တစ်ဆယ့်ငါးကျပ်တည်းပါ"

"ဟောဒီ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကဆို ရောင်းမစားပါနဲ့ ကွာလို့ တော င် တားသေး တယ်ဗျ၊ အဲ...ဒါပေမဲ့"

စကားပြောရင်း အရှိန်လွန်ကာ ဤသို့ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထည့်သွားတ တ်သည့် အခါမျိုးလည်း ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကတ်သီးကတ်သတ် ဈေး ဆစ်ခြင်းကိုလည်း ခံရတတ် ပါသေးသည် ။ ထိုအခါမျိုး၌ ဈေးဆစ်သော စာအုပ်မှာ အစားပြန်ရှာ၍ မရနိုင်သော စာအုပ်မျိုးဆိုလျှင်တော့ လှလှပ ပ ငြင်းပစ်လိုက်ရသည် ။

"စိတ်မရှိပါနဲ့ ၊ ဂျွန်စတိုင်းဘတ်ရဲ့ Of Mice and Man ဝတ္ထုက နော က်ထပ် ပြန်ရှာဖို့ မလွယ်တော့ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ က ရောင်းမယ်ဆိုရင် တောင် ခုပြောတဲ့ ဈေးနဲ့ ပြန်ဝယ်ပါဦးမယ်"

တစ်စတစ်စနှင့် လူသူရှင်းလင်းစပြုလာသောအခါ သူနှင့် ကျွန်တော် သည် စာအုပ်များကို စတင်သိမ်းဆည်းကြပြီး စာအုပ်များကို အရွယ်အ

စားအလိုက် စီထပ်ကာ ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ချည်နှောင်၊ ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးထဲထည့်၊ ထိုညများ တွင် ကျွန်တော်တို့ သည် တော်တော်နှင့် မအိပ်ဖြစ်ကြ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မိုးကြီးချုပ်သည် အထိ ဆက်ထိုင်ကြသည် ။ စာအုပ်များ စတင်သိမ်းဆည်းချိန်လောက်ကပင် ညသောက်မည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ရွေးချယ်ပြီးခဲ့ကြပြီဖြစ်သည် ။ စာအုပ်အဝယ်ကျ၍ ရောင်းကောင်းသော ညများ တွင် ...

"ဒီနေ့ ရောင်းကောင်းတယ်ဟေ့၊ မင်းကို ကိုယ် တစ်ခုခု ကျွေးရမယ်ကွ"

"အေး...လမ်းမှာ ခေါက်ဆွဲပြုတ်သွားစားရအောင်"

"ငြင်းဖို့ မလိုအပ်တော့အောင် ကောင်းမွန်တဲ့ အစီအစဉ်တစ်ရပ်ပါပဲ"

၃၅ (ဗ)လမ်းနှင့် ၈၂ လမ်းထောင့်ရှိ ညပိုင်း ဖွင့်လှစ်ရောင်းချသော တရုတ် ခေါက်ဆွဲဆိုင်ကလေးမှာ သူနှင့် ကျွန်တော် စားလေ့ရှိသော ဆိုင်ကလေးဖြစ်သည် ။ လမ်းဘေး ခေါက်ဆွဲဆိုင်ကလေးသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိသွားကြချိန်တွင် မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်၍ ညဉ့်နက် လာပြီ ဖြစ်၏။ မီးမပြတ်ထိုးထားသော ဟင်းချိုအိုးမှာ အခိုးတလူလူ ထလျက် ဟင်းရည်မှာ ကျနေပြီ ဖြစ်၏။

"အစ်ကိုကြီးတို့ ဘာရှားမရဲ"

ခွေးခြေခုံပုဂံကလေးများ ပေါ်သို့ ထိုင်လိုက်သည် နှင့် ခေါက်ဆွဲတရုတ်ကြီး၏ အသံကို ကြားရစမြဲဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေသည် ခေါက်ဆွဲ တစ်ခွက်စီ မှာ စားရင်း တရုတ်ကြီး၏ ဗမာရည်လည်ပုံကို ပြောဆိုကာ ချီးကျူးရယ်မော ဖြစ်ခဲ့ကြသည် ။ ခေါက်ဆွဲရောင်းသော တရုတ်ကြီးမှာ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ထက် နှစ်ဆမျှ ကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့သော် သူသည် ကျွန်တော်တို့

အား အစ်ကိုကြီးတို့ ဟု ခေါ်တတ်သူဖြစ်သည်။ ရွှေကွပ်ထားသော သွားများ ဖော်လျက် အချိန်ကြာမြင့်စွာ (အသက်ကင်းမဲ့စွာ) ပြုံးရယ်ထားနိုင်သူဖြစ်သည်။ ။ စွပ်ကျယ်လက်ပွအင်္ကျီ၊ ကာကီဘောင်းဘီဖားဖားကြီးနှင့် အမြဲတစေ တွေ့ရ၏။ ထိုအင်္ကျီနှင့် ထိုဘောင်းဘီမှ ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်သောအခါဟူ၍ မရှိတော့ဟု ထင်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင် ဝတ်ဆင်တတ်၏။ နီစပ်စပ်အသားအရေသည် ကာကီဘောင်းဘီကြီးထက်မှ စူပူထွက်လျက် ရှိ၏။ လက်တစ်ဖက်က လေးထောင့်ဓားပြားကို အသေဆုပ်ကိုင်လျက် အခြား လက်တစ်ဖက်က စက်တပ်ထားသလို ဟိုဟိုသည် သည် လှည့်လည်လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ ဓားသွားကြီးကို နှစ်မြှုပ်ကာ တချို့ချို့လှီးဖြတ်နေပုံမှာ ကြည့်၍ ပင် ကောင်းသေးတော့၏။ စက္ကူတစ်ချပ်မှ ပါးလွှာသော အသားဖတ်များ ရအောင်ပင် လှီးဖြတ်နိုင်သော ကျွမ်းကျင်မှုကို ကျွန်တော်တို့ သဘောကျခဲ့ကြသည်။ ။ (ထို့ကြောင့် ပင်တရုတ်ကြီး၏ လက်ထဲမှ ဓားပြားကြီးကို ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက အမည်တစ်ခုပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။)

တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ဆိုင်တွင် စားသောက်သူ ရှင်းလင်းလျက်ရှိသောအခါ တွန်းလှည်းကလေးနောက်၌ စားသောက်သူကို ငေးမျှော်ရင်း ကွတတ ရပ်နေပုံမှာ ဆိုင်ရှေ့တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဘဲကင်တစ်ကောင်လို ခြေကားရား လက်ကားရားနှင့် ရယ်စရာကောင်းနေတတ်လေသည်။ ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေသည် ထိုဆိုင်ကလေးမှာ ခေါက်ဆွဲတစ်ခွက်စီ မှာ စားရင်း ဟင်းချိုပူပူကို မှုတ်သောက်ရင်း ပါးပါး ပါးပါး အလှီးဖြတ်ခံရသော သူတို့ ၏ အကြောင်းများကို ပြောဆိုဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် တိတ်ဆိတ်လှသော လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ လေတချို့ချွန်ချွန်ရင်း မပျင်းမရိ လမ်းလျှောက်တတ်သူ၊ ရယ်

စရာမောစရာများ ခပ်သောသော ပြောတတ်သူ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို သတိရလာသည် ။ လူတစ်ယောက်မှာ အနည်းဆုံး စကားပြောဖော်ရွေ၍ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် လောက်တော့ ရှိသင့်သည် ။

"ဒေါင်..."

သံချောင်းခေါက်သံက ချွေချွေတာတာ နိုင်လွန်းလှသည် ။ ဘူတာရုံလမ်းနံဘေးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးသို့ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ စားပွဲအချို့မှာ ဟာလာ ဟင်းလင်း။

ထောင့်စွန်း စားပွဲတစ်ခုမှာ တော့ လူသုံးယောက် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ပြောဆိုနေကြဟန်ရှိ၏။ သူတို့ ပြောဆိုနေကြပုံမှာ နိုင်ငံတကာ အခြေအနေမှာ တင်းမာမှုများ ထက်ပင် ပို၍ ရှုပ်ထွေးလေးနက်သော အကြောင်းအရာကို တွေ့ရှိထားပုံမျိုး ဖြစ်၏။ (လူတစ်ယောက်၏ ဘဝကျင်လည်နေမှုသည် နိုင်ငံတကာ အခြေအနေများ ထက် ပို၍ ကြီးကျယ်လေးနက်ခွင့် ရှိပါသည် ။) တစ်ယောက်က ဂင်တိုတို၊ ဗလကောင်းကောင်း ၊ မျက်နှာမှာ နီစပ်စပ်နှင့် အဆီပြန်ကာ ပြောင်ချောနေသည် ။ တစ်ယောက်က နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ဗရပျစ် ရှုပ်ထွေးလျက် ရုပ်ရည်ခပ်ကြမ်းကြမ်း(အမှိုက်စများ ထည့်ထားသော ဂေါ်ပြားတစ်လက်နှင့် တူသော မျက်နှာဖြစ်သည်) နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဆောင်းညတစ်ညက ကျွန်တော် မှတ်မိနေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး။ ဂေါ်ပြားမျက်နှာနှင့် လူထံမှ ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့သော စကားသံများ ကျဆင်းလာ၏။ သူတို့ စကားဝိုင်းမှ ရယ်သံ အကျိုးအပဲ့များ လွင့်လာသေး၏။

များ မကြာမီမှာ ပင် ဘူတာရုံဘက်ဆီမှ ရထားတစ်စင်း ခုတ်မောင်းဝင်လာသံသဲ့သဲ့ကို တစ်ဆက်တည်း ကြားလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော့်အတွက်

မှာ ယူထားသော လက်ဖက်ရည်နှင့် ကြက်ဥပြုတ်လည်း ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။ ။ လက်ဖက်ရည်နှင့် ကြက်ဥပြုတ်ကို စားသောက်နေစဉ်မှာ ပင် ဆိုင်အတွင်းသို့ လူတစ်ဦး ထပ်မံဝင်ရောက်လာသည်။ ။ ဒဃီးဒယိုင် ခြေလှမ်းများ သည် ထိုသူကို အနိုင်နိုင်သယ်ဆောင်လာ၏။

"ဘာလာရှုပ်တာလဲ အဘိုးကြီး"

ဂေါ်ပြားမျက်နှာနှင့် လူက ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်လိုက်သည်။ ။ အဘိုးကြီးသည် သူတို့ စကားဝိုင်းအနီးတွင် ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းသွားကာ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ။ ဂေါ်ပြားမျက်နှာနှင့် လူက အဘိုးကြီးအား ကော်ထုတ်ပစ်လိုဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ။ ပြီးမှ ငွေစက္ကူတစ်ချပ်ကို ဆွဲထုတ်ကာ

"ရော့...အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျားဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးသွားမူးနေစမ်း၊ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေတာ အမှိုက်လာရှုပ်မနေနဲ့ "

စကားသံအဆုံးတွင် အဘိုးကြီးသည် ယိုင်နဲ့ နဲ့ ဖြင့် စားပွဲတစ်လုံးကို ကွေ့ကာပတ်ကာ ကိုးရိုးကားရား ခြေလှမ်းများ ဖြင့် လမ်းပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သွားပြန်သည်။ ။

"ပါပါ သိပ်မူးနေလိမ့်မယ်၊ ဒီအတိုင်းဆို မဖြစ်သေးဘူး၊ ကျွန်မအိမ်ပြန်ပို့မှ သူ့ရောဂါက..."

"ဟာ...နင်ကလဲ"

ထောင့်စွန်း စားပွဲဝိုင်းမှ စကားသံအချို့ ပီသထင်ရှားလာကာ အကြောင်းအရာ တစ်ခုအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ။ ဘူတာရုံဘက်မှာ တော့ အဝါရောင်မီးပွင့်ကြီးများ နှင့် ငေါထွက်နေသော ဓာတ်တိုင်ရှည်များကို တွေ့ရလေသည်။ ။ ညသည် ခြေသံအချို့နှင့် အတူ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။

(၄)

ဆုတ်ခွာစ နွေရက်များမှာ ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော်သည် အပြီးသတ် ရေးဆွဲစရာရှိသည် များကို ရေးဆွဲလျက် ရှိ၏။ ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းသော နွေနေ့များ တရွေ့ရွေ့နှင့် ကုန်ဆုံးလုနီး လာချေပြီ။ ကျွန်တော် တာဝန်ယူထားသောအလုပ်မှာ ပြီးစီးလုနီးပြီ။ နောက်ဆုံး တစ်ဖောင်သာ ရေးဆွဲရန် ကျန်တော့၏။ သည် အလုပ်ကိုလည်း ကျွန်တော် ငြီးငွေ့လှပြီ။ ထိုက်သင့်သော ငွေကြေး ရရှိသည် မှန်သော်လည်း သည် အလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပြန်သည်။ ။ ကုန်ဆုံးခဲ့သော ညများ တွင် အခန်းထဲအောင်း၍ ဦးခေါင်းကို တဂျစ်ဂျစ်ကုတ်ကာ စက်ရပ်သဖွယ် အလုပ်ကို တကုပ်ကုပ်လုပ်နေခဲ့ရ၏။

စားပွဲမှ ကျွန်တော် ထလိုက်သည်။ ။ တံခါးရွက်တစ်ချပ်ကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

အပြင်ဘက်မှာ လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ ခေါင်မိုးများ ပေါ်ထိုးထွက်နေသော သစ်ကိုင်းများ ငြိမ်ခနဲ ငြိမ်ခနဲ လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ ။

အိမ်ရှေ့လမ်းမှ နေ့စဉ်ဖြတ်သွားနေကျ မြင်းလှည်းတစ်စီးမှာ ခပ်စောစောကပင် ခွာသံတခွပ်ခွပ်နှင့် ဖြတ်မောင်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ။ မြင်းလှည်းမောင်းသမားသည် သူ့ ဝသီအတိုင်း ကျာပွတ်ကို လေထဲတွင် တရွှီရွှီ ဂွေ့ယမ်းလိုက်သေး၏။ မြင်းကြီးက ဘာမျှမဖြစ်သလိုပင် ခွာသံတခွပ်ခွပ်ပေးကာ အေးအေးဆေးဆေး ထွက်ခွာသွားတော့၏။ မြင်းလှည်းမော

င်းသမားလည်း ကျာပွတ်ကို တချို့စွာ ဝေပမ်းကာ ပါသွားတော့၏။ အကယ်၍ သူစိတ်မထင်ပါက လက်ထဲမှ ကျာပွတ်ဖြင့် မြင်းကြီးကို တရွမ်းရွမ်း ရိုက်ချင် ရိုက်နိုင်သည် ။ မြင်းကြီးကတော့ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ခုခံလိမ့်မည်မဟုတ်။ သူ့ကျောပြင်၌ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ကျာပွတ်ရိုက်ချက်များ (အတိအကျ မှတ်တမ်းတင်ထားသူ မရှိသဖြင့် ကျာပွတ်ရိုက်ချက် အရေအတွက် ကိန်းဂဏန်း အတိအကျကို ကျွန်တော်တို့ သိခွင့်မရပေ) ကြုံဖူးခဲ့လှပြီဖြစ်ရာ ယနေ့မှ အသစ်အဆန်းလုပ်၍ နာကျင်ဟန်လည်း ပြုလိမ့်မည်မဟုတ်တော့ပေ။ သူ့ကျောပြင်ပေါ်က အဖေးတက်နေသော ထူထူထဲထဲ အရေပြားကြီးကို တစ်ချက် တွန့်ရှုံ့ကာ အမြီးကို စီးခနဲ ခပ်တင်လိုက်ပြီး ခွာသံပြင်းပြင်း ပေး၍ ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားလိမ့်မည်သာ ဖြစ်သည် ။ မြင်းလှည်းမောင်းသမားက မည်မျှပင် ဆူဆူဆဲဆဲ ရိုက်ရိုက် ညနေရောက်လျှင်တော့ အမူးလွန်လာတတ်သူ မြင်းလှည်းသမားကို သယ်ဆောင်ကာ ခွာသံတခွပ်ခွပ်ဖြင့် အိမ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်ဝင်လာမည်သာ ဖြစ်ပေသည် ။

ကျွန်တော်သည် ထိုမြင်းလှည်းကို စီးဖူးသလို၊ မြင်းလှည်းမောင်းသမားနှင့် လည်း အရက်ဆိုင်မှာ ဆုံဖူး၏။ ဆောင်းတွင်းတစ်ညနေမှာ ဘုံဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲ ကျွန်တော် ရောက်နေခဲ့၏။ အခန်းသို့ပြန်ရန် ဆိုင်ထဲမှ အထွက် သူနှင့် ကျွန်တော် ဆုံမိခဲ့သည် ။ သူသည် မြက်ခြောက်ဦးထုပ်ကြီးကို ဆွဲချွတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်က သူ့အနားသို့ တိုးကပ်သွားကာ "ဟေး..."ဟု အော်လိုက်သည် ။ (သူသည် နားထိုင်းသူတစ်ဦးတော့ မဟုတ်ချေ) ဤတွင် မှ ကျွန်တော့်ကို သတိပြုမိသွားဟန်ဖြင့်

"ဟား...ပန်းချီဆရာ၊ မူးနေပြီထင်တယ်... ဟုတ်စ"

"ကိုင်း...လာဗျာ၊ ကျုပ်နဲ့ နည်းနည်းလောက် ထပ်ဖြည့်လိုက်ပါဦး"

သူ၏ နဖူးပြောင်ကြီးကို လက်ဖြင့် တစ်ချက်ပွတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့် လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲကာ ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင် လိုက်လေ၏။ သူသည် စကား ကို များများ ပြော၍ အရက်ကို များများ သောက်သူဖြစ်သည် ။ အရက် တစ်ခွက်သောက်ပြီးတိုင်း လက်ဝါးနှစ်ဖက် အားရပါးရ ပွတ်ချေလေ့ရှိ ၏။ နောက်...သောက်၍ တဖြည်းဖြည်း အရှိန်ရ လာပြီဆိုလျှင် ပါးစပ်ကြီးကို ဖွင့်ကာပိတ်ကာနှင့် ...

"ကျုပ် မြင်းကလေးဟာလေ ဘယ်လောက်များ လိမ္မာလိုက်သလဲဆို ရင်..." အစချီ၍ သူ့မြင်းခိုင်းကောင်းပုံ၊ လိမ္မာရေးချားရှိပုံတို့ ကို ပြောပြ လေတော့၏။ တစ်ညနေက (ထိုတစ်ညနေမှာ အတန်ပင် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဟု ယူဆရပါသည်) သူသည် အမူးလွန်သွားပြီး မြင်းလှည်းပေါ်တွင် တက် ကာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့၏။ ကျာပွတ်ကို မသယ်နိုင်လောက်အောင် မူးနေပြီဖြစ်ရာ လှည်းခုံပေါ်တွင် ကိုးရိုးကားရားထိုင်လျက် လိုက်ပါလာ ခဲ့ရ၏။ မြင်းလှည်းက ခါတိုင်းလိုပင် သူ့ဟာသူ အေးအေးဆေးဆေး ပြန် လာခဲ့၏။ သို့ရာတွင် မြင်းလှည်းမောင်းသမားက သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လိုမှ မဟန်နိုင်ဘဲ မောင်းခုံပေါ်မှ ပြုတ်ကျ သွား၏။

"လမ်းပေါ်မှာ ဝိုးလိုးပက်လက်ကြီး ဖြစ်နေမှာ ပေါ့ဗျာ"

"အဲဒါ ဒီကောင် ဘယ်လောက်အကင်းပါးသလဲဆိုရင်..."

သူသည် စားပွဲပေါ်မှ ဖန်ခွက်ကို ကိုင်မြှောက်လိုက်ပြီး ကွတ်ခနဲ မျိုချ လိုက်၏။ ထို့နောက် အသားဖတ်တစ်ဖတ်ကို ပါးစပ်အတွင်း ထိုးသွင်း ကာ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို အားရပါးရ ပွတ်လိုက်ပြန်သည် ။ ပြီးမှ ...

"အဲဒါ ကျုပ်လဲနေတဲ့ ဆီ ကွေ့ပတ် လာပြီး သူ့ခြေထောက်လေးချော င်းနဲ့ ကားရားခွ မိုးပေးထားသဗျ"

"ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ဟာ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိ နားလည်ရသလဲလို့ "

သူသည် ကောက်ကာငင်ကာ ဤသို့ မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပြီးနောက် ခဏနှင့် ပင် သူ့မေးခွန်းကို သူပြန်မေ့သွားကာ...

"ကျုပ်သောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဆိုင်တွေထဲမှာ တော့ ဒီဆိုင်က အရက်ဟာ အပျော့ဆုံးပဲဗျို့၊ ဒါပေမဲ့ ဒါကိုပဲ ခုတော့ ကျုပ်က အရသာတွေ့နေပြန်ရော"

ဟု ပြောရင်း အသားဖတ်တစ်ဖတ်ကို ကောက်ဝါးနေလိုက်ပြန်သည်။
။ နောက်...

"ဒီအသားကြော်ရောင်းတဲ့ အဘွားကြီးလေ...ဒေါ်ကြုတ်တဲ့ ၊ ဟိုတစ်လောကပဲ ဆုံးသွားရှာပြီဗျာ"

ဟု မည်သူကမျှ မမေးသော မေးခွန်းကို ထဖြေနေတတ်ပြန်လေသည်။

"ကျုပ်တော့ အရက်သောက်ရင် ညနေပိုင်းကို ပိုသဘောတူတယ်၊ ခင်ဗျားရော ဘယ်နှယ်လဲ"

နောက်တော့လည်း ကျွန်တော်သည် သူ့မေးခွန်းများကို သိပ်အရေးမစိုက်မိတော့။ ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့သာ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

ညနေခင်းဖြစ်ပေမင့် ဆောင်းရက်များ ဖြစ်သဖြင့် နှင်းမြူများ တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းစ ပြုနေပြီဖြစ်သည်။ ။ ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဆောင်းလေသည် အရက်စားပွဲများကြား၌ ဝဲလည်လည် ဖြစ်နေ၏။ ကောင်းကင်မှာ အံ့ပျူပျူနှင့် ပြာမှိုင်းမှိုင်း နှင်းမြူများ တဖွဲဖွဲကျဆင်းလျက် ရှိ၏။ လမ်းဘေးရှိ ရှားရှားပါးပါး ဓာတ်မီးတိုင်ကလေးမှာ အဝါရောင် မီးပွင့်ကလေး ပွင့်လင်းနေပြီ။ မြူမှောင်အံ့ဆိုင်းနေသဖြင့် လမ်းနံဘေးအိမ်စုကလေးများမှာ ဝိုးတဝါး

ဖြစ်နေ၏။ ညအမှောင် စတင်ဝင်ရောက် လာပြီး အရက်ဆိုင်ကလေးမှာ တစ်စတစ်စနှင့် လူစည်ကားလာတော့၏။

"ဟေ့...ပန်းချီဆရာ၊ ဘာတွေ တွေးနေလဲ"

"ဗျို့လူ... ကျုပ်ကို ပန်းချီဆရာလို့ မခေါ်ပါနဲ့ ဆိုတာ ဘယ်နှစ်ခါ ပြော နေရ မှာ လဲ"

"မေ့သွားလို့ ပါ ပန်းချီဆရာရယ်၊ ဟာ...ဟီးဟီး"

"ခင်ဗျား ဟိုတစ်နေ့က လာသွားတဲ့ အမျိုးသမီးအကြောင်း တွေးနေ တယ် မဟုတ်လား၊ အဟား...ကျုပ်သိတယ်နော"

"ဘာဗျ...ဘယ်က အမျိုးသမီး"

"ဘယ်က အမျိုးသမီးရမှာ လဲ၊ ခင်ဗျားဆီ လာသွားတဲ့ အမျိုးသမီးပေါ့ဗျ၊ ခပ်ချောချောလေးဗျာ၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း...ကြည့်မနေ နဲ့ ကိုယ့်လူ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ခင်ဗျားတို့ အိမ်ရှေ့ မြင်းလှည်းနဲ့ လိုက်ပို့ ပေးခဲ့ရတာ...သိပြီလား"

သူက ကျွန်တော့်ကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ကြည့်ကာ ရယ်နေသည် ။

"ဟဲ ဟဲ...ခင်ဗျားမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားစရာ ဘာ တွေများ ရှိနေသလဲ မသိဘူး"

"စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ ဗျို့၊ လူတစ်ယောက်မှာ အနည်းဆုံး အဖော်တစ် ယောက်တော့ ရှိသင့်တယ်ဗျ"

အရက်တစ်ပုလင်း ကုန်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် အာက ရွှင်နေသည် ။ အရ က်ကို တစ်မိမ့်သောက်ရင်း ထင်ရာစွတ်ပြောတတ်သော သူတစ်ယော က်နှင့် စကားပြောရသည် မှာ "ဂိုထေ"၏ နီတိကဗျာများ ဖတ်နေရသလို

စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်းသည် ။

အပြင်ဘက်တွင် နှင်းများ တစ်စထက်တစ်စ ပိတ်သည်းလာ၏။ ဆောင်းလေကလည်း ပိုမိုအေးစက်လာချေပြီ။ ဆိုင်အတွင်းမှာ ညမိုးချုပ်စပြု လာပြီဖြစ်၍ ခပ်မှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်လာသည် ။ အမူးလွန်နေသူတစ်ဦးကို လူတစ်ယောက်က အပြင်သို့ ဒယဉ်တိုက် ဆွဲထုတ်သွား၏။ အပြင်ဘက်မှာ နှင်းတွေမြူတွေ ပြာမှိုင်းလို့ နေရောမည်။

ကျွန်တော်တို့ လည်း တရိပ်ရိပ်နှင့် အတော်မူးလာကြ၏။ နောက်ထပ် မှာ ယူသောက်နေသော တစ်ချိုးပင် ကုန်လုနီးပါပြီ။ ညအမှောင်ဝင်ရောက် လာပြီး မကြာမီမှာ ပင် ဆိုင်ရှင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် မီးအိမ်တစ်လုံးကိုမြှောက်ယူကာ ကျွန်တော်တို့ စားပွဲအထက်ရှိ သံချိတ်ကြီးဆီသို့ လှမ်းချိတ်လိုက်သည် ။ ဝါကျင့်ကျင့် မီးရောင်များက အခန်းထဲတွင် ပြည့်နှက်သွားတော့၏။ ကျွန်တော်တို့ ၏ ပြားချပ်ချပ် အရိပ်များက ဆိုင်နံရံတွင် လှုပ်ယိမ်းနေကြ၏။ ထိပ်ပြောင်ငနဲ မြင်းလှည်းသမားလည်း အတော်ပင် မူးလာဟန်ရှိ၏။ မျက်လုံးကြီးများ ပြူးကာ အစ်ထွက် လာပြီး ဦးခေါင်းကို မလိုအပ်ဘဲ တဆတ်ဆတ်ညိတ်နေ၏။ (အဲသလို အမူအရာမျိုးကို ကျွန်တော် အလွန်ပဲ မျက်စိနောက်ပါသည် ။ သူဟာ အလကားနေရင်း ဦးခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်နေတော့တာပါပဲ။ ဒါဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲ။) မှန်အိမ်မီးရောင်အောက်တွင် သူ၏ ထိပ်ပြောင်ကြီးမှာ ကြေးဝါရောင် ထနေလေသည် ။ ကျွန်တော်သည် အင်္ကျီပွကြီး၏ ဇစ်ကို ဆွဲစေလိုက်သည် ။ ချဉ်စုတ်စုတ် အရက်တစ်ခွက်ကို ကောက်မော့ကာ စားပွဲကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဘုန်းခနဲ ရိုက်ပစ်လိုက်သည် ။ မြင်းလှည်းသမားက ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

"အေးဆေးနေစမ်းပါ ကိုယ့်လူရ၊ အရက်ဆိုင်မှာ ဆူဆူညံညံလုပ်တ

ယ်ဆိုတာ လူပေါ် လူညံ့တွေရဲ့ အလုပ်ပါ"

"အေး...ကျုပ်ကလည်း တစ်ခါတစ်ခါ လူပေါ်လူညံ့တွေရဲ့ လုပ်ရပ်ကို သဘောကျတယ်ဗျ"

"ဟား...မိတ်ဆွေက အရက်သောက်မှ ပိုကြောင်လာပါကလား၊ ဟုတ်ပဟေ့"

"ရန်မဖြစ်ချင်စမ်းပါနဲ့ ဗျာ၊ ကိုင်းရော့...ဟောဒါလေး ဝါးလိုက်"

မြင်းလှည်းသမား ပြုတ်တူနှင့် အသေဖိညှစ်ထားသော သူ့လက်ကို ဖြေလိုက်ပြီး အသားဖတ်တစ်မျှောင်းကို ကောက်ယူကာ ကျွန်တော့်ပါးစပ်အတွင်းသို့ ပစ်သွင်းလိုက်သည် ။ ထို့နောက် ပုလင်းကိုကောက်ကိုင်ကာ ပါးစပ်ပေါက်တွင် တပ်ဆင်ပြီး တဝှတ်ဝှတ် မျိုချနေ၏။ ကျွန်တော်က အသားဖတ်ကို ဝါးရင်း...

"ခင်ဗျား အတော်သန်သားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပူဖောင်းလို ပွနေတဲ့ ဟောဒီ ခင်ဗျား မျက်နှာကို ကျုပ်က ပုလင်းနဲ့ ကိုင်ရိုက်ဖောက်ခွဲနိုင်တယ်ဆိုတာ နားလည်ထား"

မြင်းလှည်းဆရာက ဘာမှ ဂရုမစိုက်နိုင်အား။ ပုလင်းကိုသာ တဝှတ်ဝှတ် မျိုချနေ၏။ ထိုစဉ် အခန်းထောင့်မှ အသံတစ်သံ ပေါ်လာသည် ။

"မြင်းလှည်းဆရာ မြင်းလှည်းဆရာ...မြင်းလှည်းလိုက်မလားတဲ့ မေးနေတယ်"

"ဘယ်သူက တုံးဟေ့"

"အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က..."

"အေး...လိုက်မယ်၊ ခဏစောင့်လို့ ပြောလိုက်"

ကျွန်တော်က မြင်းလှည်းဆရာကိုယ်စား အော်ပြောလိုက်သည် ။ မြင်းလှည်းဆရာက ပုလင်းနှုတ်ခမ်းကို အငမ်းမရ စုပ်မျိုချနေဆဲ။

အပြင်ဘက်မှာ မှောင်နေပြီ။

မြင်းလှည်းဆရာ၏ ကျာပွတ်သံက အမှောင်ထဲမှာ တချိုးချိုး ပေါ်လာသည် ။ (သူ့မြင်းကလေး၏ လိမ္မာရေးချားရှိပုံ၊ ခိုင်းကောင်းပုံတို့ ကို ကျာပွတ်လက်ထဲရောက် သည် နှင့် မေ့သွားဟန်တူပေ၏။) ကျွန်တော်က အဆင်းအတက် တံခါးလေးကို ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်သည် ။ လိုက်ပါမည့် အမျိုးသမီးက ကျားသစ်မတစ်ကောင်လို သွက်လက် ဖျတ်လတ်စွာ တက်သွား၏။ ကျွန်တော်လည်း မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တက်လိုက်သည် ။ မြင်းလှည်းဆရာက ကျာပွတ်ကို လေထဲတွင် ချိုးခနဲ တစ်ချက်ငှေ့လိုက်၏။ ထို့နောက် ချိုးခနဲ ရိုက်ချလိုက်သည် ။ တဖွဲဖွဲကျဆင်းနေသော နှင်းမှုန်ထူအောက်မှာ မြင်းလှည်းကလေး တရိပ်ရိပ်နှင့် ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ ဘယ်အရပ်ဒေသသို့ ဦးတည်မောင်းနှင် နေသည် မသိ။ ထိုနေ့ညက ဘယ်မှာ အိပ်ပျော်ခဲ့သည် ကိုလည်း ယခု ပြန်စဉ်းစား၍ မရတော့။ အသိမဲ့လုပ်ဆောင်ချက်တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေခဲ့သော ဆောင်းညတစ်ညဟု သာ အမှတ်ရနေမိတော့သည် ။

(၅)

နေရောင်သည် အခန်းထောင့်ရှိ ကြွက်ထောင်ချောက်ထဲသို့ ကျရောက်သွားလေပြီ။

ကြွက်တစ်ကောင်သည် ထောင့်တစ်ထောင့်မှ ထွက်ပေါ်လာကာ ခ

ဏနှင့် ပင် စားပွဲပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ကျွန်တော်မ စားဖြစ်သော ပေါင်မုန့် အသုံးတစ်လုံးရှိ၏။ ယခုအခါတွင် ထိုပေါင်မုန့် ၂၀ မှာ မြင်မကောင်းတော့အောင်ပင် ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်နေပေပြီ။ ပေါင်မုန့်၏ နဂိုမူလ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ အဝိုင်းလား၊ လေးထောင့်လား ဟု ပင် မပြောနိုင်တော့လောက်အောင် ပဲ့ရွဲနေပြီ ဖြစ်၏။ (ကျွန်တော်ကလည်း ပေါင်မုန့်လို အစားအစာမျိုးကို သိပ်မကြိုက်ခဲ့ပါ။) အမြဲတမ်း ဆာလောင်နေသော သတ္တဝါဟု ကျွန်တော် အမည်ပေးထားသော ကြွက်တစ်ကောင်သည် လွန်ခဲ့သော ရက်အနည်းငယ်ကပင် ထိုပေါင်မုန့်ကို လာရောက်ကိုက်ဖဲ့စားသောက်နေခဲ့၏။ မည်သည့် အချိန်ကဟု အတိအကျ မသိ။ (စားပွဲပေါ်မှ စာအုပ်ကြီးကို ကျွန်တော် ဖတ်ရှုနေမိသည့် အချိန်ကို အသုံးပြု၍ ထိုသတ္တဝါသည် ပေါင်မုန့်ကို စတင်ကိုက်ဖဲ့သွားခြင်းပင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။) ပေါင်မုန့်တွင် ပဲ့ထွက်နေသော ကွက်လပ်ကိုမြင်မှ သတ္တဝါသည် ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်သို့ လာ၍ နံနက်စာစားသွားကြောင်းကို သိရှိလိုက်ရပါတော့သည်။

နေ့လယ်ခင်းချိန်တွင် နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ထပ်မံ၍ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော်က ထိုင်ခုံပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက်ဘဲ အသေကောင်တစ်ကောင်ပမာ ငြိမ်သက်နေလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ထိုသတ္တဝါက ကျွန်တော်၏ အကြံကို ကြိုတင်သိနေနှင့် သလိုပါပဲ။ (ကျွန်တော်က အမူအရာတွေကို ကောင်းစွာ သရုပ်ဆောင်တတ်သူတစ်ဦးတော့ မဟုတ်ချေ။) ပေါင်မုန့်ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်လာပုံမှာ ဂျော့လူးကပ်စ်၏ Climax ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခုလို ကြည့်၍ ပင် ကောင်းသေးတော့၏။ စာအုပ်ကြီးဘေးမှ ဦးခေါင်းအနည်းငယ်ထုတ်၍ ကြည့်ပုံ၊ ပြန်လည် ငြိမ်သက်သွားပုံ၊ အလွန်ပါးနပ်သော ဇာတ်လိုက်တစ်ယောက်(သို့မဟုတ်) လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်၏ အမူအရာမျိုးဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေခနဲ ကြည့်ရှုလိုက်ပုံ၊ (

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်က လူသေကောင်ကြီးတစ်ကောင်လို မလှုပ်မယှက်ဘဲ ငြိမ်သက်နေရတာပေါ့။ နောက်တော့ ပေါင်မုန့်ရှိရာ စွေခနဲ ခုန်တက်ကိုက်ဖဲ့ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားပုံတို့ မှာ ရင်တမမနှင့် ကြည့်၍ ပင် ကောင်းသေးတော့၏။

ယခုလည်း ထိုသတ္တဝါသည် ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာပြန်ပြီ ဖြစ်သည် ။ သို့ရာတွင် သူ၏ အမူအရာများမှာ ယခင်နေ့များ လောက် ကျစ်လျစ် သိပ်သည်းမှု၊ တိကျမှု မရှိတော့ချေ။

(ကျွန်တော့်ကိုပင် ကောင်းစွာ အရေးစိုက်လိုဟန်မရှိပေ) သူသည် စိတ်ချလက်ချနှင့် ပင် စာအုပ်ကြီးပေါ်သို့ အေးအေးဆေးဆေး ကျော်လွှားပြေးတက်ကာ ပေါင်မုန့်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားတော့၏။ ကျွန်တော်ကလည်း လူသေကောင်ကြီး၏ အမူအရာမျိုးကို ထပ်မံ မပြုလုပ်တော့ပါ။ အစာကို အာသာငမ်းငမ်း စားသောက်နေသော ကြွက်တစ်ကောင်ကို ကြည့်နေရသည် မှာ ကျွန်တော့်အဖို့ "လီယိုတော်လ်စတိုင်း" ၏ War and Peace ဝတ္ထုကြီးကို ဖတ်ရှုနေရသည် ထက် ပို၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှပေတော့သည် ။

နေရောင်သည် အခန်းထောင့်ရှိ ကြွက်ထောင်ချောက်ထဲမှာ ကျရောက်နေဆဲပင် ရှိလေသည် ။ မွန်းတည့်ချိန် နေ့လယ်ခင်းကား ထုံထိုင်းပျင်းရိသူ တစ်ယောက်လို ငြိမ်သက် နေဆဲမှာ ပင် ရှိ၏။

ပေါင်မုန့်တစ်လုံးကို သိုးစေခဲ့သော ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်အချိန်သည် မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ခွင့်ပြုချက်ကိုမှ မယူဘဲ အခန်းကလေးထဲသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့၏။ ကျောဘက်နံရံဆီမှ ပိုးအိမ်မျှင်များ သည် ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာများ လိမ်းကပ်လျက် လေးတွဲထုံထိုင်းနေပေလိမ့်မည်။ တစ်ဖက်နံရံ၌ စီထပ်ထားသော၊ ပြန့်ကျဲထားသော၊ ရှုပ်ပွနေသော

စာအုပ်များ ပေါ်၌ ပျင်းရိငြီးငွေ့ခြင်းသည် အကြိမ်များစွာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလားနေပေလိမ့်မည်။ (တရစ်ရစ် လူးလွန့်ဝှေ့ပဲ ပျံတက်သွားသော ဆေးလိပ်မီးခိုးများကို မျက်ကွယ်ပြုကာ) အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ခုတင်ခေါင်းရင်းတွင် ငြိမ်သက်နေသော (ထက်ဝက်ခန့် ကျန်ရှိနေသည့်) အရက်ပုလင်းသို့ပင် ပျင်းရိငြီးငွေ့ခြင်းသည် သူ၏ ကိုယ်တစ်ဝက်ကို နှစ်မြှုပ်ကာ ထားချင်ထားပေလိမ့်မည်။ များ မကြာမီတွင် ပျင်းရိငြီးငွေ့ ခြင်းသည် ကျွန်တော့်ကျောပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့ တွားတက်လာပေလိမ့်မည်။

သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တချို့လေမချွန်သေးသမျှ၊ ဂျက်စပါဂျွန်ကို လက်ဆွဲ နှုတ်မဆက်သေးသမျှ၊ ဒါမှ မဟုတ် အနာဂတ်တောင်ကုန်းဆီ ခရီးမထွက်သေးသမျှ သူဟာ ကျွန်တော့်ကျောပေါ်ကို တရွေ့ရွေ့ တွားတက်သွားပြီး တစ်နေရာရာမှာ သူ့ရဲ့ လေးလံတဲ့ ခန္ဓာဝန်ကြီးကို ကျောက်ချရပ်နားနေလိမ့်မည်ဖြစ်သည် ။ သူဟာ ပေါင်မုန့် တစ်လုံးကို သိုးစေခဲ့ပြီးပြီ။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံကိုတော့ သိုးအောင် ဆောင်းညတွင် သူမက မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ချေ။

(၆)

ပြီးဆုံးခဲ့သော ဆောင်းရာသီ၏ အအေးလွန်နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည် ။ " ရှင့်ရဲ့ မျက်လုံးညိုညိုတွေကို တွေ့လိုက်ရကတည်းက ကျွန်မတော့ ခင်မင်နှစ်လိုစရာ အဖော်တစ်ယောက်နဲ့ ဆုံမိပြီဆိုတာ... အို... အစကတည်းက ကျွန်မ သိနေနှင့် ပြီးပါပြီရှင် "

ကောင်းကင်မှ မှုန်မှိုင်းမှိုင်း ဘူတာရုံကလေးမှာ လူသူရှင်းလင်းသလောက် နီးနီးပင် တိတ်ဆိတ်နေတော့၏။

"ကျွန်မ ပြောတာတွေ မေ့မပစ်စေချင်ဘူး"

"ဘာတွေများ ပါလိမ့်"

ညီညာဖြောင့်စင်းနေသော သံလမ်းနှစ်ခုက ဟိုဝေးဝေး နှင်းမှုန်ထူထဲထိ တိုးဝင်သွားသည် ။ နှင်းတွေ တအိအိကျဆင်းလာပုံက မြို့ကလေး၏ အမည်ရေးထိုးထားသော ဘူတာရုံ ဆိုင်းဘုတ်ကလေးမှာ နှင်းထူထဲပျောက်ဆုံးနေပြီ။ ကြေကွဲလွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းမျိုး ဖြစ်နေခဲ့သလား။

"ကျွန်မပေးခဲ့တဲ့ နံနက်ခင်း သြဝါဒများ စာအုပ်ကိုလည်း မကြာမကြာ ဖတ်ပါ"

"ကြေးစားဆန်တဲ့ အချိန်တွေကို လျှော့ချပစ်ပါ"

"လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး မူးရှူးနေတာမျိုးတွေ မလုပ်စေချင်ဘူး သိလား"

"ဆေးလိပ်လည်း လျှော့သောက်ဖို့ ကြိုးစားပါဦး"

"ကျန်းမာအောင်နေပါ"

"ကျွန်မအတွက် ပန်းချီကားတစ်ချပ် ရေးထားပေးပါ"

"ပြီးတော့ ကျွန်မကို သတိရပါ"

"ကဲ...ရထားထွက်တော့မယ် ခင်ဗျ"

"ကျွန်မသိပါတယ်၊ အနားတိုးစမ်းပါ"

(.....) ဝိစိမူတ်ပြီ။

ရထားကြီး တရဲ့ရဲ့ ခုတ်မောင်းသွားခဲ့ပေါ့။ ဆောင်းရာသီရဲ့ အအေး
လွန် နေ့တစ်နေ့မှာ လေ။

(၇)

ထိုနေ့က မိုးကောင်းကင်တစ်ခုလုံးမှာ စိတ်ငြိမ်ဆေးသောက်ထား
သော လူနာ တစ်ယောက်လို ထုံထိုင်းမှ ဝိုင်းမှုန်နေသည် ။
ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးနှင့် ပို၍ ဆင်တူသော မည်းညစ်ညစ်မိုးသားတိ
မ်တိုက်တစ်ခုက တအိအိ မျောပါလာ၏။ ထိုတိမ်တိုက် အစိုင်အခဲသည်
မြို့ကလေး၏ ခေါင်မိုးများ ပေါ်မှာ တအိအိနှင့် ပေါလောမျောလိမ့်ကာ
ဖြတ်ကျော်ရန် ကြိုးစားနေလေသည် ။ ကောင်းကင်မှာ သတ္တုသားတစ်
ချပ်ဟု ထင်မှတ်ရ လောက်အောင်ကိုပင် အရောင်အဆင်းကင်းမဲ့လျက်
ငြိမ်သက်နေ၏။ စက္ကန့်များ သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ကိုက်ခဲဝါးမျိုပစ်ရန်
အတွက် ခြကောင်များ ပမာ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ကျလာ နေကြလေသည် ။

(ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် ၄၊ ၁၉၉၀၊ စက်တင်ဘာလ)

ပြန်ပေးဆွဲခံရသော...ညများ

(Story of The Month)

(၁)

နွေဦးပေါက်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မြို့ကလေးဟာ နံရိုးအပြိုင်းပြိုင်း ထလာ တော့တာပဲ။

လမ်းမပူပူတွေဟာ စကားလုံးနုနုတွေကို မျက်လှည့်ဆန်ဆန် ဖွဲ့နွဲ့ပြ သတတ်တဲ့ ကဗျာဆရာတွေ အထိတ်တလန့် ဖြစ်စေလောက်အောင်ကို ခြောက်သွေ့ တိတ်ဆိတ်နေတော့တယ်။ ရှည်မျောမျော ငေါထွက်နေတဲ့ ဓာတ်တိုင်တွေဟာ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ တောင့်တောင့်ကြီးရပ်လို့ တုံ့ကို ဘာဝေ။ ကပြဆတ်နေတဲ့ သစ်ရွက်တွေဟာ လှိုင်းထန်တဲ့ တံလျှပ်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်မျောပါနေကြ။ နေရောင်တဝင်းဝင်းက မြို့ကလေးရဲ့ အထက်မှာ အညှာတာကင်းကင်းနဲ့ ထွန်းလင်းတောက်ပလို့ ...။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရှိတော့ဘူး။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က မီးခိုးခေါင်းတိုင်မှာ မီးခိုးခပ်ကျဲကျဲ လွင့်ပျံတက်နေတာ ကို ကျွန်တော်မြင်နေရတယ်။ အဲဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရဲ့ ခပ်မှောင်မှောင်ထောင့်တစ်ထောင့်က ကျွန်တော်ထိုင်လေ့ရှိတဲ့ ခွေးခြေခုံက လေးဆီကို မရောက်ဖြစ်တာ အတော်ကြာသွားပြီ။ ဆောင်းညတွေတိုင်း

မှာ မီးကျိုးခဲ့တွေ တညီးညီး တရဲရဲ တောက်လောင်နေပုံကို ကျွန်တော် နှစ်သက်စွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေလေ့ရှိတဲ့ နံပြားဖိုကြီးနဲ့ တူနေတော့မှာ ပဲ။ မြို့ကလေးရဲ့ လမ်းမတွေဟာ နေရောင်အောက်မှာ အတုံးအရုံး။ နေလှန်းထားတဲ့ အဲဒီ လမ်းမတွေပေါ်မှာ စက္ကန့် ၃၀၀ လောက်သုံးစွဲပြီး လမ်းလျှောက်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော့် အတွေးတွေဟာ ပွက်ပွက်ဆူထလာနိုင်တယ်။ ခုအခါမှာ တော့ ဆောင်းရာသီတစ်ခုလုံး အေးခဲ့နေခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်အတွေးတွေဟာ နွေဦးပေါက်စ နေ့တစ်နေ့က စတင်ပြီး တဖျစ်ဖျစ်နဲ့ အရည်ပျော်လာခဲ့ပြီ။ ဒီရက်တွေထဲမှာ ဂန္ထဝင်မြောက်စေမယ့် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို စာလုံးရေလေးထောင်ကျော်လောက်ထိ ကျွန်တော် ရေးချနိုင်ခဲ့ပြီ။ ယုံကြည်ချက်ဟာ အလုပ်ကိုထမြောက်စေနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ပိုလို့ ကြီးမားစွာယုံကြည်လာခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ထားတာ နှစ်ခုရှိတယ်။ ပထမတစ်ခုက ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၊ နောက် .. ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အနုပညာပဲ။

တစ်ရက်ကို စာမျက်နှာ တစ်မျက်နှာနီးပါးလောက်ပဲ ရေးလေ့ရှိတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ရက်မှာ တော့ အချိန်အတော်ကြာအောင် စားပွဲမှာ ထိုင်နေခဲ့ပေမယ့် စာတစ်လုံးမှ ချမရေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ တရိပ်ရိပ်မြင့်တက်လာတဲ့ ခံစားမှုစိတ်ဒီရေထဲမှာ စကားလုံးဝေါဟာရတွေ နစ်မြုပ်ကျေပျက်သွားတတ်ပုံကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်က ကျွန်တော်တစ်ကြိမ် ကြုံခဲ့ဖူးပြီ။ အဲဒီလိုအခြေအနေကို ရင်ဆိုင်နေရချိန်မှာ ပဲ ကျွန်တော့်အခန်းတံခါးဟာ ကျွဲခနဲ ပွင့်လာတော့တယ်။ တံခါးဖွင့်သံကိုကြားလိုက်ရတာနဲ့ ဘယ်သူဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အတတ်သိလိုက်ပြီ။ ကျွန်တော့်အခန်းတံခါးကို ခွင့်တောင်းဖို့ မလိုဘဲ ဝင်လာနိုင်သူဟာ ဟောဒီတစ်မြို့လုံးမှာ အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။

"ဪ ... မင်း ရှိသေးသကိုး"

"ငါကတော့ မင်းပေးစရာရှိတာတွေ မပေးနိုင်တော့တာနဲ့ လစ်သွားလောက်ပြီ မှတ်နေတာ"

အဘိုးကြီးမေးလေ့ရှိတဲ့ မေးခွန်းအမျိုးအစား၊ ပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားအမျိုးအစားတွေဟာ သိပ်များများ စားစား မရှိလှတဲ့ အတွက် ကျွန်တော်မှတ်မိနေပါပြီ။ သူ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လေ့မြင်လေ့ရှိတဲ့ ထောင့်ကိုလည်း ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း သိထားပါပြီ။ တွေ့ကရာမြင်ကရာတွေကို ထင်မြင်ချက်တွေ စွတ်ပေးတတ်တာကလွဲလို့ အဘိုးကြီးဟာ မဆိုးလှပါဘူး။ စိတ်ကောင်းလည်း ရှိချင်ပုံရပါတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ အဘိုးကြီးက သူ့ရဲ့ ကြင်နာမှုကို "မင်း ထမင်းမဆာဘူးလား" ဆိုပြီး ရိုးစင်းတဲ့ အခြေခံကျကျမေးခွန်းမျိုးနဲ့ ပြသလေ့ရှိတယ်။

"ထမင်းဆိုင်က ဟိုကောင်မလေးကတောင် မင်းကို မေးနေသေးတယ်"

သူ့ကို ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေရာက "ဟုတ်ကဲ့" လို့ တစ်ခွန်း ကျွန်တော်ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ

"မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော်ဥပုသ်ရက်ရှည်စောင့်ဖြစ်နေတယ်ဗျာ" လို့ ထပ်ပြော လိုက်တယ်။ အဘိုးကြီးဟာ သူ့ရဲ့ ရှည်မျောမျော မျက်နှာကြီး တွန့်ခေါက်သွားမတတ် ပြုံးရယ်သွားတယ်။

"မပူပါနဲ့ ... သူ့ကိုပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် ဒီမှာ ရှိတယ်လို့ ၊ ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော့်အတွက် စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ ၊ ခင်ဗျားတို့ ကို ပေးစရာရှိတာတွေအားလုံး ကျွန်တော် ပေးမှာ ပါ။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် အခုအလုပ်လုပ်နေတယ်"

ကျွန်တော့်စကားလည်း ဆုံးရော အဘိုးကြီးရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ စောစောက ရယ်နေတဲ့ အပြုံးဟာ ရုတ်ချည်းပေါက်ကွဲသွားတယ်။

"အလုပ်လုပ်နေတယ် ... ဟုတ်လား ငါ့ဖို့၊ ဟော့ကောင် ... မင်း ငါ့ကို ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့ လိုမ့်လို့ ရမယ်များ ထင်နေသလားကွ ... ဟေ၊ တစ်နေ့လုံး ငုတ်တုတ် ထိုင်နေတာဟာ အလုပ်လုပ်နေတာတဲ့ လားကွ၊ မင်းအဖေက မင်းကို ဒီလိုပဲ သင်ပေး ထားခဲ့သလား"

မဆီမဆိုင် ကျွန်တော့်အဖေကို ဆွဲထည့်လာတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ခပ်မာမာပဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ လိုအပ်ရင် ဒီထက်ခက်ထန်တဲ့ တုံ့ပြန်မှုကိုပြုလုပ်လိုက်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ (အဖေအတွက် ကျွန်တော့်မှာ ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့် အပြည့်အဝရှိတယ်။) ကျွန်တော့် အဖေဟာ ဆိုင်းဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ရိုးရာဂီတဆရာတစ်ယောက်၊ တစ်ချိန်က အောင်မြင်ကျော်ကြားလှတဲ့ ဇာတ်မင်းသားကြီးတစ်ဦး သီဆိုခဲ့တဲ့ ပဏာမတေးတွေဟာ အဖေ့လက်ရာတွေပေါ့။ အနုပညာရှင်တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ အဖေဟာ ဘဝကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဖြတ်သန်းခဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေနဲ့ အဖေက ကျွန်တော့်အပေါ် ရည်မှန်းထားချက်တွေဟာ ခုအခါမှာ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်ညှိနှိုင်းယူဖို့ မလွယ်တော့တဲ့ အခြေအနေမျိုးကို ရောက်ရှိနေပြီဆိုတာ ကျွန်တော်အသိဆုံး။ (အဖေစကားတွေကို ဟုတ္တိပတ္တိ နားမထောင်ခဲ့ဘူး။) အဖေရဲ့ သင်ကြားချက်၊ ရည်မှန်းချက်တွေကနေ ကျွန်တော် ဆုတ်ခွာခဲ့ရတာဟာ ဒီနေ့အထိဆို ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ။ (နပိုလီယံတောင် သူ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်ထဲမှာ စာမျက်နှာ ၁၅၈ ရောက်တော့ အဖျားရောဂါရလာတဲ့ စစ်သည် ၂၀၀၀ ကျော်နဲ့ အတူ စစ်မြင်းတွေကို ခြေလျင်ဆွဲပြီး ကိုင်ရိုမြို့ကိုဆုတ်ခွာခဲ့ရသေးတာ ပဲ။) လေသံကို ကျွန်တော်လျှော့ချလိုက်ပါတယ်။

"ခင်ဗျား ... ကျွန်တော့်ကို အထင်မှားတော့မယ်၊ ကျွန်တော် တကယ် အလုပ် လုပ်နေတာပါ၊ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ရေးဖို့ ကျွန်တော်ကြိုးစားနေတ

ယ်၊ စိတ်တိုင်းကျသာ ဖြစ်လာခဲ့ရင်တော့ အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာ ပါ။ အဲဒီဝတ္ထုရေးပြီးရင် ရန်ကုန်က သာရမဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို ကျွန်တော်လှမ်းပို့ရမယ်။ ကျွန်တော် ကြားရတဲ့ သတင်းတွေဟာ မှန်နေမယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကြိုးစားခဲ့တဲ့ အတိုင်းလည်း ဖြစ်လာမယ် ဆိုရင်တော့ အဲဒီဝတ္ထုအတွက် စာမူခတစ်သောင်းခွဲ ဒါမှ မဟုတ် နှစ်သောင်းလောက်တော့ ကျွန်တော်ရလိမ့်မယ်"

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ပြက်လုံးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသလို အဘိုးကြီးဟာ ရယ်ချင်ပေမယ့် မရယ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အတန်ကြာအောင် ငေးစိုက်ကြည့်ပြီး ...

"မင်း နေကောင်းရဲ့ လား၊ စိတ်ကို ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေချည်း လျှောက်မတွေးပါနဲ့ ကွာ၊ ငါ့ကို ပေးစရာရှိတာတွေအတွက်တော့ ခုလောလောဆယ်မှာ အရေးမကြီးပါဘူး။ ဟိုတစ်ခါ မင်းပြောတော့ ရန်ကုန်မှာ ရှိနေတဲ့ စာအုပ်တိုက်လူတွေက လူညစ်လူလည် တွေဆို၊ ၃၃ လမ်းဆိုတာ လူပိုးဟပ်တွေနေတဲ့ ရပ်ကွက်ဆို၊ ခု သူတို့ နဲ့ ဆက်ဆံပြန်ပလား၊ မင်း သိပ်ဦးနှောက်ခြောက်နေသလား၊ ဥပုသ်စောင့်တာ ဘယ်နှရက်ရှိသွားပြီလဲဟင်၊ ငါ့တူ ... မင်းအသက်က ငယ်ပါသေးတယ်ကွယ်၊ ဘာသာရေးဟာ ငါတို့လိုလူကြီးတွေ အတွက်ပါ၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး ... ဟို ထမင်းဆိုင်မှာ မင်းပေးစရာကြွေး ဘယ်လောက် ရှိသလဲ၊ ငါ့ကိုပြောစမ်း"

အဘိုးကြီးရဲ့ လေသံ နူးညံ့နေပုံကို ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် တွေ့ရှိရခြင်းပါပဲ။ သူ့ရဲ့ မေးခွန်းတွေကို သူစိတ်ကျေနပ်တဲ့ အထိ ကျွန်တော်ဖြေပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနေ့တစ်နေ့လုံး အဘိုးကြီးဟာ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေတော့တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်နေပုံလည်း ရတယ်။ မသင်္ကာတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကျွန်

တော့်ကို ခိုးခိုးကြည့်လို့ ။ ဖြူဖြူဆွတ်ဆွတ် ဆေးပြားတွေ ကျွန်တော့်ကို
ဇွတ်အတင်းတိုက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် သူ့ရဲ့ ကြိုးစားမှုဟာ မအောင်မြင်
ခဲ့ပါဘူး။ ပြီးဆုံးခဲ့တဲ့ ဆောင်းရာသီရဲ့ အေးစက်စက် နေ့တွေကိုတောင်
အနွေးထည်မလုံမလဲနဲ့ ကျန်းကျန်းမာမာ ကျွန်တော် ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့
သေးတာပဲ။ သူထင်သလို ကျွန်တော်ဟာ ကျန်းမာရေးချွတ်ယွင်းနေတာ
ကတော့ ငွေပဲ၊ Money။

(၂)

နေပူလွန်းတော့ ကတ္တရာလမ်းတွေဟာလည်း ပျော့စိစိနဲ့ ။

နေရောင်ခြည်ဟာ ပြဒါးတိုင်တစ်ချောင်းကို အလန့်တကြား ထခုန်
စေမတတ်။ (ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ ပြဒါးတိုင်တစ်ချောင်း တပ်ဆင်
ထားတယ်။ ကျွန်တော့်ထက်အရင် ဟောဒီအခန်းမှာ နေထိုင်သွားခဲ့ဖူးတဲ့
ရူပဗေဒကျောင်းသားတစ်ယောက်က တပ်ဆင်ထားခဲ့တယ်လို့ အကြမ်း
ဖျင်း သိရတယ်။) စည်ပင်သာယာအဖွဲ့က ထရပ်ကားတစ်စီးဟာ ကတ္တ
ရာလမ်းမပေါ်မှာ တရွေ့ရွေ့တွားသွားလို့ ...။ ကားပေါ်မှာ လူသုံးယောက်
ဂေါ်ပြား သုံးလက်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ်။ ကားပေါ်မှာ သယ်လာတဲ့
သဲတွေကို ဂေါ်ပြားကိုယ်စီနဲ့ ထိုးချနေကြတယ်။ သူတို့ ရဲ့ အဓိကလုပ်
ဆောင်ချက်ကတော့ ပြင်းထန်တဲ့ နေဒဏ်ကြောင့် အရည်ပျော်ပြီး ဗွက်
ထလာတဲ့ ကတ္တရာစေးလမ်းမ တချို့နေရာတွေကို သဲတွေလောင်းချပစ်
ဖို့ ပဲ။ တဝင်းဝင်းတောက်ပတဲ့ နေရောင်အောက်မှာ သူတို့ သုံးယောက်ရဲ့
သဏ္ဌာန်ဟာ ကြေးဝါနဲ့ သွန်းလောင်းထားတဲ့ ရုပ်တုတွေ အသက်ဝင်လှ
ပုံရားနေကြပုံမျိုး၊ မြက်ခြောက် ဦးထုပ်ဆောင်းထားတဲ့ လူက သဲတွေကို

အဖျားပိုင်းရောက်အောင် တွန်းထိုးရွှေ့ပေးတယ်။ ဆံပင်နီကြောင်ကြောင်နဲ့ လူနှစ်ယောက်က အဲဒီသဲတွေကို လမ်းမပေါ် ကော်ခပ်ပစ်ချ နေကြတယ်။ ဝှေ့ယမ်းလိုက်တဲ့ ဂေါ်ပြားထိပ်ပိုင်းတွေက တလက်လက်နဲ့ ...။

လူသုံးယောက်နဲ့ သဲတွေကို တင်ဆောင်လာတဲ့ ထရပ်ကားကြီးဟာ တအိအိ ရွေ့လျားရင်း ဝေးသွားခဲ့ပေါ့။ အဲဒီလို ကုန်တင်ထရပ်ကားကြီးတွေပေါ်မှာ ပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဝအစိတ်အပိုင်းတချို့ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရဖူးတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်များစွာက ကုန်တင်ကားကြီးတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ငယ်ဘဝတွေကို တင်ဆောင်ပြီး ကျေးလက်တောရွာနဲ့ မြို့ကြီးများ ရှိရာဆီ မောင်းနှင်ခဲ့ကြတယ်။ ကုန်တင်ကားကြီးပေါ်မှာ အဖေရဲ့ ဆိုင်းသေတ္တာတွေ၊ စည်တို၊ ပတ်မ၊ စခွန့်ပုံတောင်နဲ့ မောင်းကြီးစတဲ့ တူရိယာပစ္စည်းတွေ၊ အဖေဝိုင်းတော်သားတွေနဲ့ အတူ တီးမှုတ်ဖျော်ဖြေဖို့ ငှားရမ်းထားကြတဲ့ "အလှူရှင်" တွေရှိရာ မြို့တွေ၊ နယ်တွေဆီကို ကျွန်တော်လည်း လိုက်ပါခဲ့တာပေါ့။ လမ်းမတစ်လျှောက် ကျေးတောရွာတွေကို ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်းကားကြီး ဖြတ်သန်းသွားတဲ့ အခါ လက်တွေ့အပြန်အလှန် ဝှေ့ယမ်းပြကြလို့ ၊ အဖေနာမည်ရေးထိုးထားတဲ့ ဘင်ကြီးကို ကျွန်တော်က တဒိန်းဒိန်းတီးလို့ "အလှူပွဲ" တွေ ခြိမ်ခြိမ်သံသံ ကျင်းပကြတဲ့ ကာလ၊ မြို့နယ်တွေမှာ မြောသံစည်သံ သောသောညံနေတဲ့ ကာလ၊ အဲဒီတုန်းက နာမည်ကျော် အဖေတို့ ဆိုင်းအဖွဲ့ဟာ ပွဲချီတွေ စိပ်လွန်းလို့ နားရတယ်ကို မရှိပါဘူး။ အဲဒီနှစ်တွေကို လွန်မြောက်ပြီးခဲ့တဲ့ ခုအခါမှာ တော့ စည်သံမြောသံတွေဟာ တိတ်ဆိတ်နေတာ ကြာခဲ့ပြီ ။ အလှူရေစက် လက်နဲ့ မကွာ လှူဒါန်းလာကြတဲ့ နယ်သူနယ်သားတွေဟာ သဒ္ဓါတရားဆွံ့ပါးလာကြပြီလားလို့ တွေးထင်စရာကောင်းအောင်ပဲ အလှူပွဲတွေ ရှားပါးသွားခဲ့ပြီ။ အလှူပွဲတွေမှာ တီးမှုတ် ဖျော်ဖြေရတဲ့ အဖေတို့ ဆိုင်းအဖွဲ့လည်း ကျောက်ချရပ်နားနေရသလို ဖြစ်ပြီပေါ့။

(ဒါကြောင့် ပဲထင်ပါရဲ့ ၊ အဖေဟာ အမြော်အမြင်ကြီးစွာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဆိုင်းတီးမသင် ပေးခဲ့ဘူး။)

ကျွန်တော် ဒီမြို့ကလေးရောက်လာခဲ့ပြီး လအနည်းငယ်အတွင်းမှာ ပဲ အိမ်က သတင်းကြားလိုက်ရတော့တယ်။ အဖေဆိုင်းပစ္စည်းတွေ ရောင်းပစ်လိုက်ပြီတဲ့ ...။ အဲဒီသတင်းကို တမြေမြေ စဉ်းစားနေတုန်းမှာ ပဲ အဖေဆိုင်းပစ္စည်းရောင်းရငွေတွေဟာ မျက်လှည့်ဆန်ဆန်အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့လိုက်ရပြီး အချည်းအနှီးဖြစ်သွားခဲ့ပြီဆိုတဲ့ သတင်းကို နောက်ထပ်ကြားလိုက်ရပြန်တယ်။ အဲဒီသတင်းဟာ ကျွန်တော့်ကိုပစ်ဖမ်း ချည်နှောင်လိုက်သလိုပါပဲ။ ရက်အတော်ကြာကြာ စားပွဲမှာ ငြိမ်ကုပ်နေခဲ့ရတယ်။ စာလည်း ရေးလို့ မရဘူး။ အဖေတို့ ဘယ်လိုများ နေထိုင်စားသောက်နေကြမလဲဆိုတဲ့ အတွေးက ကျွန်တော့်ကို အသက်ရှူကျပ်စေတယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်ကို ငွေရှာပို့သင့်တယ်။ ခက်တာက ကျွန်တော့်အကြွေးတွေကိုတောင် ပြေလည်အောင်မရှင်းလင်းနိုင်သေးဘူး။ ပြီးတော့ ... ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရှိတော့ဘူး။

(၃)

ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်မှာ မင်အိုးတစ်လုံးရှိတယ်။

အဲဒီမင်အိုးထဲမှာ ဂန္ထဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ဟာ အရည်ပျော်နေဆဲပဲဆိုပါစို့။ (စင်စစ်မူကား သူ၏ မင်အိုးထဲတွင် ဂန္ထဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်အဖြစ် ဖွဲ့စည်းပေးကြမည့် စကားလုံးဝေါဟာရများ သည် လွန်ခဲ့သော လအနည်းငယ်ခန့်ကပင် နာရီပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်အောင် ကူး

ခတ်နေခဲ့ကြသည်။)

(နောက်ထပ် ရက်ပေါင်းအတော်ကြာကြာထိ အဲဒီလို အခြေအနေနဲ့ ရှိလိမ့်ဦးမယ်။) ရက်အတော်ကြာပြီ၊ ကျွန်တော် စာမရေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်ထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး ဆိုရင်တော့ ခုကတည်းက အဲဒီမင်အိုးကို ထပြီးရိုက်ခွဲပစ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ တကယ်ထမင်းမှာ တော့ အဲဒီမင်အိုးထဲက ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝိညာဉ်ပျော်ရည်တွေကို တစ်စက်ကလေးမှ အလဟဿဖြစ်အောင် အဆုံးရှုံးမခံခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကြုံတွေ့နေရတာကလည်း တစ်ခုလည်း ရှိရဲ့ ၊ ခုလို အဆင်းရဲအကျပ်တည်းတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရချိန်မျိုးမှာ ကျွန်တော့်အနုပညာဟာ ကျွန်တော့်ကိုစွန့်ခွာမသွားခဲ့ဘူး။ သခင်အပေါ်မှာ အမဲလိုက် ခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ သစ္စာရှိပုံမျိုး။ ခက်တာက ကျွန်တော်က စာအုပ်တွေ၊ စာရွက်တွေကို မကြည့်ချင်မမြင်ချင်တော့လောက်အောင် ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းပဲ။ ကျွန်တော် ငွေအရမ်းလိုနေပြီ။

ကျွန်တော် တစ်ခုခုလုပ်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ (ကျွန်တော့်မှာ ဝှက်ထားတဲ့ ဓားမြှောင် တစ်လက်ရှိတယ်၊ ဒါကို ဘယ်သူမှ တော့ သိပ်မသိကြဘူး။) ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ဘဏ်တိုက်တွေဟာ ဒေါ်လာငွေ သန်းရာပေါင်းများစွာကို သူတို့ ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ထည့်သွင်း သိမ်းဆည်းထားကြပေမယ့် ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ အပ်နှံထားတဲ့ ငွေဒင်္ဂါး တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရှိဘူး။ တစ်ဒေါ်လာ၊ တစ်ရူဘယ်၊ တစ်ယန်း၊ တစ်ရူပီး၊ တစ်သျှိုလင်မှ မရှိဘူး။ ဘဏ်တိုက်ကြီးတွေရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကို ဓားမြှောင်တစ်လက်နဲ့ ခွဲချလိုက်ရင်တော့ ငွေဒင်္ဂါးတွေ တချွမ်ချွမ်ထွက်လာမှာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုလုပ်ရပ်မျိုးတွေကို ထမြောက်အောင်မြင်ဖို့ အတွက် ကျွမ်းကျင်မှုနဲ့ ရက်စက်မှုတွေ အများကြီးလိုတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း သိပါရဲ့ ။ တစ်နေ့နေ့မှာ တော့ အဲဒီဘဏ်တိုက်ကြီးတွေကို ကိုက်ခဲထိုးဖောက်နိုင်သည် အ

ထိ ကျွန်တော့်ရဲ့ အမဲလိုက်ခွေးကို လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်
၊ ခက်တာက ခုလောလောဆယ်မှာ ငွေတွေလိုအပ်နေခြင်းပဲ။ ကျွန်တော့်
ရဲ့ ဓားမြှောင်ကို လမ်းမကြီးပေါ်က တရုတ်အပေါင်ဆိုင်သွားထားလိုက်
ရင်တော့ ငွေလေးငါးဆယ်လောက် ရနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုညံ့ဖျင်း
တဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို လုပ်လေ့ရှိတဲ့ သူတွေထဲမှာ ကျွန်တော်မပါဝင်ဘူး။
တိတ်ဆိတ်တဲ့ ညတစ်ညကို အသုံးပြုပြီး အပေါင်ဆိုင်က တရုတ်ကြီးရဲ့
လည်မျိုကို ကျွန်တော့်ဓားမြှောင်နဲ့ နှစ်လက်မလောက် ခပ်ဖိဖိလေးဆွဲလို
က်ရင်ကိုပဲ ငွေသုံးထောင်လောက် အသာကလေးရနိုင်တာပေါ့။ ဟုတ်တ
ယ်၊ နောက်ထပ် တစ်လက်မလောက် ထပ်ဆွဲလိုက်ရင် ငါးထောင်လော
က်အထိ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ အဲဒီအမှုကိစ္စကိုဆောင်ရွက် နေချိန်မှာ ကျွန်
တော့်ရုပ်ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပုံဖျက်ထားလိုက်ရင် ဘယ်သူမှ လည်း မှ
တ်မိနိုင်စရာမရှိတော့ဘူး။ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် တတ်မြောက်ထားတဲ့
ပန်းချီပညာကလည်း ကျွန်တော့်ကို ကောင်းကောင်း
ကာကွယ်စောင့်ရှောက်လိမ့်မယ်။ (ကံကောင်း ချင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ
ဒီမြို့က ပန်းချီပန်းပုကျောင်းမှာ ပန်းချီပညာကို သုံးနှစ်တိတိ သင်ယူ
ထားနိုင်ခဲ့တယ်။) ကြည့်စမ်း ... စုံထောက်ဝတ္ထုတွေဟာ စာပေအနုပညာ
တန်ဖိုးအရ အနိမ့်ဆုံးနေရာမှာ ရှိတဲ့ အပေါစားစာပေလို့ ကျွန်တော်မှတ်
ယူထားခဲ့တယ်။ အကျိုးပြုစာပေစာရင်း မဝင်ဘူးလို့ ဆိုတဲ့ ဝေဖန်ရေးဆ
ရာတစ်ယောက်ရဲ့ အဆိုကိုလည်း ကျွန်တော်လက်ခံထားခဲ့တယ်။ ခု
တော့ ကျွန်တော် ထင်မှတ်ထားခဲ့သလို စုံထောက်ဝတ္ထုတွေဟာ ခပ်ညံ့
ညံ့စာပေ မဟုတ်ပါလား။ ရာဇဝတ်မှုတွေကို သွေးအေးအေးနဲ့ ကျူးလွန်
နိုင်ခဲ့တဲ့ စုံထောက်ဝတ္ထုတွေကို ကျွန်တော် ပြန်လေ့လာရတော့မယ်။ ဂျူ
နသန်ဘလက်ခ်နဲ့ ဂျက်ဟိုက်ဂီးရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ကျွန်တော်ပြန်ရှာဖတ်ရ
မယ်။ ကျွန်တော်သိပ်ကြိုက်ခဲ့တဲ့ "တာမင်နိုတ်တာ" Terminator အခွေ

ထဲက ရှုဝါဇင်နက်ဂါအာနီး သရုပ်ဆောင်ခဲ့ပုံကို လည်း ပြန်ကြည့်ရဦးမယ်။

ကျွန်တော့်စိတ်ကူးကို ပီပီရီရီ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ခဲ့ပြီ ဆိုရင်တော့ အိမ်ကို ငွေငါးထောင်လောက် စာတိုက်ကနေတစ်ဆင့် လှမ်းပို့ပေးလိုက်ရမယ်။ (မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်တော်ဟာ အိမ်ကို ငွေတစ်ရာပြည့်အောင် တစ်ကြိမ်ပဲ လှမ်းပို့ခဲ့ဖူးတယ်။) ကျွန်တော့်အကြံ အထမြောက်ခဲ့ပြီးတဲ့နောက်နေ့တွေမှာ တော့ လည်ပင်းကဒဏ်ရာကို ပတ်တီးစည်းပြီး လမ်းမကြီးပေါ်မှာ လျှောက်လာနေမယ့် တရုတ်ကြီးကို မြင်ယောင်မိသေးတယ်။ သူ့လည်ပင်းက သွေးကြောမကြီး ပြတ်ထွက်သွားလောက်အောင် အထိတော့ ကျွန်တော် မရည်ရွယ်ပါဘူး။ သူ့အသက်အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ ဆိုးရွားသွားစေနိုင်တဲ့ အထိ ကျွန်တော်မလုပ်ချင်ဘူး။ သူ့လည်ပင်း သွေးကြောမကြီးကို ဖြတ်ပစ်ချင်တယ်ဆိုဦးတော့၊ သူ့လည်ပင်းက ထူထူထဲထဲ အဆီပြင်ကြီးကို ဘယ်လိုလှီးရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိဘူးလေ။ သူ့ဒဏ်ရာနဲ့ ပတ်သက်လို့ မြို့ထဲကလူတွေဟာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထင်မြင်ချက်တွေပေးကြလိမ့်ဦးမယ်။ စပ်စပ်စုစုနိုင်လွန်းတဲ့ လူတွေကို သူဟာ မုသာဝါဒတစ်ခုခုနဲ့ ဖုံးအုပ်ဖြေဆိုသွားမှာ ပဲ။ သူဟာ ရဲစခန်းတွေဘာတွေကို သွားရောက်တိုင်တန်းဖို့ ဝန်လေး နေမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကြုံသိထားတယ်။ (ရဲသား အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာတချို့ကို အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော့်ကိုပြောပြဖူးတယ်။) သူ့လည်ပင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် ဒဏ်ရာအတွက်တော့ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းအရ ဒီလောက်တော့ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့။ သူ့ဒဏ်ရာက အချိန်တန်ရင် ပျောက်ကင်းသွားနိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျူးလွန်လိုက်မှုကတော့ အကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေက ပြဿနာ

ရပ်ကို ဖန်တီးယူနေတဲ့ အခါ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ။ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ရိုးသားခွင့်ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ရင် လက်ငင်းအခြေအနေထက် ဘာကိုမျှပိုပြီး ကျွန်တော် မစဉ်းစားတော့ဘူး။ ခု လက်ငင်းအခြေအနေမှာ ကျွန်တော် ငွေသိပ်လိုနေတယ်။ အောက်ထပ်က အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးရဲ့ လည်ပင်းကို ညှစ်လိုက်လို့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ တချင်းချင်း ထွက်ကျလာမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ခုပဲ ထပြီးညှပ်ပစ်လိုက်ပါရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သိတယ်၊ အဘိုးကြီးရဲ့ လည်ပင်းကို ညှစ်လိုက်ရင် ရွှေဒင်္ဂါးတွေတွေထွက်ကျလာမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အညှိတက်နေတဲ့ သူ့ရဲ့ သွားတုကြီးသာ ထွက်ကျလာမှာပဲ။ ဒေါက်ခနဲ ...။

(၄)

ညနေစောင်းတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော့်အခန်းက ပြတင်းပေါက် တွေအားလုံး ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာရဲ့ ဘေးခပ်စောင်းစောင်း နံကြားတစ်နေရာမှာ ဓားမြှောင်ကို ခါးပတ်ဟောင်းတစ်ခုနဲ့ အသေအချာတွယ်ချိတ်လိုက်ပြီးတော့ ...။ ရွှီခနဲ လေချွန်သံတစ်ခု ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းဖျားက ထိုးထွက်သွားလေရဲ့ ။

ဂျာမန်ဆိုရိုးစကားပုံတစ်ခု ရှိတယ်။

သင့်လက်ထဲသို့ သေနတ်ရောက်သည် နှင့် ဘာလုပ်ရမည်ကို သိပြီးဖြစ်ပါစေတဲ့ ။

ကဲ ... လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဇီဝကံကြမ္မာကိုတောင် ဖြတ်တောက်ပစ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ထက်ရှုမှုမျိုးတွေနဲ့ အသွားနှစ်ဖက်ရှိတဲ့ ဓားမြှောင်တစ်လက်

ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ တစ်နေရာမှာ တပ်ဆင်လိုက်ပြီ။ လက်နှစ်ဖက်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲဝှက်ထည့်၊ ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုမြှင့်ပြီးတော့ အပြင်ကိုထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အရက်နည်းနည်း သောက်ဖို့ လိုမယ်။ ပြီးရင်တော့ ...

"ဘယ်ကိုလဲ"

အခန်းထောင့်တစ်နေရာက မေးခွန်းတစ်ခု။

"ကျုပ်လား ...၊ အပြင်ကိုပေါ့"

အသံကို တမင်အက်တက်တက်လုပ်ပြီး ဖြေလိုက်တယ်။

"ထမင်းဆိုင်ကိုလား"

"မဟုတ်ဘူး "

"လမ်းထိပ်ကို ဆိုရင်တော့ မင်းမသွားနဲ့ ဦး"

"ဘာကိစ္စနဲ့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုတားနေတာလဲ အဘိုးကြီး"

"ငတုံး ... မင်း ဘာမှ မသိဘူးမဟုတ်လား"

"....."

"လမ်းထိပ်က တရုတ်ကြီး မင်းသိတယ်မဟုတ်လား၊ အေး ... နေ့ခင်း
ခပ်စောစောပိုင်းလောက်ကပဲ လည်ပင်းမှာ ဓားဒဏ်ရာနဲ့
သူ့အခန်းထဲမှာ ပက်လက်..."

"ဗျာ ... ဟိုအပေါင်ဆိုင်က တရုတ်ကြီးလေ"

"အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ခု သူသေသွားပြီ"

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"ငါ ဘယ်သိမလဲကွ၊ ရန်ငြိုးရန်စကြောင့် တစ်ယောက်ယောက်က
ဓားနဲ့ ထိုးသတ်သွားတာဖြစ်မှာ ပေါ့၊ သူ့လည်ပင်းမှာ သုံးလက်မလောက်
ဓားဒဏ်ရာတွေ့ရ တယ်တဲ့ "

"သုံးလက်မလောက် ဒဏ်ရာ...၊ သူ... သူ... သူ့ကိုယ်သူ
သေကြောင်းကြံ သွားတာများ လား"

"မင်းလဲ စပ်စပ်စုစု လုပ်မနေနဲ့ ၊ တော်ကြာ မင်းလို အူကြောင်ကြော
င်ကောင် လာအမှုပတ်နေမယ်"

ကျွန်တော်အရမ်းအံ့ဩပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ မိနစ်အနည်းငယ်အချိန်ပိုင်းအ
ထိ ကျွန်တော့် ဓားမြှောင်ဟာ သေတ္တာထဲမှာ ပဲ တိတ်တဆိတ်ရှိနေခဲ့
သေးတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ကျွန်တော် မကြိုးစားလိုက်ရဘဲ ကျွန်တော့်စိ
တ်ကူးဟာ ထမြောက်သွားခဲ့ပြီပေါ့။ ဖြစ်ပွားပုံကတော့ ခပ်ညံ့ညံ့ စုံထော
က်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းကို ဖတ်လိုက်ရသလို အူချာချာနိုင်လွန်း
ပါရဲ့ ။

(၅)

စားပွဲမှာ ထိုင်ရင်း ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ကိုယ်
ကျွန်တော်ပြန်အံ့ဩနေမိတယ်။ ခါးကြားက ဓားမြှောင်ကိုဆွဲထုတ်ပြီး
စားပွဲပေါ်က စာအုပ်တစ်အုပ်ပေါ်ကို စိုက်ချလိုက်တယ်။ အလင်းလုံအခ
န်းထဲမှာ သံမဏိအရောင်တွေဟာ တလက်လက်နဲ့ ...။ စာရွက် တစ်ထပ်
ကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော် စတင်တော့မယ်။

နွေဦးပေါက်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မြို့ကလေးဟာ နံရိုးပြိုင်းပြိုင်းထ

လာတွေ့ တာပဲ။

လမ်းမပူပူတွေဟာ စကားလုံးနုနုတွေကို မျက်လှည့်ဆန်ဆန် ဖွဲ့နွဲ့ပြ
သတတ်တဲ့ ကဗျာဆရာတွေ အထိတ်တလန့်ဖြစ်စေလောက်အောင်ကို
ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်နေတော့တယ်။ ရှည်မျောမျော ငေါထွက်နေတဲ့
ဓာတ်တိုင်တွေဟာ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ တောင့်တောင့်ကြီးရပ်လို့ တုံ့ကို
ဘာဝေ။ ကပြဆတ်နေတဲ့ သစ်ရွက်တွေဟာ လှိုင်းထန်တဲ့ တံလျှပ်ထဲမှာ
တလှုပ်လှုပ် မျောပါနေကြ ...။

ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်း အမှတ် ၆၊ ၁၉၉၀ စက်တင်ဘာလ

အိမ်နံပါတ် ၁၇

ပထမပိုင်း

ဒုတိယပိုင်း

အခန်း(၁)

မောင်။

ဒီစာကို မောင်ဖတ်နေချိန်မှာ မဟာ မောင်တို့ နဲ့ ဝေးရာဒေသတစ်ခု ဆီကို ထွက်ခွာသွားနေပါပြီ မောင်။ အမိုက်မလို့ ပြောချင်လည်း ပြောပါတော့မောင်။ အကြင်နာ ကင်းမဲ့တဲ့ မိန်းမလို့ မောင့်လက်သုံးစကားအတိုင်း ဆိုချင်လည်း ဆိုပါတော့မောင်။ မောင်တို့ အားလုံး စိတ်ချမ်းသာစေဖို့ ရွေးချယ်စရာဟာ ဒီတစ်လမ်းပဲရှိတော့တဲ့ အတွက် ခုလိုဆုံးဖြတ်လိုက်ရတယ် မောင်။ မကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်စကားမဆိုတော့ဘူး မောင်။ ရွှေပင်မှာ နားခဲ့တဲ့ ကျေးမလေး တောသံကိုပေးပြီးလို့ မောင် စိတ်ဆိုးနဲ့ ဆိုချင် ဆိုနိုင်ပါတယ် မောင်။ မောင်တို့ ရဲ့ စံအိမ်ကြီးထဲမှာ မပျော်ပိုက်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မကို (ကျွန်မ လို့ ပဲ ရေးပါရစေတော့ မောင်ရေ) တစ်နေ့တော့ မောင် မေ့သွားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်မှတ်ပါတယ် မောင်။ ကျွန်မ မောင့်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တယ်မောင်။ မောင့်မေမေရှေ့မှာ မို့ ခရာတာတွေ၊ တာတာ

တွေ၊ သိပ်ချစ်တဲ့ အမူအရာမျိုးတွေ လုပ်မပြနိုင်ခဲ့တာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ မောင်။ ဒီအတွက် အကြင်နာနည်းလှတဲ့ မိန်းမလို့ မောင် ထင်မှတ်ခဲ့တယ်နော်။

ကောင်မက ငါ့သားကို ကွယ်ရာမှာ ကပ်ကပ်ပြီး ပလီပလာလုပ်လွန်းတော့ ဟိုကလည်း ပျော့ကျသွားတာပေါ့။ နွားက နဖူးကြိုးကို မမြင်ဘူးလေတဲ့ ။ ကျွန်မလေ... မောင့်မေမေစကားတွေအပေါ်မှာ မောင် စိတ်နဲ့ ပစ်မှားမိမှာ စိုးလို့ မောင့်ကို တစ်ဆင့်ပြန် မပြောပြဘဲ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်မှိတ်ခံစားခဲ့ပါတယ်မောင်။ မောင့်မေမေရဲ့ ပြင်းထန် ဆိုးရွားတဲ့ စကားတွေကနေ ကျွန်မအတတ်နိုင်ဆုံး လွတ်ကင်းအောင်ရှောင်ခဲ့ပါတယ် ။ ခုတော့ အဲဒီလို ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်းနဲ့ အဝေးဆုံးတစ်နေရာကို လွင့်ခဲ့ရပြီပေါ့မောင်ရေ။ ကျွန်မ မရှိပေမယ့် မောင့်အတွက် စိတ်ဖြေဆေးတွေက အိမ်မှာ အစီအရီရှိပါတယ် မောင်။ မောင် မူးမူးနဲ့ ကျွန်မပါးကိုရိုက်ခဲ့တဲ့ အကြိမ်တွေဟာ များ ခဲ့ပေမယ့် မောင် မူးမူးနဲ့ ကျွန်မကို တစ်ကြိမ်တလေ ဖက်နမ်းလိုက်ရုံနဲ့ အဲဒီတုန်းက ခံစားခဲ့ရတဲ့ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းမှုတွေဟာ လွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်သွားစမြဲပါ မောင်။ မောင်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး သဘောထားကြီးနိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ် မောင်။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရေ ... အဲဒီလိုကြိုးစားတာကိုပဲ ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားတာလို့ မောင့်မေမေက ပြောရက်ခဲ့တယ် မောင်။ ကျွန်မရဲ့ မာနကို အကြိမ်များ စွာ ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်လာတယ် မောင်။ သာယာပျော်ရွှင်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်ဖို့ လင်နဲ့ မယားကြားမှာ မာနဆိုတာ မရှိအပ်တဲ့ အရာလို့ မောင် တဖွဖွပြောဖူးတာကို ကျွန်မ ခုထိသတိရနေဆဲပါမောင်။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ခွေးဝဲစားကလေးတစ်ကောင်ကိုတောင် ချောင်ပိတ်ရိုက်ရင် ပြန်ကိုက်တတ်သေးသတဲ့ ။ အဲဒီတော့ မောင်ရယ်၊ ကျွန်မ မောင်တို့ ကို အကောင်းဆုံး တုံ့ပြန်ဖို့ ရာ ဒီန

ညှင်းပဲရှိတော့တယ်လေ။ မာနဆိုတာ အယဉ်ကျေးဆုံး လက်စားချေခြင်း တစ်ခုလို့ ကျွန်မမှတ်ယူပါတယ် မောင်။ မောင်တို့ စံအိမ်ကြီးထဲမှာ ကျွန်မဟာ တစ်နေ့ ထက်တစ်နေ့ သံပတ်ရုပ်ဘဝကို ကူးပြောင်းလာတယ်လို့ ခံစားရတယ် မောင်။ ကျွန်မ အတွက် အစားအသောက်၊ အနေအထိုင်က အစ အစအရာရာ လိုလေသေးမရှိအောင် ထားပေမယ့် ကျွန်မခြေ ထောက်ပေါ်ကို ကျွန်မရပ်တည်ခွင့် မောင် မပေးခဲ့ပါဘူးလေ။ အဲဒီလို ပေးတာကိုယူ၊ ကျွေးတာကိုစားနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဘဝဟာ မောင့်အိမ်မှာ မွေး ထားတဲ့ "ဘော်ဘီ"၊ "ဂျော်ကီ" တို့ ဘဝနဲ့ တစ်တန်းစားတည်းဖြစ်နေခဲ့ရ တယ် မောင်ရေ။

မောင့်ကို လုံးဝမှီခိုနေရတဲ့ သူဖြစ် လာလေတော့ မောင့်မေမေအဖို့ ကျွန်မကို ငြူစုစောင်းမြောင်းဖို့ အခွင့်အလမ်း ပိုသာလာတာပေါ့မောင်။ ရုံးတစ်ရုံးမှာ တစ်ခုခု ဝင်လုပ်မယ်ဆိုတော့ မောင့်မိတ်ဆွေတွေက ကဲ့ရဲ့ ကြလိမ့်မယ်ဆိုပြီး မောင်က ကန့်ကွက်ခဲ့တယ်။ (Thesis) သီဆစ်စ် တင် နိုင်ဖို့ အတွက် ခရီးထွက်ပြီး အချက်အလက်တွေ စုဆောင်းမယ်ဆိုပြန် တော့လည်း မောင်က ခွင့်မပြုခဲ့ဘူး။ မင်းပညာတွေထက်ပိုပြီး မောင့်ကို ပိုချစ်ပါလို့ တားမြစ်ခဲ့ပြန်ရော။ ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ဆရာမဝင်လုပ် မယ် ဆိုပြန်တော့လည်း ဘာအရူးထတာလဲ၊ ဘာလဲ မောင်ပေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ မသုံးလောက်လို့ လား၊ မောင် ထပ်ပေးမယ်၊ လိုချင်သလောက် ပြောစမ်း၊ နောက်ကို ဒါမျိုးမကြားချင်ဘူးတဲ့ ။ ကျွန်မကို မောင် ဘာကြောင့် သဘောပေါက်နည်းခဲ့တာလဲ မောင်။ မောင် ပေးခဲ့တဲ့ (စားချင်ရာ ဝယ်စားဖို့ မုန့်ဖိုးပေးသလို ပေးထားတဲ့) ပိုက်ဆံတွေ အထပ် လိုက် တစ်ပြားမှ အရာမယွင်းဘဲ အစုလိုက်အပြုံလိုက် ပြန်ပေးတော့ မောင် သိပ်အံ့ဩသွား ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်မဟာ ငွေကို ချစ်ခင်စုံမ က်တတ်တဲ့ မိန်းမစား မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ အစောကြီးကတည်းက ရိပ်မိ

ခဲ့ဖို့ ကောင်းပါတယ် မောင်။ နိုင်ငံခြားဘာသာသိပ္ပံသင်တန်း တစ်ခုခုကို တက်ဖို့ ကြိုးစားပြန်တော့လည်း အလကား ပညာတတ်မ၊ လောကမှာ ဟောဒါ အရေးကြီးဆုံးပဲဆိုပြီး လက်ညှိုးနဲ့ လက်မကိုကွေးပြီး ဝိုင်းပြခဲ့ တယ်။ မောင့်အဖို့ တော့ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် မောင်။ ကျွန်မထက် ကိန်းဂဏန်းတွေကို မောင်ပိုပြီးအလေးအနက် ထားခဲ့တာကို မောင် ငြင်းချင် သေးရဲ့ လား။ မောင် အလေးအနက်ထားတဲ့ ကိန်းဂဏန်းတွေနဲ့ နေရစ် ခဲ့ပေတော့ မောင်ရေ။ မောင့်သမီးလေးကို မောင့်စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် ကျွန်မထားရစ်ခဲ့ပါတယ် မောင်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မကြေကွဲဝမ်းနည်း ရတယ်ဆိုရင် မောင်တို့ ယုံချင်မှ ယုံမယ်။ မောင်ရေ... ကြေကွဲမှုကို နာကြည်းမှုတွေနဲ့ အစားထိုး ဖြေဖျောက်ပစ်နိုင်အောင် ကျွန်မ ကြိုးစား သွားမယ် မောင်။ ကျွန်မပြောချင်တာကတော့ မောင်တို့ ဘဝထဲမှာ ကျွန်မ (မောင် တစ်ခါဆဲဖူးတဲ့ ပညာငတ်နေတဲ့ ခွေးမ) ကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လို က်ပါတော့လို့ ၊ မောင့်ရဲ့ သမီးကလေးက မေးရင် သမီးရဲ့ အန်တီမေမေ မရှိတော့ဘူးလို့ သာ ပြောပြလိုက်ပါတော့။ ကြီးကြီးအုန်းကိုလည်း ပြော လိုက်ပါ။ သမီးလေးကို အစစအရာရာ ဂရုစိုက်သွားပါလို့ ...။

တစ်ချိန်က...

ဖြူဖြူသက်

အခန်း(၂)

သား ...

မင်းတို့ ကို မေမေ ဖွင့်မတိုင်ပင်ဘဲ ခုလို လုပ်သွားတာကို စိတ်မ ကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ။ သားကို မေမေ သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါ့သားကြီး အ သိမဟုတ်လား။ မျိုထားမတတ် ချစ်ခဲ့ရတာပါ သားကြီး။ သားတို့ ရုပ်ရ

ည် သီတာမည်သား၊ ရေကြည်ချမ်းမြေ့ တစ်ပေါက်ကျလည်း မိဘတို့ ဝမ်း
မငြိမ်းတမ်းတည်းတဲ့ သား ...။ မင်းကို အချိန်တန်အရွယ်ရောက် လူလား
မြောက်တဲ့ အထိ မုဆိုးမဘဝနဲ့ အမေ မွေးမြူခဲ့ရတယ်သား။
ဖအေကိုမမြင်ဖူး လိုက်ရတဲ့ သားမို့ အမေမှာ အသနားပိုရသလို တစ်ဦး
တည်းသောသားမို့လည်း ချို့ထား မတတ်ချစ်ရတယ် ငါ့သား။
သားမိုက်ကြီးရေ ... ခုတော့ ကံစီမံရာကိုသာ မေမေ နာခံလိုက်ပြီကွဲ့သား
ရဲ့ ၊ အမေရင်ထဲမှာ လောင်မြိုက်နေတဲ့ မီးတွေကို အမေကြိုးစားပြီး ငြိမ်း
တော့မယ် သားရေ ...။

ငါ့သား ... အမေချွေးမ မနီလာ မရှိတော့တဲ့ နောက်မှာ ဘယ်ကောင်
မကိုမှ ချွေးမမတော်ချင်ဘူး၊ မိဖြူသက်ကို ငါ့ချွေးမအဖြစ် မေမေ မသတ်
မှတ်နိုင်ဘူး သား။ မင်းအမေ့ကို ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မကျေနပ်ခဲ့ဘူး
နော်။ မင်းနဲ့ အမေ့မြေးမလေးကြားမှာ သူစိမ်းတစ်ယောက်ယောက် ဝင်
လာမှာ ကို အမေ သိပ်စိုးရိမ်ခဲ့တယ်။ အမေ စိုးရိမ်တဲ့ အတိုင်း တစ်နေ့
တော့ ဖြစ်လာတာပဲမဟုတ်လား။ တစ်ပင်လဲမူ တစ်ပင်ထူ ဆိုတဲ့ စကား
ကို အမေ လက်မခံခဲ့ပေမယ့် ငါ့သားကတော့ ဒီအတိုင်းပဲကျင့်သုံးခဲ့တယ်
။ မင်းမှာ လည်း ရွေးစရာရှားလို့ အဲဒီ ဖြူဖြူသက်ဆိုတဲ့ စိတ်ကြီးဝင်နေ
တဲ့ မိန်းကလေးကိုမှ မင်းက ရွေးခဲ့တယ်နော်။ အဲဒီ မင့်မယားဖြူဖြူသ
က် ရောက်လာတဲ့ နေ့ကစပြီး အမေ့မှာ စိတ်လက်ချမ်းသာ မနေခဲ့ရဘူး
သား။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် သိပြီးသား၊
နားလည်ပြီးသားတွေပါတဲ့ ။ မင်းအမေ့ကို ပထမဆုံးပြန်ပြောတဲ့ စကား
လေ။ အဲဒီကောင်မရောက် လာပြီးမှ မင်းလည်း အမေ့ကို ပြန်ပြောတတ်
လာတော့တာပါပဲကလား။ အမေ့မွေးကျေးဇူးတွေကို ဆပ်ပြလိုက်တာ
ပေါ့ ဟုတ်လား။ ပညာတတ်ပြီး၊ စာတွေဖတ်ပြီး ပညာရှုး စာရှုး ရှုးနေတဲ့
အဲဒီမိန်းကလေးကို အမေ ဘယ်လိုမှ ချစ်လို့ မရခဲ့ဘူးသား။ အမေ

ချစ်ကြည့်ပေမယ့် မရခဲ့ဘူးသား။ အမေ မိဘပြောတော့ တစ်လ၊
မယားပြောတော့ တစ်ညတဲ့ ။ ငါ့သား နဖူးကြိုးထိုးခံရတာကို အမေ ရ
င်အနာဆုံးပဲ သား၊ ငါ့သားတင်မက အမေ့မြေးမလေးကိုပါ သူက အပိုင်
လုပ်ထားနိုင်ခဲ့တယ်။ အမေ့ မှာ တော့ မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက် ဖြစ်ခဲ့ရတ
ယ်သား။

ဒါတွေတင်မက မင့်မိန်းမက အမေ့ကို မျောက်မကြီးလို့ တောင် စော
င်းမြောင်းပြောတာကို အမေခံခဲ့ရတယ်သား။ လူဆိုတာ
မျောက်တွေကဖြစ်လာတာတဲ့ လေ။ အမေ မကြားကြားအောင် ဧည့်ခန်း
ထဲက သူ့ဧည့်သည် တွေရှေ့မှာ သူပြောခဲ့တာပဲသား။ မင်း စဉ်းစားကြည့်
စမ်းပါ သားရယ်၊ အမေတို့ ဟာ မျောက်တွေကဖြစ်လာသတဲ့ ။ ဒါ အမေ
ကို သက်သက်စောင်းပြောတာပဲ။ တကယ်လည်း အမေ့မှာ မျောက်မီးခဲ
ကိုင်မိသလိုဖြစ်ခဲ့ ရတာပါပဲသားရယ်။ ဗေဒင်တွေကလည်း ခဏခဏ
ဟောတယ်၊ အမေ့မွေးနံဂြိုဟ်ပေါ်မှာ ရာဟု စီးနင်းနေသတဲ့ ၊ သိရဲ့ လား
သား။ မင်းမိန်းမဟာ ရာဟု သမီးပဲဆိုတာ အမေသိပြီး ပြီကွဲ့။ ဒါကြောင့်
နေမှာ ပါ၊ အမေ့မှာ စိတ်ဆင်းရဲပြီး မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်
သားရေ။ ဝဋ်ရှိသရွေ့လို့ အမေအောက်မေ့မိတာလည်း ခဏခဏပါပဲကွ
ယ်။ ခုတော့ အမေ့ဘဝဟာ လောကီကိစ္စတွေထဲမှာ ပဲ တဝဲလည်လည်နဲ့
နေလာခဲ့ရတာ အနှစ် ၅၀ ကျော် ၆၀ ထဲ ရောက် လာပြီ။
သံသရာကောင်းအောင် အမေလုပ်စရာရှိတာတွေ ဘာမှ ဟု ဖွဲ့ပဖွဲ့ မ
လုပ်ခဲ့ရသေးဘူး။ ဒီတော့ ရိပ်သာတစ်ခုခုကိုသွားပြီး တရားအားထုတ်
တော့မယ်လို့ အမေဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ လှူချင်တာရှိရင် လှူနိုင်အောင် တန်း
နိုင်အောင်လို့ ပိုက်ဆံ တချို့တဝက် အမေယူသွားတယ်။ အမေ့လက်ဝတ်
ပစ္စည်းတွေအားလုံး ထားခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေဟာ အမေ့မြေးမလေးအတွက်
ပဲဖြစ်ရမယ်။ ဘယ်သူ့အတွက်မှ မဖြစ်ရဘူး။ ရိပ်သာမှာ ကြာချင်ကြာ

သွားနိုင်တယ်။ အမေ ပျော်သလောက်နေမှာ ပဲ။ အမေဆန္ဒပေါက် လာရင် ဒီမှာ တင်ပဲ ဘိက္ခုနီမဝတ်ပြီး တစ်သက်လုံး အရိုးထုတ်သွားမယ် သား။

အစိန်တို့ ယူသွားတဲ့ ငွေ လစေ့သွားပြီ၊ ပြန်လာပေးရင် ယူထားလိုက် ။ တူးမာ ဆီက အတိုးနှစ်ထောင်က သပ်သပ်ကျန်သေးတယ်။ အမေ သော့တစ်ချောင်းယူသွား တယ်။

မေမေ

သိန်းရွှေ

အခန်း(၃)

အရွှေနှင့် မောင်စိုး မသက်တို့ အားလုံး မိသားစုသို့

ငါ ပြန်ဒေါ့မယ် အရွှေ၊ ခု ငါစာရေးကဲ့ဘီ။ ငါ စိတ်မပျော်ထားကြဘီ။ အရွှေရယ် မောင်စိုးရမယ် မသက်တို့ ခဏခဏ စကားများကြရင် ငါမ နေတတ်ဘူး။ နင်ဒို့က တစ်ရောက်နဲ့ တစ်ရောက် မတဲ့ ကြဘဲ ငါဘသူစ ကားကို နားထောင်ရမှာ မသိဘူး။ ငါ ခူးပြီး ဘသူမမစားခဲ့ ထမင်းပွဲကို ခနခနသိမ်းရတာကိုလည်း စိတ်မှာ မကောင်းဘူး။ မောင်စိုးက အရက်ခ နတိုင်းမူးတော့ မသက်ကလည်း ညတိုင်းပဲလောက် ငိုပြီးတော့ အရွှေက လည်း ရင်ပတ်ကို လက်သီးနဲ့ ထုထုပြီးနေကြတော့ ငါစိတ် ခနတိုင်းညစ် လို့ မို့ ရွာပြန်ချင်တော့တာ။ အခုဒေါ့ ငါပြန်ဘီ။ အရင်လို မလိုက်ကဲ့ကြနဲ့ တော့။ လခလည်း ငါမရချင်ပေါင်ဘူး။ မြေးကလေ စိတ်ကြောင်း ငါ ရွာ မပြန်ဘဲ မှိတ်နေခဲ့ရတာ၊ ခုတောလဲ ငါပြန်ဘီ။ မြေးကလေးကို သတိရ

လို့ ဆိုလို့ ရှိရင် ကြံရအောင်လို ငါ ဓာတ်ပုံကလေး ရူးသွားတယ်။

ငါ့ကို မအောက်မေ့ကြနင့်တော်

ကြီကြီအံ့

အခန်း(၄)

အသက်သက် ...

ကိုယ်ဟာ ဒီလိုစာတစ်တန် ပေတစ်တန်တွေရေးတဲ့ အလုပ်မျိုးကို ဝါသနာ မပါဘူး။ ဒါကို မင်းလည်း သိပါတယ်။ သက်သက် လုပ်စရာရှိရင် လက်တွေ့ပဲ ထလုပ်ချင်တယ်။ ပြောစရာရှိရင်လည်း တိုက်ရိုက်ပဲ ပြောချင်တယ်။ အေး ... ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ကိုယ်မလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေရပြီပေါ့။ ဒါဟာ ကိုယ်မလုပ်ချင်ဘဲ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်တွေထဲမှာ နောက်ဆုံးအလုပ်ပဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်။ ကိုယ်ပြောချင်တာတွေကို မပြောဖြစ်ခဲ့၊ မပြောနိုင်ခဲ့ မပြောလိုတော့တဲ့ အဆုံးမှာ ဒီစာကို ကိုယ် ရေးခဲ့ခြင်းပဲ သက်သက်။

သက်သက် ... မင်း ကိုယ့်ကို နားလည်သလိုလိုရှိခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာ တော့ နားမလည်ခဲ့ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်လာတယ်။ ကိုယ်လည်း မင်းကို ဘယ်လို နားလည်ရမလဲဆိုတာ မပြောတတ်အောင်ဘဲ သက်သက်။ တစ်ချက် ငါအသေအချာ ပြောချင်တယ် သက်သက်။ မင်းနဲ့ ငါဟာ နောက်ပိုင်းမှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်ခင်မြတ်နိုး ကြတာထက် ဟန်ဆောင်ကောင်းခဲ့ကြတာဖြစ်ဖို့ က ပိုပြီးများ လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ မ

င်းရဲ့ ငါ့အပေါ် လိုက်လျောမှုတွေကို အားမလိုအားမရဖြစ်နေခဲ့ရတဲ့ ငါ
ဟာ မင်းအပေါ်မှာ ပိုပြီး လိုက်လျောမှုတွေပေးခဲ့တယ်။ အေး ...
ထူးဆန်းတာတစ်ခုက ငါ့လိုက်လျောမှုတွေဟာ မင်းအဖို့ ဘာမှ အသုံးမ
ဝင်ဘဲ ဖြစ်နေတာပဲ။ ငါလည်း တော်တော်အံ့သြရပါတယ် သက်သက်။ (
မောင်သုံးဖို့ ပေးတဲ့ ငွေတွေက ဘာလုပ်ဖို့ လဲ၊ အဲဒီလို အဝတ်အစားမျိုး
တွေ သက်သက် မဝတ်ချင်ပါဘူးတဲ့ ။ ရွှေဝတ်ရတာ သက်သက်မှ ဝါသ
နာမပါတာတဲ့ ။) ကိုယ့်ရဲ့ လိုက်လျောမှုတွေဟာ သဲထဲကို ရေသွန်ပစ်ချ
နေရသလိုပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ် သက်သက်။ အချစ်ဆိုတာဟာ ခွဲခွာဖို့ အချိန်မ
ကျမီအတွင်းမှာ အတူတကွနေထိုင်ကြခြင်းပါပဲ။ အဲဒီလောက်ပါပဲ။ ဘ
ယ့်နှယ်လဲ သက်သက် ... ကိုယ့်ရဲ့ အတွေးအခေါ်ကို မင်းဖတ်ဖူးတဲ့ စာအု
ပ်တွေထဲပြန်ရှာပြီး ကိုယ်ပြောတာနဲ့ တိုက်ကြည့်စမ်းပါ။
တစ်နေရာရာမှာ တော့ တွေ့နိုင်ကောင်းပါရဲ့ ။ အေး ... ဘယ်မှာ မှ ရှာ
လို့ မတွေ့ခဲ့ဘူး ဆိုရင်တော့ မင်းအဖို့ ကံဆိုးတာပဲ သက်သက်။ မိန်းမတ
စ်ယောက်ဆီက စာအုပ်တစ်အုပ်လောက်တောင်မှ အရေးတယူပြုခြင်း
မခံခဲ့ရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ စာအုပ်တွေကိုပဲ စက်ဆုပ်မုန်း
တီးရမှာ လား၊ မိန်းမကိုပဲ စိတ်နာရတော့မှာ လား။ မင်းသိရင် ဖြေစမ်း
ကွာ၊ ငါကတော့ နှစ်ခုစလုံးပဲ စိတ်နာမိတယ်ကွာ။ အေး ... မုန်းလည်း မု
န်းတီးတယ်ကွာ ဘာဖြစ်လဲ။

မင်းနဲ့ ငါ့ရဲ့ အိပ်ရာထဲအထိ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာတဲ့ အဲဒီစာအုပ်
တွေကို ငါမုန်းတယ်၊ အသေအချာကို မုန်းတယ်။ ငါ ပြန်မအိပ်တဲ့ ည
တွေမှာ ဝရန်တာထွက်ပြီး ဘယ်နှမိနစ်လောက်များ မင်းကြာကြာရပ်
စောင့်နေခဲ့ဖူးသလဲ။ ငါသိနေတယ်၊ အိပ်ရာထဲမှာ ငါပြန်မလာတော့တာ
ကိုတောင် သတိမရနိုင်ဘဲ စာအုပ်တွေနဲ့ အတူ မင်းရှိနေမှာ ကိုး။ ဘယ့်နှ
ယ်လဲ သက်သက် ... မဟုတ်လား၊ ငါဟာ လူတစ်ယောက် ...၊ ယောက်ျား

တစ်ယောက်၊ မင်းဖတ်ဖို့ စာအုပ်တစ်အုပ် မဟုတ်ဘူး။ ငါဟာ မင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ခင်ပွန်းကွ၊ မင်းချစ်ဖို့၊ ကြင်နာဖို့၊ ယုယဖို့ လိုအပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်။ မင်းဖတ်တဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာ ဒီအကြောင်းတွေ မပါဘူး ဆိုရင်တော့ ငါ သိပ်အံ့ဩရလိမ့်မယ် သက်သက်။ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ယောက်ျားကို "မောင်" လို့ ခေါ်တတ်ရုံနဲ့ သူ့ရဲ့ တာဝန်တွေ ကျေပွန်ပြီလို့ များ မင်းထင်နေသလား။ မင်းတတ်ထားတဲ့ ပညာတွေ၊ မင်းသိထားတဲ့ အသိတွေဟာ ငါတို့ အိမ်ထောင်ရေးကို ပြိုကွဲစေရုံကလွဲလို့ ဘာတစ်ခုမှ အသုံးမကျဘူးလို့ ငါပြောတယ်၊ မင်းစိတ်ဆိုးချင် ဆိုးလိုက်ပါဦး။ ငါ အသေအချာကို ပြောတာကွာ၊ မင်းတတ်မြောက်ထားတဲ့ ပညာတွေဟာ ငါတို့ ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို လှလှကြီး ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ အရာတွေ၊ ကောင်းကောင်း ပညာပြခဲ့တဲ့ အရာတွေပဲကွ။

မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ အချစ်ရဆုံးပါ။ အချစ်ဦးပါ။ ဒါကို မင်းသိပါတယ်လေ။ မင်းရဲ့ အချစ်ခွဲရဆုံးနဲ့ အမြတ်နိုးခွဲရဆုံးဟာလည်း စာအုပ်တွေကလွဲရင်တော့ ငါပဲဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ ငါထင်တယ်။ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့် မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ ဇနီးဦး မဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် မင်းကို ငါ ဘယ်လောက်ထိချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် မင်းသိနိုင်ပါတယ်။ နီလာ ရှိစဉ်တုန်းကတည်းက မင်းကို ငါဘာတွေပြောခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြန်တွေးကြည့်ပေါ့ကွာ။ အေး ... နီလာ မရှိတော့တဲ့ အခါမှာ ငါတို့ ပြန်ဆုံစည်းဖို့ ဖန်လာခဲ့တယ်။ မင်းရဲ့ သစ္စာကြီးမှုကိုတော့ ကိုယ်ချီးကျူးပါတယ် သက်သက်။ မင်းနဲ့ ကိုယ် လက်ထပ်ဖြစ်ကြတဲ့ အခါ သာယာပျော်ရွှင်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ဖန်တီးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကြိုတင်တွက်ထားမိခဲ့တယ်။ သမီးလေးကိုလည်း (ကျွန်မရဲ့ ငယ်ဘဝနဲ့ တူလွန်းလို့ ဆိုပြီး မင်းက သဘောထားကြီးခဲ့၊ သံယောဇဉ်ထားနိုင်ခဲ့တာကို ကိုယ်မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး ကျေနပ်ဝမ်းသာမိတာ အမှန်ပဲ။ ဒါကြောင့် လည်း မေမေ

မကြာမကြာပြောတတ်တဲ့ မင်းရဲ့ အကြောင်းတွေကို ကိုယ်လျစ်လျူရှုခဲ့တယ်။ မင်းနဲ့ မေမေရဲ့ ကြားမှာ ကိုယ် အတတ်နိုင်ဆုံးအဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ မင်းကြောင့် မေမေသွေးတက်ပြီး အိပ်ရာထဲ ခဏခဏ မူးလဲသွားတာတွေ ဖြစ်ခဲ့တာတောင် မင်းအပေါ်မှာ ကိုယ်စိတ်မကွက်ခဲ့ဘူး၊ စိတ်မပျက်ခဲ့ဘူး သက်သက်။ မင်းရယ်၊ ငါရယ်၊ မေမေရယ်ဟာ တစ်အိမ်တည်းမှာ နေနေကြပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ဟာ သီးခြားစီဖြစ်ပြီး ဝေးသထက်ဝေးလာကြတာမျိုး ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ မေမေ့ အပေါ်မှာ တော့ မင်းထင်သလို ငါမမြင်နိုင်ဘူး သက်သက်။ မင်းထင်သလို မေမေဟာ အရာရာကိုတွက်ချက်ပြီး ဆက်ဆံနေထိုင်တတ်တဲ့ ကွန်ပျူတာစက်ကြီးမဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ အေး ... အဲသလိုပဲ မင်းအပေါ်မှာ လည်း မေမေထင်သလိုတော့ ကိုယ် မထင်ရက်ပါဘူး သက်သက်ရယ်။ မေမေပြောသလို မင်းဟာ ကပ်ပလီမမဟုတ်တာ သိပ်ကိုသေချာပါတယ် ။ တချို့ကိစ္စတွေ ငါမပြောချင်ဘူးကွာ။ ဒီမှာ ကြာကြာနေရင် ငါ ရူးတောင်သွားမယ်ထင်တယ် သက်သက်။ ငါအိမ်ကို မကပ်ချင်ဘူး။ ငါ့စိတ်တွေ လေနေတယ်။ ခုလောလောဆယ်မှာ အားလုံးနဲ့ ဝေးရာကို ထွက်သွားချင်တာပဲရှိတယ်။ ငါ ကားယူသွားတယ်၊ မေမေ မေးခဲ့ရင် ပြောလိုက်၊ ဘယ်ကိုလဲလို့ မေးရင် မသိဘူးလို့ သာ ပြောလိုက်။ ငါကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်ကိုသွားရမယ်ဆိုတာ မသိသေးဘူး။ ဘယ်လောက် ကြာမယ်ဆိုတာလည်း မသိဘူး။ ဘာဆိုတာမှ လည်း မသိချင်တော့ဘူးကွာ။

အားလုံးဝွတ်ဘိုင်ပဲ

သိန်းစိုးမြင့်

အခန်း(၁)

ဤအခန်းတစ်ခုလုံးကို ငြိမ်သက်ခြင်းက ဖုံးလွှမ်းထားသည်။ ။

အခန်းအတွင်းရှိ အရာဝတ္ထုများအားလုံးမှာ အသံဗလံကင်းမဲ့လျက် ၂၅ ဝပ် မီးရောင်ပျံ့ပျက် အခန်းထဲမှာ လင်းလဲ့နေသည်။ နှစ်ကယ်ရောင် ဝင်းလက်တောက်ပနေသော သံပုခက်ကြီးက ဧရာမပင့်ကူကြီးတစ် ကောင်အလား ခြေလေးချောင်းထောက်ကာ အခန်းတွင်းမှာ ရပ်တန့်နေ ၏။ ပျံ့ပျံ့အလင်းက ခြင်ထောင်ဇာလွှာဖြူဖြူကို ဖြတ်သန်း၍ ပုခက်အတွင်းသို့ ထိုးဖောက်ကျရောက်လျက်ရှိ၏။

ကလေးငယ်တစ်ဦး ...

ပုခက်အတွင်းမှာ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်မောကျနေလျက်။ အခန်းအပြင်ဘက်မှာ တော့ အမှောင်။ ကြောက်ဖွယ်ပိန်းပိတ်အောင် မည်းမှောင်နေသော အမှောင်ထု။

တတိယပိုင်း

ကျွန်တော်သည် ဤမြို့ကလေးသို့ စာပို့လုလင်အဖြစ် ရုတ်တရက် တာဝန် ပြောင်းရွှေ့ထမ်းဆောင်ရန် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ။ စတင်ရောက်ရှိလာသည့် နေ့မှာ ပင် မြို့ကလေးအတွင်းရှိ လမ်းများ၊ အိမ်နံပါတ်များ၊ ထင်ရှားသော အဆောက်အအုံများကို တစ်နေ့ကုန်အောင် လည်ရင်းပ

တံရင်း ကြည့်ရှုခဲ့သည် ။ ယခင်ကမူ ဤမြို့ကလေးသည် လူနေကျပါး
ကာ အေးချမ်းငြိမ်သက်သော သာမန်မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့သာဖြစ်ခဲ့ပြီး
လွန်ခဲ့သည့် နှစ်က စီးပွားရေးဗဟိုချက်မ မြို့ကြီးနှစ်မြို့ကို ဆက်သွယ်၍
အသစ်ဖောက်လုပ်သော အဝေးပြေးကားလမ်းမကြီးသည် ဤမြို့က
လေးကို ဖြတ်သန်းသွားပြီးနောက်တွင် မြို့ငယ်ကလေးသည် အရွယ်
ရောက်လာသော လူရွယ်တစ်ယောက်ပမာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် သန်မာ
ထွားကျိုင်းကာ ဖွံ့ဖြိုးလာတော့၏။ အခြားသော မြို့များ နည်းတူ
မြို့အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများ အဖြစ် ဆေးရုံနှစ်ရုံ၊ မီးသတ်မျှော်စင်တစ်ခု၊
စာသင်ကျောင်း သုံးကျောင်း၊ ရုပ်ရှင်ရုံနှစ်ရုံ၊ ရဲစခန်းတစ်ခု၊ ဈေးများ နှင့်
ဌာနဆိုင်ရာအဆောက်အအုံ များ ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနှင့် သင်္ချိုင်း စသ
ည် တို့ ရှိကြသည် ။ မြေပုံကားချပ်ထဲတွင် မြို့ကလေးကို ဗွီပုံသဏ္ဌာန်
တွေ့မြင်ရပါသည် ။ ဤမြို့ကလေး၌ ကျွန်တော်တာဝန်ထမ်းဆောင် နေ
စဉ်ကာလအတွင်း လက်ခံယူမည့် သူမရှိသော စာသုံးစောင်နှင့် ပါဆယ်
တစ်ထုပ်ရောက် ရှိလာခဲ့ဖူးသည် ။

အိမ်နံပါတ်(၁၇)

.....

..... ပေးပို့ရန် ညွှန်းထားသောလိပ်စာနှင့် တစ်နေရာတည်းသို့
ပင် ဖြစ်ပြီး စာသုံးစောင်မှာ တစ်စောင်နှင့် တစ်စောင်
လအတန်ကြာခြားပြီးမှ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည် ။ ထိုစာများ တွင် တပ်
ဆင်ထားသော လိပ်စာများမှာ ချွတ်ယွင်းမှုမရှိပါ။ စာသုံးစောင်နှင့် ပါဆယ်
ထုပ်တွင် လိပ်စာရေးထားသောလက်ရေးမှာ တစ်မျိုးစားတည်းပင်ဖြစ်
သည် ။ ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံများ အရ ထိုလက်ရေးပိုင်ရှင်မှာ အမျိုး
သမီးတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းကို အသေအချာပြောနိုင်ပါသည် ။ ထိုလက်

ရေးနှင့် ပထမဦးဆုံးပေးပို့ရမည့် စာ ရောက်လာသည့် နေ့ကို ကျွန်တော် အမှတ်ရနေမိပါသေးသည်။ ။ စာအိတ်တွင် ရေးထားသော လိပ်စာအရ မြို့ကလေး၏ တောင်ဘက်စွန်း ဗွီ (V) ပုံသဏ္ဌာန်ထောင့်ချွန်းနေရာတွင် ရှိအိမ်တစ်အိမ်သို့ သွားရောက်ပေးပို့ရန်ဖြစ်သည်။ ။

နွေဦးပေါက်နေ့တစ်နေ့၏ တစ်ခုသော ညနေစောင်းတွင် ထိုလိပ်စာ တည်နေရာသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ကျွန်တော်ရောက်ရှိသွားခဲ့သည့် နေရာမှာ မြို့ကလေး၏ အဖျားပိုင်းကျကျ လူနေအိမ်ခြေကျပါးလှသော နေရာတစ်နေရာရှိ အတန်ပင်ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးတစ်ခြံဖြစ်သည်။ ။ ခြံကြီးအတွင်းဝယ် တိုက်မြင့်မြင့်ကြီးတစ်လုံး၊ ခြံဝင်းအတွင်း၌ ပေါင်းမြ က်ရိုင်းပင်များ ထူထပ်စွာပေါက်ရောက်နေသည်။ ။ ထိုပေါင်းမြက်ရိုင်းပင် များ အလယ်၌ တိုက်မြင့်မြင့်ကြီးတစ်လုံး တည်ရှိနေပုံမှာ တစ်စုံတစ်ရာ သော ပြစ်ဒဏ်ကျခံ နေရသလိုပင် လေဒဏ်မိုးဒဏ်ကြောင့် ပင် ဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။ ။ အဆောက်အအုံကြီးမှာ ဝါကျင်မွဲညံ့ကာ အချို့နေရာများ ၌ အက်ကြောင်းများ ပင် ဟနေလေသည်။ ။ ကျွန်တော် ရောက်ရှိသွားသ ည့် အချိန်မှာ ညနေခင်းပင်ဖြစ်သော်လည်း ကောင်းကင်မှာ လင်းလင်းချ င်းချင်း ပင်ရှိ၏။ ပြတ်သိပ်ကာ ဖရိုဖရဲပေါက်ရောက်နေကြသော ချုံနွယ် ပိတ်ပေါင်းများ အကြား ခပ်မို့မို့ကုန်းမြေထက်ဝယ် ကုန်းကွကွနှင့် အထီး တည်းဖြစ်နေသော အဆောက်အအုံကြီးကို မျှော်ငေးကြည့်နေဆဲမှာ ပင် အခန်းပြတင်းတံခါးတစ်ချပ် ဖျတ်ခနဲပွင့်သွားသည် ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ပြတင်းတံခါးရှက်သည် ဘယ်ညာအတန်ကြာအောင် ယမ်းခါနေသေး၏။ ။ ဆယ်ကြိမ်ထက်မနည်း လှုပ်ယမ်းပြီးနောက်တွင် ဆတ်ခနဲ ပြန်ပိတ်သွားတော့သည်။ ။ ယခု ပြန်စဉ်းစားကြည့်သောအခါ ထိုအချိန် က ကျွန်တော်မှ င်တက်မိသလို ဖြစ်နေခဲ့ပေမည်။ ထိုခဏ၌ပင် ကျွန် တော် မျှော်လင့်မထားမိခဲ့သည် များ ဆက်တိုက်ဖြစ်ပွားလာခဲ့သည်။ ။

စောစောက ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသော ပေါင်းမြက်ရိုင်းပင်များက ခုမှ အသက် ဝင်လာသူတွေလို လူးလွန့်လှုပ်ရှားလာ၏။ ပုန်းလျှိုးဝှက်ကွယ် နေရာမှ ဘွားခနဲဒေါသတကြီး ပြေးထွက်လာသူလို လေပြင်းများက ပေါင်းမြက်ရိုင်းပင်များကြားတွင် တဝီဝီအော်မြည် တိုက်ခတ်လာသည်။ တဝီဝီ အော်မြည်တိုက်ခတ်နေသော လေပြင်းထဲတွင် မြက်ရိုင်းပင်များက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လာကာ ထိုမှ တစ်ဆင့် ထိတ်လန့်စွာထခုန်တော့မလို ရူးသွပ်စွာ လှုပ်ရှားယမ်းခါနေကြတော့သည်။ ။ စောစောက လင်းလင်းချင်းချင်းဖြစ်နေ သော ညနေခင်းကောင်းကင်မှာ ကောက်ကင်ကာ မှိုင်းညှို့သွားချေပြီ။ ဤအဖြစ်အပျက်များက ကျွန်တော့်ကို အငိုက်မိစေကာ ခဏနှင့် ပင် ညှို့ငင်လိုက်ကြတော့သည်။ ။ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်ဝှေ့ယမ်းနေသော လေပြင်းထဲဝယ် မြက်ရိုင်းပင်များက ငိုညည်းသံလိုလိုမျိုး တဝှေ့တဝှေ့တဝှေ့တဝှေ့ မြည်လာတော့သည်။ ။ တစ်စုံတစ်ရာကို အလိုမတူငြင်းဆန်ကာ ယမ်းခါနေသလိုမျိုးနှင့် ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ အမည်ဖော်မပြတတ်သော တုန်လှုပ်မှုမျိုး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

"အိမ်ရှင်တို့ ... အိမ်ရှင်တို့ ... စာဖို့၊ စာပါတယ်"

မှ င်တက်မိနေရာမှ ကျွန်တော် သတိပြန်ဝင်လာသည်။ ။ ကံကောင်း ထောက်မစွာပင် ကျွန်တော့်နှုတ်ဖျားမှ ရွတ်ဆိုအော်ဟစ်နေကျ အသံများ ခုန်ထွက်လာကြသည်။ ။ သို့ရာတွင် အခြေအနေမှာ ကျွန်တော် ထင်မှတ်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။ မည်သို့သော အခြေအနေမျိုးမှာ ပင် ဖြစ်စေ မိမိတာဝန်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကျေပွန်အောင်ဆောင်ရွက်နိုင်ရမည်။ ချုံနွယ်ပိတ် ပေါင်းများ အကြားမှ ရှေ့သို့ထပ်မံတိုးကပ်လိုက်သည်။ ။ နွယ်ပင်များ လိမ်ယှက်နေသော သံတံခါးကြီးတစ်ချပ်၊ သံချေးအလိမ်းလိမ်း ထနေသော သံကြိုးတစ်ချောင်း၊ အညှိတက်နေသည့် ကြေးဝါသော့ခလောက်ကြီးတစ်ခု။ သော့ခလောက်ကြီးက တွားသွား

သတ္တဝါ တစ်ကောင်လို တွယ်ကပ်နေသည် ။ သံကြိုးကြီးကလည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော လက်တံများ လို သံတံခါးကိုရစ်ပတ်လိမ့်ညစ်ထားသည် ။ ရုတ်တရက် လျှောခနဲ တစ်စုံတစ်ရာ လူးလွန်ပြေးသွားပုံမျိုး မြက်ရိုင်းပင်များကြားတွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည် ။ အသံကိုမြှင့်ကာ ထပ်အော်လိုက်သည် ။

"စာဖျို့ ... စာ ... စာပါတယ်၊ အိမ်ရှင်တို့ ... စာ"

"ဒီမှာ ... လူမရှိကြဘူးလား"

ကျွန်တော်၏ ဟစ်အော်သံအဆုံးတွင် ပေါင်းမြက်ရိုင်းပင်များကြား တိုက်ခတ်နေသော လေသည် ပို၍ ခက်ထန်လာ၊ ပို၍ ဒေါသကြီးလာကာ တဝီဝီဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်သံများ ကျယ်လောင်စွာမြည်ဟည်းလာခဲ့သည် ။ ကျွန်တော် ကျော့စိမ့်လာမိပြီ။ တုန်ယင် ယမ်းခါနေသော မြက်ရိုင်းပင်များကြားမှ တူတူညည်းသံများ ...

ဤအဖြစ်အပျက်များက ရက်ပေါင်းများစွာပင် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ ဤအဖြစ်အပျက်များကို စတင်တွေ့ကြုံရပုံနှင့် မည်ကဲ့သို့ အဆုံးသတ်သွားပုံတို့ ကို မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုမျှ ကျွန်တော် ဖွင့်ဟမပြောခဲ့ပါ။ လုံလောက်သော အကြောင်းပြချက် တစ်စုံတစ်ရာမရှိပါဘဲလျက် သိုဝှက်တိတ်ဆိတ်စွာ ကျွန်တော်နေခဲ့သည် ။ ဤသို့ဖြင့် နောက်ထပ်နှစ်လခန့်ကြာမြင့်လာခဲ့သည် ။ ထိုအဆောက်အအုံကြီးရှိရာသို့ သွားရောက် ပေးပို့ရမည့် စာတစ်စောင် စာတိုက်သို့ ထပ်မံရောက်ရှိလာခဲ့ပြန်သည် ။

အိမ်နံပါတ်(၁၇)

.....

..... စာတိုက်မှူးကြီးသည် သူ့ပါးစပ်တွင် ခဲထားသော ဆေးပြင်းလိပ်ကိုချွတ်၍ ကျွန်တော့်ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဖျစ်ညှစ်ကာ "မင်းဟာ စာပို့လုလင်ကောင်း တစ်ယောက် ပီသပါတယ်ကွယ်၊ ဒီစာတိုက်မှာ အမှုထမ်းသွားကြတဲ့ သူတွေထဲက တာဝန်ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်တတ်ကြတဲ့ သူတွေထဲမှာ မင်းလဲပါပါရဲ့ ၊ ငါအသိအမှတ်ပြု ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစာကိုတော့ မင်းသွားပို့ဖို့ မလိုအပ်တော့ဘူးလို့ ငါယူဆတယ်၊ အဲဒီအတွက် မင်းမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါနဲ့ ကွယ်"

ကျွန်တော်သည် စာအိတ်တွင် ရေးထိုးထားသော လိပ်စာကို ငုံ့ဖတ်နေရာမှ မော်၍ ကြည့်လိုက်သည် ။ စာတိုက်မှူးကြီးက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေ၏။ အိတွဲ၍ ကျနေသော သူ၏ ပါးစုံနှစ်ဖက်ကို ပြတ်ခနဲစုပ်ကာ မီးသေနတ်ပြီဖြစ်သည့် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပါးစပ်တွင် ပြန်၍ တပ်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် ကာကီဘောင်းဘီထက်တွင် စုပွနေသော သူ၏ ဝမ်းဗိုက်ကြီးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်၍ တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ ဝဖိုင့်ဖိုင့်သူခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သယ်ဆောင်ထွက်ခွာသွားတော့၏။ ဤမြို့ကလေးတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် ကာလအတွင်း ကြားရခဲ့သည့် တို့ အတန်ပင်ရှိခဲ့ပြီ။

အိမ်နံပါတ်(၁၇)

.....

..... ထိုလိပ်စာပါ စာအိတ်ကလေးကိုကြည့်၍ ကျွန်တော့်နားထဲတွင် ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ အားငယ်စိုးရွံ့စွာနှင့် အထိတ်တလန့်ဟစ်အော်ငိုကြွေး နေသံများ ကြားလာရသည် ။ အစွယ်ဖွေးဖွေးနှင့် မွတ်သိပ်ဆာလောင်နေသော ဧရာမ ခွေးကြီးနှစ်ကောင် ခုန်ပေါက်ပြေးဝင်လာနေဟန်ကိုလည်း မျက်စိထဲတွင် မြင်လာရသည် ။ လွန်ခဲ့သောနှစ်အ

နည်းငယ်က ဤမြို့ကလေး၌ ရက်ပေါင်းအတန်ကြာအောင်ပင်
ပြောခဲ့ကြဆိုခဲ့ကြ စုတ်တသပ်သပ်ဖြစ်ခဲ့ကြသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု၏
ထိတ်လန့်ကြေကွဲဖွယ် အဆုံးသတ်သွားပုံကို ကျွန်တော် တွေးနေမိသည်
။ နောက်ဆက်တွဲ တီးတိုးသတင်း စကားများကိုလည်း
ကြားယောင်လာပြန်သည် ။

လပြည့်လကွယ်ညများ တွင် အဆောက်အအုံဆီမှ ပုခက်လွဲသံတကျီ
ကျီမြည်တဲ့ အကြောင်း၊ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ငိုသံသဲ့သဲ့ကိုလည်း
ကြားရတတ်ကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တော့ တစ်ကိုယ်လုံး ပတ်တီး
အဖွေးသားဖြစ်နေသော လူတစ်ယောက်အလား ဖြူဖြူသဏ္ဌာန်တစ်ခု ခြံ
ဝမှာ ရပ်နေဟန်ကို မြင်တွေ့တတ်ကြရကြောင်းများ ပင်။

ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်း အမှတ် ၈၊ ၁၉၉၁ ဇန်နဝါရီလ

အခန်းထဲမှာ သူမမရှိဘူး

၁။

အခန်းထဲမှာ ရှိနေသည် များ ...

ကုလားထိုင်တစ်လုံး (ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ညောင်းညာနေသော ဗလားနယ် တစ်ခုရှိသည် ။)

၂။

စားပွဲခုံတစ်ခု (စားပွဲခုံပေါ်တွင် အိပ်မက်၏ အရိုးစုများ ရှိသည် ။)

၃။

ဖျာတစ်ချပ် (ဖျာပေါ်တွင် တွားသွားသက္ကရာဇ်တစ်ခုရှိသည် ။)

၄။

ခုတင်တစ်လုံး (ခုတင်ပေါ်တွင် မျက်စိကြောင်နေသော အဘိဓမ္မာငုတ်တုတ် ထိုင်နေသည် ။)

၅။

ခေါင်းအုံးတစ်လုံး (ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် အနက်ရောင်မှဲ့တစ်လုံး ရှိသည် ။)

၆။

စောင်တစ်ထည် (စောင်ထဲတွင် စက်ချွတ်ယွင်းသွားသော ဆောင်း
ရာသီ၏ နေ့လယ်ခင်းတစ်ခုရှိသည်။)

၇။

ပိတ်ခြင်ထောင်တစ်လုံး (ပိတ်ခြင်ထောင်ထဲတွင် ပျံသန်းနေသော က
မ္ဘာဦး ကျောက်တုံးများ ရှိသည်။)

၈။

ရေအိုးတစ်လုံး (ရေအိုးထဲတွင် ၁၉ ရာစုနှစ်ခန့်က အရည်ပျော်နေ
သော တိမ်တိုက်များ ရှိသည်။)

၉။

အဖုံးတစ်ခု (အဖုံးထဲတွင် ရေညှိတက်နေသော စကားလုံးများ ရှိသ
ည်။)

၁၀။

သတ္တုသောက်ရေခွက်တစ်ခွက် (သတ္တုသောက်ရေခွက်ထဲတွင် သ
တ္တုသောက်ရေ ခွက်ရှိသည်။)

၁၁။

၆၀-၀ပ် မီးလုံးတစ်လုံး (၆၀-၀ပ်မီးလုံးထဲတွင် လောင်ကျွမ်းနေသော
ကျော်ကြားမှုရှိသည်။)

၁၂။

နှစ်ပေမီးချောင်းတစ်ချောင်း (နှစ်ပေမီးချောင်း အကျွမ်းတစ်ချောင်း
ထဲတွင် ဖော်မလင်ရည်စိမ်ထားသော ညတစ်ညရှိသည်။)

၁၃။

မီးခလုတ်တစ်ခု (မီးခလုတ်ထဲတွင် ရေဒီယိုသံကြွေကနေသော ရှေးဟောင်း မေးခွန်းတစ်ခုရှိသည်။)

၁၄။

ဝိုင်ယာကြိုးတစ်ချောင်း (ဝိုင်ယာကြိုးထဲတွင် စီးဆင်းနေသော မြို့ကြီးများ ရှိသည်။)

၁၅။

ဘီယာဘူးခွံတစ်ခု (ဘီယာဘူးခွံထဲတွင် သံပတ်ပေးထားသော မိမိကိုယ်ကို ဖြားယောင်းမှုတစ်ခုရှိသည်။)

၁၆။

ပုလင်းလွတ်နှစ်လုံး (ပုလင်းလွတ်နှစ်လုံးထဲတွင် ကမ္ဘာကျော်မည့် အဆိပ်ပြင်း မုန်တိုင်းများ ရှိသည်။)

၁၇။

တွဲလောင်းကျနေသော ကြိုးတစ်ချောင်း (တွဲလောင်းကျနေသော ကြိုးတစ်ချောင်းတွင် တောက်ပသော နိဂုံးတစ်ခုရှိသည်။)

၁၈။

သင်တုန်းဓားတစ်လက် (သင်တုန်းဓားတစ်လက်ထဲတွင် သတ္တုနှင့် လုပ်ထားသော ထူထူထဲထဲ ကောင်းကင်တစ်ချပ်ရှိသည်။)

၁၉။

တံမြက်စည်းတစ်ချောင်း (တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းထဲတွင် ၃၄ ကြိမ် မြောက် နွေဥတု၏ အကြေးခွံများ ရှိသည်။)

၂၀။

မှုန်ဝါးဝါး ဓာတ်ပုံကြီးတစ်ပုံ (မှုန်ဝါးဝါး ဓာတ်ပုံကြီးထဲတွင် ရုပ်ဖျက်ထားသော သင်ခန်းစာများ ရှိသည် ။)

၂၁။

သေတ္တာတစ်လုံး (သေတ္တာတစ်လုံးထဲတွင် အသံတိတ်စီးဆင်းနေသော မြစ်တစ်စင်းရှိသည် ။)

၂၂။

ပရတ်ဆီတစ်ဘူး (ပရတ်ဆီတစ်ဘူးထဲတွင် ယောင်ကိုင်းနေသော ကမ္ဘာ့ဆွဲငင်အား ရှိသည် ။)

၂၃။

မင်အိုးတစ်လုံး (မင်အိုးထဲတွင် ဆေးဆိုးထားသော နေ့များ ညများ ရှိသည် ။)

၂၄။

ဖောင်တိန်တစ်လက် (ဖောင်တိန်ထဲတွင် ခေတ်အဆက်ဆက်ပျောက်ဆုံးသွားသော ဝေါဟာရများ ရှိသည် ။)

၂၅။

ခဲတံတစ်ချောင်း (ခဲတံတစ်ချောင်းထဲတွင် မဖြစ်နိုင်ခြင်း၏ နံရိုးတစ်ချောင်း ရှိသည် ။)

၂၆။

ခဲဖျက်တစ်ခု (ခဲဖျက်တစ်ခုထဲတွင် ယောင်ကိုင်းဖောင်းကားနေသော ကမ္ဘာကြီး၏ အမာရွတ်များ ရှိသည် ။)

၂၇။

စားပွဲတင်နာရီတစ်လုံး (စားပွဲတင်နာရီတစ်လုံးထဲတွင်
တချက်ချက်မြည်နေသော သင်းခွေချပ်တစ်ကောင်၏ ခေါ်သံရှိသည် ။)

၂၈။

ကြွက်ထောင်ချောက်တစ်ခု (ကြွက်ထောင်ချောက်ထဲတွင် ကျွန်တော့်
ကိုယ်ခန္ဓာမှ လှီးထုတ်ထားသော တဆတ်ဆတ်လှုပ်နေသည့် အသားတစ်
တစ်ခုရှိသည် ။)

၂၉။

ပိုးဟပ်တစ်ကောင် (ပိုးဟပ်တစ်ကောင်တွင် သံချေးတက်နေသော
ကျွန်တော့် စိတ်၏ အတောင်ပံများ ရှိပါသည် ။)

၃၀။

အခန်းထဲမှာ ...

ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ စားပွဲခုံတစ်ခု၊ ဖျာတစ်ချပ်၊ ခုတင်တစ်လုံး၊ ခေါင်းအုံး တစ်လုံး၊ စောင်တစ်ထည်၊ ပိတ်ခြင်ထောင်တစ်လုံး၊ ရေအိုးတစ်လုံး၊ အဖုံးတစ်ခု၊ သတ္တု သောက်ရေခွက်တစ်ခွက်၊ ၆၀-၀ပ် မီးလုံးတစ်လုံး၊ နှစ်ပေမီးချောင်း အကျွမ်းတစ်ချောင်း၊ မီးခလုတ်တစ်ခု၊ ဝိုင်ယာကြိုးတစ်ချောင်း၊ ဘီယာဘူးခွံတစ်ခု၊ ပုလင်းလွတ်နှစ်လုံး၊ တွဲလောင်းကျနေသော ကြိုးတစ်ချောင်း၊ သင်တုန်းဓားတစ်လက်၊ တံမြက်စည်းတစ်ချောင်း၊ မှုန်ဝါးဝါး ဓာတ်ပုံကြီးတစ်ပုံ၊ သေတ္တာတစ်လုံး၊ ပရုတ်ဆီတစ်ဘူး၊ မင်အိုးတစ်လုံး၊ ဖောင်တိန်တစ်လက်၊ ခဲတံတစ်ချောင်း၊ ခဲဖျက်တစ်ခု၊ စားပွဲတင်နာရီတစ်လုံး၊ ကြွက်ထောင်ချောက်တစ်ခု၊ ပိုးဟပ်တစ်ကောင်နှင့် ကျွန်တော်ရှိပါသည် ။

(မည်သည့် မဂ္ဂဇင်းတွင် မှ မဖော်ပြရသေး)

တောကျီးကန်း

ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး ရိုးသားခဲ့ကြဖူးသူများ ဖြစ်နိုင်သည်။ မဖြစ်နိုင်သော်လည်း ဖြစ်သင့်သည် မှာ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး ရိုးသားခဲ့ကြပါသည် ဟူသော အချက် ဖြစ်၏။ သို့သော် ရိုးသားလိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ဝန်ခံရမည် မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့ မရိုးသားနိုင်ကြတော့ကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်ပါစေ ဤကမ္ဘာ၌ ရိုးသားမှုဟူသည် အမှန်တကယ်ပင် ရှိခဲ့ဖူးကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ အစွမ်းကုန် အော်ဟစ်ပြောဆိုကြပါစို့။

သံလမ်းဘေးရှိ ဝါကျတိုတိုတစ်ကြောင်းက တရိပ်ရိပ်ခွတ်မောင်းဝင်လာသော မီးရထားကြီးကို ညှို့ငင်လိုက်ရဟန်တူသည်။ တဝန်းဝန်း တဂျန်းဂျန်း ခွတ်မောင်းဝင် လာသော မီးရထားကြီးက တဖြည်းဖြည်း နှေးကွေးလေးလံ လာပြီး ဝါကျတိုတို ရေးထိုး ထားသော မှတ်တိုင်ရှေ့မှာ တရှူးရှူးမြည်ကာ တုန်တုန်ယင်ယင် ရပ်တန့်သွားတော့သည်။ မှတ်တိုင်တွင် ရေးထိုးတပ်ဆင်ထားသော ဝါကျမှာ မည်သည့် အကွာရာတွေပါဝင်ကြောင်း သူ မသိ၊ သိအောင်လည်း မကြိုးစား၊ ကြိုးစားရကောင်းမှန်းလည်း မသိတော့ပြန်ပေ။ သူသိသည် မှာ ထိုဘူတာမှတ်တိုင်အောက်တွင် ရောက်လာတတ်သော အဖော်တွေအကြောင်း ပင်ဖြစ်သည်။ အဖော်တွေဆိုရာ၌ ဝဲစားနေသော ခွေးခါးကျိုးကြီးမှ အစ ညှိတစို့စို့ ယင်တလောင်းလောင်း ဖြစ်နေသော "ပတ်တီး" အပါအဝင် ညနေတိုင်း မိမိကိုယ်ကို အစွမ်းကုန်ပြုပြင်မွမ်းမံ

ထားသော "ပေါင်တံရှည်မ" အထိ ပါဝင်သည် ။ "ရဲဘော်" ဟု သူက ယုံကြည်နှစ်လိုစွာခေါ်တတ်သော ခွေးခါးကျိုးကြီးကို နောက်ထပ် ဘယ် တော့မှ ဘူတာမှတ်တိုင်အောက်မှာ သူတွေ့မြင်နိုင်ခွင့် မရတော့ပြီလေ။ ကုန်လွန်ခဲ့သောရက် များ အတွင်းက ခုတ်မောင်းဝင်လာသော မီးရထား တစ်စင်းပေါ်မှ ပစ်ချလိုက်သော (သို့မဟုတ်) လွှတ်ကျလာသော အသား တစ်တုံးက ခွေးခါးကျိုးကြီးကို အပြီးတိုင်ခေါ်ငင် သွားခဲ့သည် ။ အသား တုံးက တစ်နည်းနည်းဖြင့် အောက်သို့ကျလာလိမ့်မည်။ ထိုမှ အရှိန်အဟု န်ဖြင့် တလိမ့်လိမ့် လိမ့်ကာလိမ့်ကာ ပြေးကောင်းပြေးပေလိမ့်မည်။ သူ ၏ ငတ်မွတ်မှုက သူ၏ ချည့်နဲ့ မှုတို့ ကို ရွှေ့လျားနိုင်သော နောက်ဆုံးခွန် အားဖြစ်စေခဲ့ပြီး ခွေးခါးကျိုးကြီး အာသာငမ်းငမ်း တရွတ်ဆွဲလိုက်ခဲ့ပေ မည်။ ရထားဘီးများ ထက်ရှိ အေးစက်သော ကံကြမ္မာက တဝီဝီမွတ်ကာ ဂျိုးခနဲ ... နောက်ထပ် ဂျိုးခနဲ ... ထပ်ပြီး ဂျိုးခနဲ ... ဂျိုးခနဲ ... ဂျိုးခနဲ။ ပြူးအစ်ကျံထွက်လာတဲ့ မျက်လုံးတွေ။ စေးထန်းထန်းသွေးတို့ ဖျင်းခနဲ၊ ဝဲစားနေတဲ့ အရေပြားကြီးကို တစ်စစီဆုတ်ပြလို့ ။ ဇေလီ ဖားတုံးတွေကြားမှာ အသားတုံးကို ခဲထားတဲ့ ခေါင်းပြတ်ကြီး။ ခွေးခါး ကျိုးရဲ့ နောက်ဆုံး နေ့မှာ ဘူတာထဲတွင် သူ မရှိခဲ့။ (ထိုနေ့မှာ သူ့ဘဝတွ င် ကြေကွဲဖွယ်အမှတ်တရနေ့ တစ်နေ့ ဖြစ်လာခဲ့သည် ။)

ခုတ်မောင်းနေသော ရထားကြီးတစ်စင်း အရှိန်ကောင်းကောင်း ရ လာသည် နှင့် တွဲပေါ်မှ သူ ခုန်ချခဲ့ပုံကို အမှတ်ရနေသည် ။ သူ့လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံအိတ်ခပ်ထူထူ ပါလာတာရော၊ သူ့နောက်ကို ဘူ တာရဲတစ်ယောက် ပြေးလိုက်လာတာကိုရော တွဲပြီး မှတ်မိနေသည် ။ ဘူတာရဲရဲ့ ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေ တစ်ခုကိုတစ်ခု အလှအယက်မြန်ဆန် သွက်လက်စွာ လိုက်ပါလာပုံ၊ သံလမ်းခွဲမောင်းခလုတ်ခုံကို လွှားခနဲ ခုန် အကျော်မှာ ဘူတာရဲက ကျောက်ခဲချွန်ချွန်တစ်လုံး ကောက်ယူလိုက်ပုံ။ "

ခွေးမသားလေး ... မပြေးနဲ့ " ဟူသော အော်သံအဆုံးမှာ တွဲဟောင်းတစ်
ခုပေါ်က (နောင်တွင် သူ့ရဲဘော် ဖြစ်လာသည့်) ခွေးကြီး ဝေါခနဲညွတ်ပြီး
တအိအိလဲပြိုကျသွားတဲ့ ဘူတာရဲရဲ့ တအင်းအင်း တအဲအဲ ညည်းတွား
သံတွေနဲ့ အတူ ငြိမ်သက်ရပ်ဆိုင်းသွားပုံတွေ ... အသေးစိတ်မှတ်မိ နေ
သည် ။ ခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ သွားချွန်ချွန်တွေကပဲ ဘူတာရဲကို "ထော့ကျိုး
" လို့ အမည် တွင် စေခဲ့ပါသည် ။ တစ်ရက်မှာ တော့ ထော့ကျိုးရဲ့ နံပါတ်
တုတ်က သူ့ရဲဘော်ခွေးကြီးရဲ့ ခါးကို ရိုက်ချိုးပစ်ခဲ့သည် ။ သူတွေ့ဖူးသမျှ
ထဲမှာ တော့ အရက်စက်ဆုံး၊ အညှာတာကင်းမဲ့ဆုံး အပြုအမူတစ်ခုပါပဲ။
နေ့ရက်ကို သူအတိအကျ မှတ်သားထားနိုင်ခြင်းမရှိသော်လည်း တော်
သလင်းလ၏ နေ့လယ်ခင်းတစ်ခုဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ ကောင်းစွာမှတ်မိ
နေခဲ့သည် ။ တွဲပျက်တစ်ခုအောက်မှာ ခွေးကြီးနဲ့ သူ့အဖော်ခွေးမတစ်
ကောင်တို့ အတူတကွ ပူးတွဲတည်ရှိနေကြစဉ် ထော့ကျိုး၏
ရက်စက်ရမ်းကားသော နံပါတ်တုတ်က ခွေးကြီးရဲ့ ခါးရိုးကို အပြင်းအ
ထန်ရိုက်ချိုးပစ်ခဲ့သည် လေ။ နာနာကျင်ကျင် အော်လိုက်သော အူသံရှု
ည်ကြီးထွက်ပေါ် လာပြီး ခွေးကြီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ဝက်က မြေပေါ်ကို
ဘုန်းဘုန်းလဲ တရွတ်ဆွဲကျသွားခဲ့ရပါတော့သည် ။ ခုတော့ ရထားသံလ
မ်းရဲ့ ကြမ်းတမ်းချွန်ရှုတ် ကျောက်တုံးတွေထက်မှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ဝ
က် တရွတ်ဆွဲလို့ တရှဲရှဲခုတ်မောင်းသွားလာ နေတဲ့ ခွေးခါးကျိုးကြီး။ ရဲ
ဘော် ... မင်းမရှိတော့ဘူး၊ သူငယ်ချင်း။

ကျွန်တော့်မှာ လွမ်းစရာဆိုလို့ ခွေးတစ်ကောင်ပဲရှိခဲ့ပါတယ်။ (ခွေး
ဆိုတာတောင်မှ မစွမ်းမသန်ရှာတော့တဲ့ ခွေးခါးကျိုးကြီးပါဗျာ။) ခု သူ
သေသွားပြီဆိုတော့ ပိုပြီးလွမ်းတတ်ဖို့ ဖြစ်လာရပြီပေါ့။ သူများ စုပ်ပြီးပ
စ်ထားတဲ့ အရိုးတစ်ချောင်းတွေ့ရင်တောင်မှ ကျွန်တော် သူ့ကိုကောင်း
ကောင်း ကြီး လွမ်းနိုင်ခဲ့ရပြီလေ။ တရွတ်ရွတ်မြည်သံတွေတောင် နား

ထဲမ၍ ကြားယောင်လာမိတဲ့ အထိပါပဲ။ သူမေးရိုးကြီးတွေထဲမှာ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးတောင် ကြေမ္မသွားနိုင်လောက်သတဲ့ ၊ ခေါင်းကြီးပြောတဲ့ စကားတွေလည်း ကြားမိပြန်တယ်။ သူ သေဆုံးရပုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မီးရထားတွေကို ကျွန်တော်အမုန်းကြီးမုန်းခဲ့ပေါ့။ ကျွန်တော့် အဖြစ်က မီးရထားတွေကို အမှီသဟဲပြုနေရတာမို့ တတ်နိုင်သမျှ အောင့်အည်းသည်းခံ ပြီး ကျင်လည်နေခဲ့ရတယ်ဗျာ။ ခွေးခါးကျိုးကြီးအပြင် တစ်ခါတလေမှာ ကျွန်တော့်ကို "သား" လို့ ခေါ်ဖူးတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို သတိရမိတယ်။ အထူးသဖြင့် ဘူတာတစ်ခုလုံး အုံ့ဆိုင်းလာတဲ့ အခါ (ဒါမှ မဟုတ်) အခုလို နှင်းတွေအလကားနေရင်း တဖွဲဖွဲကျဆင်းလာတဲ့ အခါမျိုးမှာ ပေါ့။ လွမ်းတယ် ... ဆိုတာ ကောင်းတဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး လို့ ခေါင်းကြီးကပြောဖူးပေမယ့် အဲဒီမကောင်းတဲ့ အလုပ်ကိုပဲ တစ်ညနေလုံး ကျွန်တော် လုပ်နေမိတယ်။ "သား" တဲ့ ၊ အဲသလို ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ဖူးတဲ့ မိန်းမကြီးက ခပ်ဝဝပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကိုတစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးသိဖူးသလိုလို ထင်မိပေမယ့် သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိတဲ့ အခါ တစ်ခါမှ မသိခဲ့ဖူးဘူးဆိုတာ သေချာလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သစ်သီးတစ်လုံးလို အဲဒီ ခပ်ဝဝမျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းကြီးက ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ စွဲနေခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခပ်ဝဝမိန်းမကြီးတွေဆို ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော်မလုပ်ဘူး။ စတွေ့တဲ့ နေ့က အဲဒီမိန်းမဝဝကြီးရဲ့ အိတ် ကျွန်တော့်လက်ထဲရောက်ပြီးသား ခုန်ဆင်းဖို့ လမ်းကြောကြည့်နေတုန်းမှာ ဟောဒီလို သူကပြောလိုက်တယ်။

"ဟဲ့သား ... လိမ့်ကျဦးမယ်" တဲ့ ။

ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံးကျင်သွားသလိုပဲ။ ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းထဲ ပြောက်အိုး ကြီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်သလိုပဲ။ အ ... ခနဲ။ စိတ်တွေ ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူးဗျာ၊ အဲဒီနေ့က ရည်ရွယ်မထားတဲ့ အလုပ်တစ်

ခုကို ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တယ်။ မိန်းမကြီးရဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲကို ဖတ်ခနဲ ပိုက်ဆံအိတ်ပြန်ပစ်ပေးခဲ့ပြီး ရထားပေါ်က ဦးခနဲခုန်ချ နေရစ်ခဲ့တာလေ ။ ကံဆိုးချင်တော့ အစိမ်းရောင်ပုလင်းကွဲက ကျွန်တော့်ခြေမကို ဆီးဖြူပစ် လိုက်တယ်။ သွေးတွေ ... ရဲခနဲ ... နှစ်လက်မလောက် ဟက်တက်ကွဲတာပဲ။ (ဒါတောင် ခြေမက နှစ်လက်မလောက်ပဲရှိလို့ ၊ နို့မို့ဆိုရင် ဒဏ်ရာက သည့် ထက်ကမှာ မဟုတ်ဘူး) ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာပါတယ်။ ဘယ်တုန်းကများ ဘယ်သူဟာ ကျွန်တော် ရထားပေါ်ကလိမ့်ကျမှာ ကို စိုးရိမ်ခဲ့ဖူးသလဲ။ ကျွန်တော့်ကိုတွန်းချဖို့ ကြိုးစား သူတွေနဲ့ သာစင်းလုံးပြည့်တွေ့ခဲ့ရတာပါ။

"ဟဲ့သား ... လိမ့်ကျဦးမယ်" တဲ့ ။

စိတ်ချပါ မေမေ၊ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ လိမ့်မကျစေရဘူး။ တကယ်လို့ လိမ့်ကျခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင်မှ ကျွန်တော်က မနာတတ်ပါဘူး။ အဲဒီနေ့တွေမှာ ကျွန်တော် ဟာ သုံးရက်လောက် ထော့နင်းထော့နင်း ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ မညာတမ်းပြောရရင် အဲဒီ မိန်းမကြီးကို အမေအဖြစ် ကျွန်တော်မွေးစားချင်မိတယ်ဗျာ။ စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော်က မုန့်ဖိုးတွေဘာတွေ မတောင်းတတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်သာ ပိုက်ဆံချမ်းသာရင် တကယ့်ကို မွေးစားမိမှာ ပဲ (ခေါင်းကြီးဟောတဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် ဗေဒင်တစ်ဝက်လောက်ပဲမှန်ခဲ့ရင်ကို ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်လာမှာ သေချာပါတယ်။) ဒီအကြောင်းတွေ "ရွဲကြီး" ကို ကျွန်တော်ဖွင့်ပြောပြဖူးတယ်။ ရွဲကြီးက မီးဖုတ်ထားတဲ့ ပေသီးလိုပြုးနေတဲ့ သူ့မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်ကာ အသေအချာနားထောင်ပြီး ဟောသလို ပြန်ပြောခဲ့တယ်ဗျာ။

"ဟေ့ကောင် ... ငါလည်း မင်းကို သားလို့ ခေါ်မယ်လေ" တဲ့ ၊ ပြီး

တော့...

"ပြီးတော့ မင်း ငါ့ကို အဲသလို သတိရနေအောင်လို့ " တဲ့ ။

ထို့ခနဲ တံတွေးနဲ့ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော်ထွေးပစ်ခဲ့တယ်။ ဒီကောင်ကြီး မိုက်ရိုင်းလိုက်တာလေ။ ညှိစို့စို့ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝဲနေတဲ့ ယင်ကောင်တွေ တစ်ဒါဇင်လောက် ဖမ်းပြီး ဒင်းရဲ့ ပုပ်ပွနေတဲ့ ပါးစပ်ကြီးထဲ လွှတ်ပစ်လိုက်ချင်တာ။ ကျွန်တော့်ကိုများ စော်စော်ကားကား။ ကျွန်တော်ဟာ မိကောင်းဖခင်သားသမီးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး လို့ ဘယ်သူက ပြောနိုင်မှာ လဲဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ သူဌေးသားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး လို့ ကော ဘယ်သူက အပြတ်ပြောနိုင်မှာ လဲ။ (ခေါင်းကြီးပြောသလို ပိုက်ဆံချမ်းသာလာတဲ့ တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံ သတင်းစာထဲ ထည့်ပြီး ဤဓာတ်ပုံရှင်၏ အဖေနှင့် အမေ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ပျောက်သွားပါသည် ၊ တွေ့ရှိသူများ ကျွန်တော့်ထံ အကြောင်းကြားပါက ကျေးဇူးဆပ်ပါမည် ... လို့ ကြော်ငြာလိုက်ရင် အဖေနဲ့ အမေဟာ သူတို့ ချစ်တဲ့ ကျွန်တော့် ဆီကို ရောက်လာနိုင်တာပဲ မဟုတ်လားဗျာ။) ရွဲကြီးကို ဒီအကြံတွေဖွင့်မပြောတော့ဘူး။ ဒါ့အပြင် သူ့ကိုစကားမပြောဘဲနဲ့ သုံးရက်လောက် ရှောင်နေလိုက်တယ်။ ညနေ ညနေ သူ့အတွက် အရည်ဝယ်ပေးတဲ့ အလုပ်လည်း မလုပ်တော့ဘူး။ သူ့လောက်လည်း ကျွန်တော်က အရည်ကိုမကြိုက်သေးဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ တင်းမာမှုဟာ သုံးလေးရက်ထက် ပိုပြီးမခံပါဘူး။ လေးရက်မြောက်နေ့မှာ တော့ သူ့ဘက်က စတင်လာတယ်။

"အဖေလေး" ... တဲ့ ။

ကျွန်တော့်ကို အဲသလိုခေါ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူနဲ့ စကားပြန်ပြောချင်နေပါပြီ။ သူ့ခြေထောက်အက်ကွဲကြောင်း ရောင်ကိုင်း

ကိုင်းတွေပေါ်မှာ တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေတဲ့ ယင်ကောင်တွေကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ မောင်းထုတ်ပေးရင်း သူ့ဘေးဝင်ထိုင် လိုက်တယ်။ ပဲ့ရွံ့ချိုင့်ဝင်ပြီး အငယ်စားကြွက်တွင်းတစ်တွင်းလို နက်မှောင်နေတဲ့ သူ့နှာခေါင်းပေါက်ထဲက ယင်ကောင်နှစ်ကောင် ဝီခနဲပျံထွက်လာတယ်။ (သုံးလေးကောင် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်။) ရွဲကြီးက ရောင်ကိုင်းကိုင်း စိုပွပွ သူ့မျက်နှာကြီးကို တစ်ချက် တွန့်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ သူ့လွယ်အိတ်ထဲက တစ်ထွာသာသာရှိမယ့် (သူ့အထွာနဲ့ ဆိုရင် တော့ နှစ်ထွာကျော်ကျော်ရှိမှာ ပေါ့လေ။) ဝက်အူချောင်းတစ်ချောင်းကို ခဲရာခဲဆစ်ထုတ် ယူပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုကျွေးတယ်။

"ရော့ ... စား" တဲ့ ။

ခေါင်းကြီးရဲ့ ဘုရားသခင်ကြွချီတော်မူ လာပြီထင်တယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောလိုက်တယ်။ မီးမြှိုက်ထားပုံရတဲ့ ဝက်အူချောင်းဟာ လေထဲမှာ တန်းလန်းကြီးရပ်သွားပေါ့။ ရွဲကြီးက ကျွန်တော့်စကားကို သဘောမပေါက်ဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း ရှင်းပြမနေတော့ဘူးဗျာ။ (ဘုရားသခင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်က သိပ်ပြီးသိသေးတာ မဟုတ်ဘူး ။) ရွဲကြီးရဲ့ မျက်လုံးပြူးပြူးတွေအကြောင်း။ ဆင်ကြီးတစ်ကောင်လုံး သူ့ရှေ့ကဖြတ်သွားလို့ မမြင်ချင်သာရှိမယ်၊ ငွေကိုတော့ ငါးပြားစေ့ကလေး တစ်စေ့ကအစ ကိုက်တစ်ရာ အကွာအဝေးလောက်က လှမ်းမြင်နိုင်တာ တဲ့ လေ။ ဟုတ်မှာ ပါ၊ အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ၊ ရွဲကြီးကို ကျွန်တော် ရွံလည်း ရွံမိ၊ သနားလည်း သနားမိတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို တစ်ခါတလေ ရောင်ကိုင်းနေတဲ့ အိတ်ကြီးလို့ မြင်မိတယ်။ ပိုပြီးထင်မိတာက သူ့ငုတ်တုတ် ထိုင်နေတဲ့ အခါမှာ ...။ ပြည်တွေ၊ အသားပုပ်၊ အသားဆွေးတွေ၊ အရိုးအတိုအစတွေ၊ တံတွေးတွေ၊ နှပ်တွေရောထွေးပြီး ဟောင်းနွမ်းနွမ်းအရေပြားနဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ အိတ်ကြီး။

အဲဒီအိတ်ကြီးထဲမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ အရည်တွေလောင်းထည့်လိုက်၊ ထမင်းကြမ်းခဲတွေပစ်ချလိုက်၊ ဆေးလိပ်မီးခိုးတွေ မှုတ်သွင်းလိုက်နဲ့ တရိရိ ပုပ်သိုးဆွေးမြည့်လာတဲ့ အိတ်ကြီးပါ။ သနားစရာကောင်းလှတဲ့ အိတ်ကြီး၊ ကံမကောင်းအကြောင်းမလှတဲ့ အိတ်ကြီး။ အသုံးမကျ တာတွေ အလေးချိန်စီးနေတဲ့ အိတ်ကြီး၊ လူနဲ့ တူတဲ့ အိတ်ကြီး၊ အမြဲတမ်း ဆာလောင်နေပါတဲ့ အိတ်ကြီး၊ ရူးသွပ်မှုတွေဆူညံနေတဲ့ အိတ်ကြီးပါ။ အကုသိုလ်တွေမှီတင်းနေထိုင်တဲ့ မျိုးပွားရာအိတ်ကြီး။ အပြင်းစားကျိန်စာတွေ ဆူပွက်နေတဲ့ အိတ်ကြီး၊ ဘဝဟောင်းက ကြွေးမြီတွေ အမြှုပ်တစီစီတက်နေတဲ့ အိတ်ကြီး။ ဘုရားရှိခိုးနဲ့ ကျမ်းစာတွေမေ့လျော့ရာ အိတ်ကြီး၊ ပွန်းပဲ့စုတ်ပြတ် ဒဏ်ရာခွါရအပေါက်တွေက အညစ်အကြေးတွေ ယိုစိမ့်ရွဲကျ နေတဲ့ အိတ်ကြီးပါ။ အဲဒီအိတ်ကြီးဟာ ထင်တာထက် စောပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး လဲပြို သွားခဲ့ရတယ်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်အပြစ်လည်း မကင်းဘူးဆိုတာ သေချာလှပါတယ်။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ကား အဲဒီအရည်တွေဝယ်ပေးခဲ့တာ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေလို့ ပါပဲ။ ပုလင်းအကြီးတစ်လုံးနဲ့ ဆီးဖြူသီးငါးလုံး သူ့အတွက် ကျွန်တော် ဝယ်ပေးခဲ့တယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ သင့်မြတ်မှုအထိမ်းအမှတ်ပေါ့။ ကျောက်ခွဲစက်ရဲ့ ဟိုဘက် စေတီပျက်ကြားမှာ ရော့ဗျာဆိုပြီး သူ့ကို ပုလင်းကြီးတစ်လုံး ချပေးရင်း ဟောဒီပုလင်းထဲမှာ ဘုရားသခင်ကြွချီတော်မူ လာပြီထင်တယ်လို့ တောင် ကျွန်တော်က ခေါင်းကြီးလေနဲ့ ခပ်နောက်နောက် ပြောခဲ့ပါသေးတယ်။ သူ့အတွက် ကံဆိုးတဲ့ ညလို့ ကျွန်တော့်အတွက် ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းတဲ့ နံနက်ခင်းအရောက် သံလမ်းရဲ့ ဝေးဝေး ဟိုဘက်စေတီပျက်နောက်က တုန်တုန်ယင်ယင် ဖူးပွင့်နေကြတဲ့ ခွေးသေးပန်းပင် တွေကြားထဲမှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဗုန်း

ဗုန်းလဲ ငြိမ်သက်နေခဲ့ရတော့တာပါပဲ။ ပါးစပ်ထဲက အမြှုပ်တွေ တစ်စုံ
ဟာ တစ်ညလုံးလုံး အဆီးအတားမဲ့ ထင်တိုင်းထွက်ကျနေခဲ့ပုံရတယ်။
သူနဲ့ မနီးမဝေးမှာ တော့ သူ့ပုလင်းကြီးကလည်း သူ့ပုံစံအတိုင်း လဲလျော
င်းလို့ (ဒီတစ်ခါတော့ ဘုရားသခင်ဟာ တကယ်ပဲ ကြွချီတော်မူ လာပြီလို့
ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။) ရွဲကြီးအတွက် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ပြီး ခွေး
တစ်ကောင်တလေကတောင်မှ မအူကြပါဘူး။ အဲဒီနေ့ နံနက်ခင်းတစ်ခု
လုံးမှာ လမ်းဘေးဆိုင်က အရက်ကြောင့် အတုံးအရုံးတစ်စုတစ်ဝေး ကြီး
သေဆုံးသူတွေမနည်းခဲ့ပါဘူးလေ။ အဲဒီ ဆိုင်စုတ်ကလေးကို သွားသွား
ညှဉ်းတတ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ရန်သူတော် ထော့ကျိုးလည်း
အဲဒီအထဲပါဝင်သွားခဲ့ရရှာတယ်။ (မေခလာ နတ်သမီးလို) ပေါင်တံရှည်
မက ကျွန်တော့်ကို အဲဒီကပ်ဘေးဆိုးကြီးထဲကနေ အနမ်းတွေနဲ့ ကယ်မ
ခဲ့တာပါကလား။ နောက်တစ်နေ့တောင်မကူးဘူး "ငှက်ကြီး" ကို သူတို့
ဖမ်းသွားကြပါတော့တယ်။ လူသတ်မှုနဲ့ လား၊ အရက်ပုန်းရောင်းမှုနဲ့
လား၊ ဒါမှ မဟုတ် နှစ်ခုစလုံးနဲ့ လား မသိဘူး။ အဲဒီညနေမှာ ခေါင်းကြီး
ကျွန်တော့်ဆီကိုရောက်လာတယ်။

"ငှက်ကြီး အထဲဝင်ရပြန်ပြီ" တဲ့ ။

"ရွဲကြီးကတော့ ဂိန်းသွားပြီ၊ အမြစ်ပြတ်ပဲ" တဲ့ ။ ပြီးတော့ ...

"ငါတို့ ကြီးလေးကြီးထဲက ခေါကြီးနဲ့ ငါပဲကျန်တော့တယ်" တဲ့ လေ။
ခေါကြီးကတော့ ငှက်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်နေတယ်။ သူတို့ ကျင်းတွေ
ဖောဖောသီသီ တူးလိုက်ရလို့ လို့ လည်း ပြောပါတယ်။ အဲဒီနေ့ညက
ရွဲကြီးအတွက် ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်းအမှတ်ဆိုပြီး ခေါင်းကြီးနဲ့ ကျွန်
တော်သောက်ကြတယ်။ ကြီးလေးကြီးထဲမှာ ရွဲကြီးမရှိတော့ (ခေါကြီးရ
ယ်၊ ခေါင်းကြီးရယ်၊ ငှက်ကြီးရယ်) ကြီးသုံးကြီးပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။

ခေါင်းကြီးတစ်ယောက် အတတ်ဆန်းပုံက မြေကြီးပေါ်ကို အရက်တွေ
သွင်သွင်လောင်းချပြီး ...

"ရွှဲကြီးရေ ... ဟောဒီ မဟာပထဝီမြေကြီးကို သက်သေတည်ပြီး မင်း
အတွက် ငါ အရက်တစ်ပုလင်းတိတိ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုပါတယ်ကွာ၊
ရောက်ရာဘဝက အားရပါးရ မူးပစ်လိုက်စမ်းကွ သူငယ်ချင်း" တဲ့ ။ သူ့
စကားလည်း ဖျင်းခနဲ ဖြစ်သွားမိတယ်။ ရွှဲကြီးကို ဟောဟိုဘုရားကြိုဘု
ရားကြား မှောင်ရိပ်ထဲမှာ ပြုံးပြုံးကြီး တွေ့လိုက် ရသလိုပါကလား။
ရွှဲကြီးရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ဟာ ဖျတ်ခနဲပေါ် လာပြီး လေထဲမှာ ဇောက်ထိုး မိုး
မျှော်ဖြစ်ကာ ခပ်မြန်မြန်ပဲ ပြန်ပျောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မျ
က်စိစုံမှိတ်ပြီး ရှေ့ကဖန်ခွက်ကို တစ်ရှိန်ထိုးမော့ချလိုက်တော့တယ်ဗျာ။
ခေါင်းကြီးတစ်ယောက် တော်တော်ဖြစ်လာပုံရပါတယ်။ စားချင်ရာ မှာ
စားစမ်းလို့ လည်း ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပေးတယ်။ အမဲအူပြုတ်တွေ သုံးပွဲ
လား၊ လေးပွဲလား မဆိုနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် တစ်ဝကြီးစားပစ်ခဲ့တယ်။
ခေါင်းကြီးအိတ်ထဲမှာ ငွေစက္ကူတွေဟာ မယုံနိုင်စရာကောင်းအောင် အ
ထပ်လိုက် အထပ်လိုက်ပါ။

"မင်း ကံကိုယုံလား" တဲ့ ၊ သူက ကောက်ကာငင်ကာ ကျွန်တော့်ကို
မေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က ခုလောလောဆယ် အမဲအူပြုတ်ကိုတော့
ယုံတယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက် မိတယ်ထင်တာပဲ။ သူက နောက်ထပ်ဘာမှ
မမေးတော့ဘဲ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲကို ငွေစက္ကူတချို့ ထိုးထည့်ပေးခဲ့တ
ယ်။ ခေါင်းကြီးအကျင့်က ဒီလိုပဲ။ သူ့မှာ ရှိနေရင် နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကုန်အော
င် ဖြုန်းပစ်တတ်သလို သူ့မှာ ပြတ်နေပြီဆိုရင်လည်း နည်းမျိုးစုံနဲ့ ရ
အောင်ဖန်တော့တာ၊ တွေ့ကရာကို အရေခွာတော့တာပဲလေ။ ခေါင်းကြီး
ဟာ ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံမှားသံသ
ယ
မရှိဘူး။ (သူ့မှာ ကြမ်းပိုးတစ်ကောင်

ပက်လက်လှန်စေနိုင်တာကစပြီး ဆင်ကြီးတွေ ကျွမ်းထိုးစေနိုင်တဲ့ အထိ နည်းတွေရှိသတဲ့ ။ မလိုအပ်သေးလို့ သာ သူနည်းပညာတွေကို ထုတ်မ သုံးသေးတာလို့ ဆိုပါတယ်။) ဟိုး လွန်ခဲ့တဲ့ လထဲ ကျွန်တော်နဲ့ နောက် ဆုံးတွေ့ကြတုန်းက မန္တန်တစ်ခု ကျွန်တော့်ကို လက်တွေ့ရွတ်ပြဖူးသေး တယ်။ အဲဒီမန္တန်ရဲ့ အစွမ်းဟာ ပုတ်သင်ညိုတွေကို ခေါင်းညိတ် စေတ ယ်ဆိုတာ မျက်မြင်လက်တွေ့မှာ ကျွန်တော်ယုံခဲ့ရပြီးပြီလေ။ အဲဒီတုန်း ကပေါ့၊ ကျွန်တော်နဲ့ ခေါင်းကြီး တွဲဟောင်းတစ်ခုပေါ်မှာ ဆုံမိကြတယ်။ တကယ်က ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းကြီး ရှာတွေ့သွားတာပါ။ အထက်ရ ထားတစ်စီးပေါ်က ရလာတဲ့ အိတ်ကို တွဲပျက် ပေါ်မှာ ကျွန်တော် ခွာနေ တုန်း ဖြုန်းဆို သူဝင်ချလာတာ။ သူရောက်လာတော့ ပိုက်ဆံ တွေတော င် ရေလို့ မပြီးသေးဘူးဗျ။

"ဟေ့ကောင် ... ငါ့ဖို့ ရောပါပါစေ" တဲ့ ။ အချင်းချင်းကပ်ပြီး အရေခွာတယ်။ ခေါင်းကြီး သူပြတ်ရင် အဲဒီလိုပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် က သိတတ်မှုရှိပါတယ်။ သူ့ကို ခွဲပြီးပေးလိုက်တာကို လှမ်းယူရင်း ချက် ချင်းကြီး သူစိတ်ပြောင်းသွားတယ်။

"ငါ မင်းဆီက ဒီလောက်ကြီးမလိုချင်ပါဘူးကွာ" တဲ့ လေ။ သူ့လက် ထဲက ငွေစက္ကူတွေ ကျွန်တော့်ကိုပြန်ပေးတယ်၊ တစ်ရွက်တည်းပဲ သူယူ မယ်တဲ့ ၊ ပြီးတော့မှ ဟောဒီဟာ ငါယူသွားမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သူ့လ က်ထဲမှာ ကိုင်ထားတာက ထိလက်မှတ် နှစ်စောင်နဲ့ ထိပေါက်စဉ်တစ်ရွ က်လေ။ ကျွန်တော် ပိုက်ဆံတွေရေနေတုန်းကတည်းက အဲဒါတွေ သူလှ န်ကြည့်နေတာ။ ခု သူက အဲဒါကိုပဲယူမယ်တဲ့ ။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြွ တ်သိပ်နေတဲ့ ဂဏန်းတွေကို မျက်စိနောက်နေတဲ့ ကောင်ဆိုတော့ တစ်ခါတည်း ပေးလိုက် တာပေါ့ဗျာ။ သူက ဝမ်းသာအားရနဲ့ "ငါကလည်း မင်းကို လက်ဆောင်တစ်ခုပြန်ပေးမယ်" လို့ ဆိုပြီး စာအုပ်

ပါးပါးလေးတစ်အုပ် ခါးကြားကဆွဲထုတ်ပြီး ပေးတယ်။ (ဘာတွေ ရေးထားတဲ့ စာအုပ်ဆိုတာ မပြောပါရစေနဲ့ ၊ ရွဲကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဖတ်ဖတ်ပြလွန်းလို့ တချို့ဟာတွေဆို ကျွန်တော်တောင် မှတ်မိနေပြီ။)

ခုပြန်တွေ့ကြတော့ ခေါင်းကြီးဟာ တော်တော် သားသားနားနားဖြစ်နေပါပြီ။ လက်ပတ်နာရီတွေ၊ စီးကရက်ဘူးတွေ၊ ကောင်းဘွိုင်ဦးထုပ်တွေ ဘာတွေနဲ့ ခေါင်းကြီးပါ။ ခေါင်းကြီးက ကျွန်တော့်ကိုမေးတယ်။ အဲဒီစာအုပ်ရှိသေးလားတဲ့ ။ ကျွန်တော်က အင်္ကျီအိတ်ထဲကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် နည်းနည်းမူး လာပြီ၊ သူလည်း အရှိန် တော်တော်လေးရလာပုံပဲ၊ အမဲအူပြုတ်ကလည်း အရသာရှိလှချည်။

"မင်းလိုကောင်မျိုးတွေကို ဖန်ဆင်းပေးတဲ့ အတွက် ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်" တဲ့ ။ အဲဒီတုန်းက သူပြောတာတွေကို ကျွန်တော်မှတ်မိသေးတယ်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောမှန်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမသိဘူး။ တစ်ခါတလေ အဲဒီလို ရူးကြောင်ကြောင်စကားတွေကို ခေါင်းကြီး ပြောလေ့ပြောထရှိတယ်။

"ဘယ်က ဘုရားသခင်လဲ"

ကျွန်တော်က သူ့ကို နည်းနည်းပါးပါး မေးကြည့်ခဲ့တယ်။

"ငါ့ရဲ့ ဘုရားသခင်ပေါ့ကွာ" တဲ့ ။ ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ အံ့သြသွားတယ်၊ ခေါင်းကြီးမှာ ဘုရားသခင်ရှိမှန်း အစက ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ဘယ်တုန်းကမှ လည်း သူဖွင့်မပြောခဲ့ဘူးလေ။ ပိုပြီးသေချာအောင် ကျွန်တော်က ထပ်ပြီးမေးလိုက်တယ်။

"မင်းမှာ ဘုရားသခင်ရှိလား" ဆိုတော့ ...

"အေးကွ ... ငါ့မှာ ဘုရားသခင်ရှိတယ်" တဲ့ ၊ သူ့သခင်က ဘုရားဆိုတော့ သူပွတာပေါ့ဗျာ။ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက ကျွန်တော့်မှာ ဘုရားသခင်မရှိဘူး။ ပိုပြီးတော့ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက ကျွန်တော်ဟာ ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းထား တာတဲ့ လေ။ ဒါတွေ ကျွန်တော်မေ့လိုက်ပါ့မယ်၊ သူ့ဘုရားသခင်ဟာ ဘာတွေပဲဖန်ဆင်း ဖန်ဆင်းအရေးမကြီးပါဘူး။ (ပိုက်ဆံအိတ်တွေကို အခွံကြီးဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းတာ ဆိုရင်တော့ နည်းနည်းတော့ ရက်စက်တာပေါ့ဗျာ) အရေးကြီးတာက သူဖန်ဆင်းထားတဲ့ ကျွန်တော့်အစာအိမ်ထဲမှာ အရသာရှိတာတစ်ခုခုရှိနေဖို့ ပါပဲ။ ဘုရားသခင်ဟာ သူဖန်ဆင်းထားတဲ့ အစာအိမ်အတွက် သူ့မှာ တာဝန်ရှိတာပေါ့။ ခေါင်းကြီးကတော့ သူ့အပြောကို နည်းနည်းလေးမှ မလျှော့ဘူး။

"မင်းအစာအိမ်ထဲမှာ လည်း ငါ့ဘုရားသခင်ရှိတာပဲ၊ ကြွချီတော်မူလာတာ မင်းမသိလို့ ဖြစ်မှာ ပါ" တဲ့ လေ။ သူ့ဘုရားသခင်ဟာ တော်တော်ပဲစွမ်းပါလား။

ကျွန်တော် တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်၊ လက်ထဲမှာ ငွေစနည်းနည်းရွှင်နေချိန်ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းကြီးလို ဣန္ဒြေရရ နေချင်မိတာကိုပဲပေါ့။ ခေါင်းကြီးကိုပြောပြတော့ သူ့ဆရာကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်လည်း နည်းနည်းတော့ စိတ်ဝင်စားသွားတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းကြီးရဲ့ ဆရာကြီးနဲ့ တကယ်တမ်း တွေ့ဖြစ်ကြတော့ ကျွန်တော့်စိတ်က မနေနိုင်ဘူး။ အဘိုးကြီးက ဖဲသမားကြီးတစ်ယောက် ပါ။ အဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်အပေါ် စိတ်ကောင်းမွေးပုံရပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် စိုးရိမ်ပုံလည်း ရရဲ့ ။ ကိုယ့်ကို ကိုက်ထားတဲ့ ခွေးမြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ရူးသွားမှာ စိုးသလို ပေါ့။ အဘိုးကြီးဆီက ကျွန်တော်လိုချင်တာ ဘာတစ်ခုမှ မရလိုက်ဘူး (သူ့ဦးထုပ်ကြီးကိုတော့ ကျွန်

တော်လိုချင်တာ အူကိုယားနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငနဲကြီးက ဒီနှစ်တစ်နှစ် လုံးတောင် မအိပ်ဘဲနေမယ့်ပုံဗျ။ သူအိပ်ပျော်တဲ့ အထိ ကျွန်တော်မစောင့်နိုင်ဘူး။ နောင်အခါမှာ ခေါင်းကြီးဆီက အိပ်မွေ့ချနည်းကို လိုရမယ်ရသင်ထားမယ်လို့ တော့ စိတ်ကူးလိုက်မိပါတယ်။) ကျွန်တော့် ဆယ်ပြားစေ့က သူ့စစ်ဂျာကင်ပွပွကြီးရဲ့ အတွင်းအိတ်ကို မိမိရရ ခွဲချလိုက်တယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ။ စိတ်ထဲမှာ တော့ အပွပဲပေါ့။ သူက ရွှေတံဆိပ်ဆုတွေ ဘာတွေ ရခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတော့ကာ အပိုင်တွက်မိတာပေါ့လေ။ အဘိုးကြီး ငြိမ်နေပုံက အတော်သဘာဝကျတာကလား။ အထုပ်ကလေး လက်ထဲ ရောက်လာတော့ တော်တော်ကို ဝမ်းသာသွားတာပဲဗျ။ တံတားအောက် ရောက်လို့ ပြန်ဖြေကြည့်လိုက်တော့မှ ကောင်းကောင်း ထိမှန်း သိလိုက်ရတော့တယ်ဗျာ။ အလကား ဝက်နာကြီး။ ဆေးပြင်းလိပ် သုံးလိပ်၊ ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေးပြားတွေနဲ့ နောက်တစ်ခုက သောက်ရူးကြီး ကျွန်တော် မပြောချင်တော့ပါဘူး၊ မထူးတော့တဲ့ အဆုံး ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေးပြားတွေ အကုန်လုံး တဥျတ်ဥျတ် ဝါးစားပစ်လိုက်တယ်။ (ဒီနှစ် တစ်နှစ်စာ ခေါင်းကိုက်မခံရဖို့) ဆေးပြင်းလိပ် တွေကို ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ သောက်ကြည့်ပေမယ့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သနားလို့ လွှင့်ပစ်လိုက်ရတယ်။ ဝတ်လစ်စလစ် ဖဲထုပ်ကိုတော့ သိမ်းထားလိုက်ရဲ့ ။ တောက် ... အဲဒီ ဘရာစီယာကိုတော့ မီးလောင်တိုက်သွင်းပစ်လိုက်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း ထိတာပဲ၊ ကျွန်တော့်စာအုပ်ပါးကလေးနဲ့ ပိုက်ဆံတချို့ ဘယ်အချိန်က သူ့ဆီပါသွားသလဲ မဆိုနိုင်ဘူး။ အဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်ကို မှတ်ချက်တစ်ခုချတယ်၊ "မင်းဟာ ဝံပုလွေ ပေါက်စတစ်ကောင်ပဲ" တဲ့ ၊ "ကြည့်လုပ်၊ ကြည့်ရှောင်၊ ကြည့်ပေါင်းပေါ့ကွာ" တဲ့ ။ ကျွန်တော် သူ့ကိုလုပ်တာတွေ သူသိပေမယ့် စိတ်မဆိုးဘူး၊ ကျွန်တော့်အရည်အချင်းကို စစ်ကြည့်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်လေ။

အဘိုးကြီးအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိလိုက်ရချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ အချုပ်ခန်းထဲရောက်နေပါပြီ။ အဲဒီနေ့ညနေကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေတယ်။ မှတ်မှတ်ရရ ပေါင်တံရှည်မက ဘူတာထဲမှာ "နင် မသွားလို့ မရဘူးလား" လို့ တောင် တားသေးတဲ့ နေ့၊ ပေါင်တံရှည်မစကား နားထောင်လိုက်ရင် အခြေအနေဟာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖန်လာပုံက ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ငွေအရမ်းပြတ် နေတယ်။ မနက်စာလည်း မစားရသေးဘူး၊ ခေါင်းကြီးနဲ့ လည်း မဆုံဖြစ်ဘူး။ ပြတ်လပ်နေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အထက်ရထားတစ်စီးပေါ်ကို ကျွန်တော် လိုက်ပါသွားတယ် ။ ကျွန်တော်ပါသွားတဲ့ တွဲထဲမှာ လူတွေအပြည့်အသိပ်ပဲ။ သိပ်ကြာကြာ မစဉ်းစားလိုက်ရဘဲ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ရမယ့်သူကို တွေ့တယ်။ အဘွားကြီးပါ။ တောင်းခွံကြီးတွေနဲ့ အဘွားကြီး၊ တောင်းခွံတွေကြားမှာ ငှက်တုတ်ထိုင် နေတယ်။ သူ့ခါးကြားမှာ က ကျွန်တော့်ကိုမြူဆွယ်နေတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်။ ကံကောင်းချင်တော့ အဘွားကြီး ငှက်တုတ်ထိုင်နေတာက အတက်အဆင်းပေါက်နဲ့ နီးနေတယ်။ ကံဆိုးချင်တော့ အဘိုးကြီးက အဲဒီနောက်မှာ ရှိနေတာကို ကျွန်တော်မသိဘူး။ သိပ်စဉ်းစား မနေပါဘူး၊ ခပ်မြန်မြန်ပါပဲ။ အဘွားကြီးရဲ့ ခါးကြားထဲက အိတ်ကို ဆတ်ခနဲနှိုက်ယူပြီး ခုန်ချမယ်လုပ်တုန်း သန်မာတဲ့ လက်ကြီးတစ်ဖက်က ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက် တယ်။ ဗြုန်းဆို ကျွန်တော်လည်း အံ့အားသင့်သွားတာပေါ့။ အဘိုးကြီးရဲ့ လက်ကြီးမှန်း သိလိုက်ရတော့ ပိုပြီးအံ့အားသင့်သွားတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

"ခွေးကောင်လေး အိတ်ပြန်ပေးလိုက်" တဲ့ ။

အဘိုးကြီးက ခပ်ငေါက်ငေါက်ပဲ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး၊ အိတ်ကို အဘွားကြီးဆီပြန်ပ

စံပေးပြီး ခုန်ဆင်းနေခဲ့ရင် ကိစ္စကဒီလောက်နဲ့ ပြီးပြီ။ ဖြစ်ချင်တော့ အစောင့်ရဲက နောက်နားဆီကနေပေါ်လာ တယ်။ လူတွေလည်း သဲသဲရုတ်ရုတ် ဖြစ်သွားတယ်လေ။

"ဟဲ့ အလစ်သမား ..."

"သတိထား ... သတိထား"

"ဟိုမှာ မိထားပြီ"

"မလွတ်စေနဲ့ "

အသံတွေညံနေတယ်။ အဘွားကြီးကတော့ "အမယ်လေးတော် အမယ်လေးတော်" နဲ့ အထိတ်တလန့် အော်နေတယ်။ အဘိုးကြီးက ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဆွဲယူပြီး အဘွားကြီးကို ပြန်ပေးလိုက်တယ်။ အဘွားကြီးကတော့ အမယ်လေးတော် ... အမယ်လေးတော် တလို့ ကောင်းတုန်း။ အစောင့်ရဲက ကျွန်တော့်ဆီရောက် လာပြီး ကုပ်ပိုးကို မဆွဲတယ်။

"ခွေးမသား" တဲ့ ။

ကျွန်တော်တော့ ထိပြီ။ အဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး .

..

"မင်း ခုတော့ ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်၊ နောက်တော့ မင်း ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်မှာ ပါကွာ" တဲ့ ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောမှန်း ကျွန်တော်မသိဘူး။ အဲဒီနေ့ညနေက အဘိုးကြီး အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိလိုက်ရတာ ပါပဲ။ အနီးဆုံးဘူတာကနေ အနီးဆုံးအချုပ်ခန်း ထဲကို ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့ရပေါ့။

အချုပ်ခန်းထဲရောက်တော့ ကျွန်တော့်အရင် ရောက်နှင့် သူတွေက ပိုင်းကြည့်ကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘဝတူလူတွေ

ရှိနေပါသေးလားဆိုပြီး အားတက်သွားတာ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော် ရောက်သွားတဲ့ အချိန်က ထမင်းချိန်ကျော်သွားလို့ အဲဒီနေ့က ထမင်းငတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်နေ့မနက်မှာ ခေါင်းကြီးနဲ့ အဘိုးကြီးရောက်လာကြတယ် ။ ကျွန်တော့်ဖို့ ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ထုပ်လည်း ပါလာတယ်။ အဘိုးကြီးကို ကျွန်တော် တော်တော်အံ့ဩသွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို လာတွေ့ရသလဲပေါ့။ အဘိုးကြီးကို တွေ့တွေ့ချင်း ကျွန်တော်ပြောလိုက်တယ်။

"ခင်ဗျား တော်တော်ရက်စက်တာပဲ" လို့ ။

သူက ကျွန်တော့်စကားကိုကြားတော့ ပြုံးတယ်။

"ရက်စက်တာက မင်းပါကွာ"၊ "မှတ်ထား ... ရထားပေါ်က အဘွားကြီးမျိုးကို မင်းဘယ်တော့မှ မလုပ်ရဘူး" တဲ့ ။

ခေါင်းကြီးကတော့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း ...

"မင်း အဆင်ပြေသွားမှာ ပါကွာ" လို့ ပဲပြောတယ်။

အချုပ်ခန်းစောင့်ကနေတစ်ဆင့် ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်ကို ကျွန်တော့်ဆီပေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ငတ်ငတ်နဲ့ စားလိုက်တာ ပြောင်ရောပဲ။ တစ်လုတ်စားဖူး သူကျေးဇူးတဲ့ ။ ခေါင်းကြီးနဲ့ အဘိုးကြီးကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သူတို့ ပြန်သွားတော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်တယ်။ အတွေးတွေ တဝဲလည်လည်နဲ့ ခေါင်းကြီးတို့ ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ။ ကျွန်တော်ရော ဘာတွေလုပ်ရဦးမှာ လဲ။ ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့တာတွေအတွက် နောင်တရသင့်သလားဆိုတာတွေပေါ့။ အဘိုးကြီးပြောတဲ့ အဘွားကြီးကိုလည်း ခုတော့ ကျွန်တော် သနားစိတ်ဝင်မိပါတယ်။ သနားတယ်ဆိုတာကလည်း ဗိုက်ထဲအစာပြည့်နေမှ သနားလို့ ရတာမျိုး မဟုတ်လား။

ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်း အမှတ် ၆၅၊ ၁၉၉၅ ခုနှစ်
